ங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - 6

354

உவமையாற் பெயர்பெற்ருேர்

ழக
வெளியீடு

கழக வெளியீடு, ௬௫௦

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - VI

உவமையாற் பெயர்பெற்ருேர்

புலவர் கா கோவிந்தன் எம் ஏ
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி—6 சென்னை-1.
1961

காங்கேய முதலியார் கோவிந்தன் (1917)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Ed 1 May 1953
Reprint Feb 1961

O31,1Aw
K1

UVAMAIYAR PEYERPETROR

Appar Achakam, Madras-1.—C. 1200.

பதிப்புரை

தன்னுரிமையுடன் திகழ்ந்த நம் தண்டமிழ் நாடு, பண்டை நாளில் புலவர் பெருமக்கள் பலரைப் பெற்று இலங்கிற்று.

அப் புலவர்கள் தாம்கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளைத் தம் மனக்கண்ணில் அமைத்து நிறுத்தி அவைகளையே தாம் கூறக் கருதிய பொருள்களோடு இணைத்து உவமையாக அமைத்துப் பாட்டு வடிவில் தருவாராயினர். இப்பெருமையால் அவர் புலாலுடல் போயினும் எழுத்து அசை சீர் தளை அடி தொடைகளையே தம் கண் முதலிய உறுப்புக்களாகக் கொண்டு பாவுடல் எடுத்துக் கருத்துயிர் பெற்றுப் பொன்றுப் புகழுடன் இன்றும் நம்முடன் உறவுகொண்டுலவுகின்றனர்.

இத்தகையாரின் பெயர்கள் பல இடையீடுகளால் அறிய இயலாமல் மறைவுற்றன. ஆயினும் அவர் பெருமையுணர்ந்த தமிழுலகு, அவர்கள் அமைத்த உவமை முதலிய தொடர்களையே அவர்கட்குப் பெயராகச் சூட்டி மகிழ்ந்தது. அப் பெயர்களை—அப் பாக்களை—நாமும் நம் பிற்காலத் தமிழ் மக்களும் கண்டு மகிழ, புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் இருபத்திரண்டு புலவர்கள் வரலாற்றை அரிய பெரிய நூலாக்கி அளித்துள்ளார்கள்.

இதற்குமுன் சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் கபிலர், பரணர், நக்கீரர், ஔவையார், பெண்பாற் புலவர்கள் என்னும் ஐந்து நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளோம். அவைகளுடன் இதனையும் ஆறுவதாக 'உவமையாற் பெயர் பெற்றோர்' எனப் பெயரமைத்து வெளியிட்டுள்ளோம். நம் தமிழக மாந்தர்கள் இதனையும் ஏற்றுக் கற்று இன்புறுவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
	தோற்றுவாய்	1
க.	அணிலாடு முன்றிலார்	6
உ.	ஓரேருழவர்	11
ங.	கயமனார்	25
ச.	கல்பொரு சிறுநுரையார்	42
ரு.	கவைமகனார்	46
சு.	காலெறி கடிகையார்	51
எ.	குப்பைக் கோழியார்	54
அ.	கூவன்மைந்தன்	58
கூ.	செம்புலப் பெயனீரார்	63
க0.	தனிமகனார்	70
கக.	தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார்	80
கஉ.	மீனெறி தூண்டிலார்	89
கங.	விட்ட குதிரையார்	92
கச.	வில்லக விரலினார்	94
கரு.	ஓரிற் பிச்சையார்	97
கசு.	கங்குல் வெள்ளத்தார்	101
கஎ.	குறியிறையார்	107
கஅ.	கூகைக் கோழியார்	111
ககூ.	தும்பிசொகினனார்	114
உ0.	கொடித்தலை விழுத்தண்டினார்	118
உக.	நெடுவெண் ணிலவினார்	123
உஉ.	பதடிவைகலார்	125

உவமையாற் பெயர்பெற்றோர்

தோற்றுவாய்

உலக மக்களால் வழங்கப்பெறும் மொழிகள், சற்று ஏறக்குறைய ஓராயிரம் மொழிகளாம் என்ப. அவற்றுள் நான்கு அல்லது ஐந்து மொழிகளே 'தொன்மொழிகள்' என்ற சிறப்பினுக் குரியவாய் காணப்படுகின்றன; அம் மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று; பேச்சுவழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய்மட்டில் நிற்பனவே பெரும்பாலான தொன் மொழிகளின் இயல்பாகக் கொள்ளப்படும்; ஆனால், தொன் மொழிகளுள் ஒன்றென உயர்ந்தோராற் பாராட்டப்பெறும் தமிழ்மொழிக்கு, அக்குறைபாடு கூறல் இயலாது; தமிழ் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாச் சீரிளமைத்திறம் வாய்ந்த செம்மையுடையது; ஆகவே, தமிழ்மொழியினைத் "தொன்மொழி" எனப் பெயரிட்டுப் பாராட்டுவதோடு, அது "உயர்தனிச் செம்மொழி" என்றும் உயர்த்திக் கூறுவர்.

தமிழ், உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்ற சிறப்பினை அது பலநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே பெற்று விட்டது; அது அப் புகழினைப் பெற்ற காலம், தமிழகத்தில் புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்த சங்ககாலமாகும்; சங்ககாலம், தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் (Augustan age of Tamil Literature) எனப் போற்றப்படும். சீரிய பேரிலக்கிய இலக்கண நூல்களாகிய, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம், ஒல்காப் புகழ்கொள் தொல்காப்பியம் முதலாய நூல்கள் அச் சங்க காலத்திலேயே தோன்றின; சங்ககாலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டு

வெற்றியும் பெற்றாரல்லர் எனினும், அத்துறையில் அவர்கள் முழுதும் தோல்வியே கண்டனர் என்றும் கூறுவதற்கில்லை; புலவர்கள் வரலாற்றினை முழுதும் அறிய முயன்று முடியாமற்போன நிலையில், அப்புலவர்களின் பெயரையாவது அறிந்து கூறலாம் எனத் துணிந்தனர்; அவ்வாறு அப்புலவர்களின் பெயர்களை அறியும் முயற்சியில், அப்புலவர்களின் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியினைத் தங்களை அறியாமலே அறிந்து அறிவித்துள்ளனர். உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார் என்ற பெயர்களை அறிவித்து அப்புலவர்களின் ஊர், தொழில், இயற்பெயர் அறியத் துணைபுரிந்தனர்; மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்ற பெயர்களை அறிவித்து, அப்பெயருடைப் புலவர்களின் ஊரையும், பெயரையும், அவர்களின் தந்தைமாரையும் அறியவைத்தனர்; உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார், வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற பெயர்களை அறிவித்து, அவர்களின் ஊரையும், தொழிலையும் உணரத் துணைபுரிந்தனர்; கல்லாடனார், கழாத்தலையார் போன்ற பெயர்களால், அப்புலவர்களின் ஊர் எது என்பதை எளிதில் அறியப் பேருதவிபுரிந்தனர்.

இவ்வாறு புலவர்களின் பெயர்களை அறிவித்தே, அவர்களின் வரலாறுகளை விளங்கவைத்தமையோடு அவர்கள் நின்றாரல்லர். பிறந்த ஊர், பெற்ற இயற்பெயர், மேற்கொண்ட தொழில், பெற்ற தந்தை, இவற்றுள் எதுவும் அறியமாட்டாப் புலவர்களையும், அவர்கள் ஆக்கித்தந்த அரிய பாடல்களைப் பல்கால் பயின்று பயின்று, அப்பாக்களில் காணப்பெறும் இனிய உவமைகள், அரிய நயஞ்செறிந்த சொற்றொடர்கள் இவற்றை உணர்ந்து, உளம் மகிழ்ந்து, அவற்றினாலேயே அப்புலவர்களுக்குப் பெயரிட்டு நமக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்துச் சென்றனர்.

இம் முறையில், உவமையாற் பெயர்பெற்ற புலவர்கள் அணிலாடுமுன்றிலார், ஓரேருழவர், கயமனார், கல்பொரு சிறுநுரையார், கவைமகனார், காலெறி கடிகையார், குப்பைக் கோழி

யார், கூவன்மைந்தன், செம்புலப் பெயனீரார், தனிமகனார், தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார், மீனெறி தூண்டிலார், விட்டகுதிரையார், வில்லகவிரலினார் முதலிய பதினால்வராவர்; தாம் பாடிய பாக்களில் அமைத்துள்ள அரிய நயம் செறிந்த தொடர்களால் பெயர்பெற்றோர், ஓரிற்பிச்சையார், கங்குல் வெள்ளத்தார், குறியிறைப் புதல்வர், கூகைக் கோழியார், தும்பிசேர்கீரனார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், நெடுவெண்ணிலவினார், பதடிவைகலார் ஆகிய எண்மராவர். இவ்வாறு, உவமையாலும், தொடராலும் பெயர்பெற்ற புலவர்கள் பெயர்பெற்ற முறை ஓர் அளவு ஒற்றுமை உடையதாகக் காணப்படுதலின், அவர்கள் அனைவர் வரலாறும் ஒரே வரிசையின்கீழ் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிற புலவர்களாவது, தம்மைப் பேணிய பேரரசர்களையும், குறுநிலமன்னர்களையும், கொடை வள்ளல்களையும் தம் பாக்களில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர்; அதனால், அவ்வரசர்களின் வரலாற்றினை அறிந்து வருங்கால், அவரோடு தொடர்புடைய அப்புலவர்கள் வரலாற்றின் சில பகுதிகளை அறிய முடிந்தது: ஆனால், ஈண்டுக் கூறிய புலவர்களின் பாக்களில், அத்தகைய குறிப்புக்கள் யாண்டும் காணப்படாமையால், அப்புலவர்களின் வரலாற்றின் சிறு பகுதியினையும் நம்மால் அறிய இயலவில்லை; ஆகவே, அவர்கள் *வரலாறாக, ஈண்டுக் குறிப்பிடுவன எல்லாம், அவர் பாக்களைப் பயின்றார்க்குப் புலப்படும் அவர்களின் உள்ளத்தின் பண்பாடும், அவர்கள் புலமை நலமுமே ஆம்.

அவ்வழி, அவர் பாக்களைப் பயின்று, அப்பாக்களில் வரும் உவமையினையும் தொடர்களையும் உணர்ந்து, அவற்றால், அவர்க்குப் பெயர்வைத்த பெருமக்களின் நன்றிமறவாமைப் புலமைநலத்தைப் போற்றிப் புகழ்பெறுவோமாக.

க. அணிலாடு முன்றிலார்

நற்குடிப் பிறந்த மகளிர் இயல்பாகவே எழிலுற்றுத் திகழ்வர்; அவர் காதல்கொண்ட அன்புடைக் கணவர் அவரைவிட்டு அகலாது உடனிருந்து வாழவும் பெறுவராயின், அந்நிலையில் அவர் உள்ளம் இன்பத்தால் உந்தப் பெற்றுத் துள்ளுமாதலின், அவர் இயற்கை அழகு மேலும் சிறப்புற்றுத் தோன்றும். இயல்பாகவே பேரழகுடைய ஒருத்தி காதலித்த கணவனைப் பிரியாது வாழும் பேற்றினைப் பெற்றுவிட்டாள்; அதனால் அவள் பேரழகு மேலும் பலமடங்கு மிக்குத் தோன்றுவதாயிற்று; அந்நிலையில் அவளைக் கண்டாள் அவள் தோழி; அவள் பேரழகு கண்டு பாராட்டினாள்; பாராட்டியதோடு அமையாது, அவள் அத்துணை அழகுற்று விளங்குவதற்காம் காரணத்தை அறியவும் விரும்பினாள்; தலைவி, தோழியின் உள்ளத்தை உணர்ந்தவள்; ஆதலின் அவளை நோக்கி "இயற்கைக்கு மேற்பட்ட என் எழில் கண்டு வியந்து நிற்கும் தோழி! இவ்வெழில் எனக்கு இயல்பானது அன்று; இதைப் பெறுவதும் என்னால் இயலாது; ஆனால் இதை நான் எளிதில் பெறுமாறு எனக்கு அளிக்கவல்லவர் நம் ஆருயிர்த் தலைவராவர்; அவர் என்னை விட்டு அகலாது இருந்து வாழ்வராயின், இல்லாத எழில் பலவும் என்னை வந்து அடைந்து விடுகின்றன; என் எழில்கண்டு வியக்கும் மற்றோர் உண்மையினையும் உணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறு என் நலம் பெருகத் துணைபுரியும் அவரே, இயல்பாக எனக்குள்ள எழிலையும் அழித்து, என்னை அழகிழந்தவளாக்கி அழிப்பர். அவர் என்னைவிட்டு அகன்று விடுவாரானால், அந்நிலையிலேயே அவர் இருந்து அளித்த பேரழகும் போம்; இயல்பாக நான் பெற்றிருந்த அழகும் என்னை விட்டுப் போய்விடும்; அழகிழந்து அலமந்து வாடுவேன் நான்; எனக்கு அழகு அளிப்பதும் அழிப்பதும் அவரே; அவர் இருந்தால் பொலிவு தோன்றி மகிழ்வேன்; அவர் பிரிந்தால் அழகிழந்து அழிவேன்" என்று கூறினாள்.

அவ்வாறு கூறும் அவள், கணவனோடு வாழும் வாய்ப்பினைப் பெற்றக்கால் தான்பெறும் பேரழகிற்கு ஒரூர் விழா நிகழ்காலத்தே பெறும் பேரழகினையும், கணவன் பிரிந்தக்கால் கவினிழந்து வாடும் தன் வருத்த நிலைக்கு, வாழ்வோரை இழந்துவாடும் ஓர் ஊரின் பாழ்பட்ட நிலையினையும் உவமைகாட்டி உணர்த்தியுள்ளாள்.

பழந் தமிழ்நாடு விழாக்கள் பல கண்ட பெருஞ் சிறப்புடையது; கார்த்திகைத் திருவிழா, மார்கழித் திருவிழா, வேனில் விழா போன்ற விழாக்களை மக்கள் அன்றே கண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர்; மதுரை ஆவணி அவிட்டம், உறையூர்ப் பங்குனி உத்தரம், கருவூர் உள்ளிவிழா என இவ்வாறே ஒவ்வோர் ஊர், ஒவ்வோர் விழாவிற்குச் சிறப்புடையதாகவும் விளங்கிற்று.

ஓர் ஊரில் விழா நடைபெறுகிறது என்றால், விழாத் தொடங்குவதற்கு முன்னர், முரசடிக்கும் முதுகுடியிற் பிறந்த முதியோன் ஒருவன் விழாமுரசினை யானைப் பிடர்த்தலையேற்றித் தெருக்கள்தோறும் சென்று, "திரு விழை மூதூர் வாழ்க!

" திருவிழை மூதூர் வாழ்கன் றேத்தி
வானம் மும்மாரி பொழிக! மன்னவன்
கோள்நிலை திரியாக் கோலோன் ஆகுக!
....
பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்கி
வசியும், வளனும் சுரக்க" (மணிமேகலை க: ௬௨ ச; எக-உ)

என்று வாழ்த்துரைத்து விழாத் தொடங்கும் நிகழ்ச்சியினையும், விழா நிகழும் நாட்களையும் ஊர் மக்களுக்கு அறிவிப்பன்; விழா நிகழ்வதுணர்ந்த ஊர்மக்கள் செற்றமும் கலாமும் மறந்து, விழாச் சிறப்பிற் சென்ற மனத்தினராய் மகிழ்வர்; தோரண வீதிகளிலும், தோமறு கோட்டிகளிலும் பூரண கும்பம், பொற்பாலிகை, பாவை விளக்கு முதலாயவற்றைப் பரப்பிவைத்துப் பாராட்டுவர்; குலைகளோடு கூடிய கமுகு, வாழை, வஞ்சி, வல்லி, கரும்பு போன்ற மரங்களையும், கொடிகளையும் கொணர்ந்து ஆங்காங்கே நாட்டுவர்; வரிசை வரிசையாக விளங்கும் திண்ணை

களில் நிற்கும் பசும்பொன் தூண்களில் முத்துச்சரங்களை முறைமுறையே நாலவிடுவர்; வீதிகளிலும், மன்றங்களிலும் பழமணல் மாற்றிப் புதுமணல் பரப்புவர்; மாடங்களிலும், வாயில்களிலும் வகைவகையான கொடிகளைக் கட்டிப் பறக்கவிடுவர்; ஊர்களில் உள்ள கோயில்களில் எல்லாம், சிறப்பும் பூசனையும் சிறக்க மேற்கொள்வர்; மணல் பரந்து தண்ணெனக் குளிர்ந்த பந்தர்களிலும், தாழ்ந்து நிழல்தரும் மரத்தடிகளிலும், அறவோர் பலர் அமர்ந்து அறவுரைகூறி, அகமகிழ்வர்; பல்வேறு நாடுகளினின்றும் போந்த பல்வேறு சமயக் கணக்கர் பட்டி மண்டபத்தே ஒருங்கிருந்து சமய உண்மைகளை உணர்த்தியும் உணர்ந்தும் உறுதொழில் புரிவர்; மக்கள் கண்கவர் அணியும் ஆடையும் அணிந்து விழாக்காண விரைந்து செல்வர்; வந்த மக்கள் விழாநிகழ் வீதிகளில் ஆங்காங்கே நடைபெறும் அற்புத நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு கண்டு மகிழ்வர்; கள்ளுண்டுகளிப்போன் பின்செல்வோர் சிலர்; மையலுற்ற மகன் செயல் கண்டு மகிழ்வோர் சிலர் பேடிக்கூத்தர் பின் சென்று அவர் ஆடல் கண்டு மகிழ்வார் சிலர்; வீதியில் இருமருங்கும் உள்ள வீடுகளின் வெண்சுதைமீது வித்தகப்படம் எழுதப்பெற்று விளங்கும் கண்கவர் ஓவியங்களைக் கண்டு நிற்பர் சிலர். கார்த்திகை விழாப்போன்ற நாட்களில், மலைகளின்மீதும், மனைகளிலும் விளக்குகளை வரிசை வரிசையாக ஏற்றி மகிழ்வதும் உண்டு; இத்தகைய விழாநிகழ் ஊர்கள், விழா நிகழா ஏனைய நாட்களினும், விழாநிகழ் காலத்தே பல்லாற்றானும் பொலிவுற்றுத் தோன்றும்.

பழந் தமிழ்நாடு, இத்தகைய விழாப் பல கண்டு வீறு கொண்டதே எனினும், அமைதி நிறைந்த வாழ்வினை அந்நாட்டு வாழ்மக்கள் அனைவரும் பெற்றிருந்தனர் எனக் கூறுவதற்கில்லை. பகைவேந்தர் படையெடுப்பால் பல ஊர்கள் பாழாவதும், ஆறலைகள்வர்களால் மேலும் பல அழிவுறுவதும் பழங்காலத் தமிழகத்தில் உண்டு. உள்நாடுகளில் உள்ள ஊர்களும் இவ்வாறு அழிவுறும் எனின்,

வழியோர ஊர்களின் அழிவைப்பற்றிக் கூறவே வேண்டுவதில்லை. பகையரசர்களாலும், பிறராலும் எளிதில் அழிவுக்குள்ளாகும் ஊர்கள் அவைகளே; ஆதலின், அத்தகைய ஊர்களில் மக்கள் வாழவும் அஞ்சுவர்; அஞ்சி அஞ்சி ஆண்டே வாழ்வதினும் வேற்றூர் சென்று வாழவே அவர்கள் விரும்புவர்; ஆதலின், அவ்வூர்கள் பலவும் மக்களை இழந்தே காணப்படும்; மக்கள் குடிவாழ்வத்த ஊர்களுக்கு அழகாம்; அவர்கள் ஆண்டு வாழாராயின், அவ்விடங்கள் அழகிழப்பது மட்டும் அன்று, அவை ஊர் எனவும் படா; பாழிடம் என்றே அழைக்கப் பெறும். அந்நிலையில், அவை திருவிழாக்காலப் பெருநலன்களையே யன்றி, உள்ள அழகையும், ஊர் என்ற பெயரையும் இழந்து பாழுறும்.

இவ்வாறு விழாநிகழ் ஊர்களின் வெற்றிச் சிறப்பினையும், வாழ்வோர் போகிய பேரூர்களின் பாழ்பட்ட நிலையினையும் உணர்ந்த தலைமகள், கணவனோடு கலந்துறை காலத்தே தான் பெறும் கவினுக்கும், அவனைப் பிரிந்துறை காலத்தே எழில் குறைந்து விளங்கும் தன் இழி நிலைக்கும் அவ்விரண்டினையும் முறையே உவமையாக்கி உரைப்பாளாய்ப் பாடியுள்ளார் ஒரு புலவர்.

> "காதலர் உழைய ராகப் பெரிதுவந்து
> சாறுகொள் ஊரின் புகல்வேன் மன்ற;
> அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்
> மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றில்
> புலம்பில் போலப் புல்லென்று
> அலப்பென் தோழி! அவர் அகன்ற ஞான்றே."
>
> (குறுந் : சுக)

கணவனைப் பிரிந்து கவினிழந்து நிற்கும் தலைமகள் நிலையினை விளக்க மேற்கொண்ட உவமை மக்கள் போகிய சீறூர் என்பதாம்; அவ்வூரின் தனிமையினையும், அதன் பாழ்பட்ட நிலையினையும் விளக்கவந்த புலவர், அவ்வூர் அணிலாடு முன்றிலை உடையது என்று கூறி அமைவாராயி

னர். அணில்கள், உயிர்வகைகளுள் பேரச்சம் உடை யவை; தாம் ஏறி ஆடி மகிழும் மரத்தின் கிளைகள் சிறிதே அசையினும் அவை அஞ்சும்; மக்களோ பிறரோ வரு வதை உணர்ந்தால் ஓடி ஒளியும் இயல்பின; மக்கள் நிழ லைக் காணினும் மருளும்; அவற்றின் இயல்பு இது வாத லின், மக்களோ பிற உயிர்களோ பயில இயங்கும் இடங் களில் அவற்றைக் காணல் இயலாது; அவர் அற்ற இடங் களில் மட்டுமே அவை இயங்கும். "வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை ஆடாது" (பெரும்பாண்: 86) என்பர் பிறரும். இவ்வாறு அஞ்சும் இயல்புடைய அணில்கள் பல கூடி அச் சம்விட்டு ஆடி மகிழும் என்றால், அவ்விடம், மக்கள் வாழ் விழந்த வெற்றிடமாதலே வேண்டும். இவ்வாறு வாழ் வோர் போகிப் பாழ்பட்ட இடம் என்பதை உணர்த்த, அணில்கள் ஆடிமகிழும் முன்னிடங்களையுடைய, பொலிவு குன்றித் தனிமைகொண்ட இல்களையுடைய இடம்; "**அணி லாடு முன்றில் புலம்பில்**" என்று கூறி உவமை அமைத்த சிறப்பால், இப் பாவின் ஆசிரியர், **அணிலாடு முன்றிலார்** என்ற அழகிய பெயரினைப் பெற்றுப் பெருமை உற்றார்.

௨. ஓரேருழவர்

ஒரு பாட்டின் பொருளை உள்ளவாறு உணர்தல் வேண்டுமாயின், அப் பாட்டைப் பாடிய புலவன் உள்ளத்தை முதற்கண் உணர்தல்வேண்டும்; புலவன் உள்ளத்தை உணர்தல், அப் புலவன் வாழ்ந்த காலத்தின் சூழ்நிலையினை நன்கு உணர்ந்தார்க்கே இயலும். ஓரேருழவர் பாடிய பாக்களுள் நமக்குக் கிடைத்தன இரண்டு; ஒன்று, அகத்துறை தழுவியது; பிறிதொன்று, புறத்துறைப் பொருள் உணர்த்துவது; இரண்டும் இரு மணிகள்; அவற்றை அறிந்து, அவற்றின் பொருளை உணர்ந்து மாண்புற விரும்பும் நாம், அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் இயல்பையும், அவர் உள்ளத்தை உணர விரும்பும் நாம் வாழும் காலத்தின் இயல்பையும், இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் சற்று நோக்குவோமாக.

உழவுத்தொழில் இன்றும் நடைபெறுகிறது; ஆனால், இன்று அத் தொழில் நடைபெறும் முறைக்கும், பண்டு அது நடைபெற்ற முறைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடுண்டு.

இன்று, நிலத்திற்கு உரியவன் வேறு; அந்நிலத்தை உழுபவன் வேறு; நிலத்திற்குரியவனே அந்நிலத்தை உழுகிறான் என்பதில்லை; நிலத்திற்குரியோர் பெரும்பாலும் உழுதொழில் மேற்கொள்வதில்லை; நிலம் இருக்கும் ஊரிலும், நிலத்திற்குரியவர் வாழ்வதில்லை; நிலம் எங்கோ ஓர் ஊரில் இருக்கும்; நிலத்திற்குரியவர், நெடுந்தொலைவில் உள்ள ஒரு பேரூரில் வாழ்வர்; தங்கள் நிலம் எவை எவை? அவை எங்கெங்கே உள்ளன? அவற்றைப் பயிரிடுவோர் யார்? அவற்றில் பயிரிடப்படும் பொருள் எது? அவர்கள் பயிரிடும்முறை யாது? தங்கள் தொழிலிற்கு வேண்டும் தண்ணீரை எங்கிருந்து பெறுகின்றனர்? என்ற இவற்றை அறியாத பெருநிலக்கிழவர் பலராவர். ஆண்டு தோறும் இவ்வளவு நெல் என்ற உடன்பாட்டின்கீழ் நிலம் உழுவோர்பால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும்; நிலம் விளைந்

தாலும் விளையாவிட்டாலும் குறிப்பிட்ட அந் நெல்லோ அதற்கு நிகரான பொருளோ அவர்களுக்கு வந்து சேர்ந்து விடும். அதனால், 'மழை பெய்யவில்லையே! பெய்யாத மழை பெய்துவிட்டது; நிலத்தை உழுது பயிரிடுதற்கான ஏர்கள் கிடைக்கவில்லையே!' என்ற கவலையினை அவர்கள்பால் காணல் இயலாது. ஆகவே, இத்தகைய பெருநிலக்கிழவர் களை மட்டுமே அறிந்தாரால், ஓரேருழவர் தம் உள்ளத்தை உணர்தல் இயலாது.

நிலத்திற்கு உரிமை இல்லாதவன் நிலத்தை உழுகின் றான்; நிலத்தை உழுது பயிர் செய்வதற்காக அவனுக்கு அளிக்கப்படும் பங்கு, பெரும்பாலான இடங்களில் அவன் மனதை மகிழ்விக்கும் அளவில் அமையவில்லை; நிலத்தை உழுவதற்காக அவனும், அந்நில முதலாளியும் மேற்கொண் டுள்ள ஒப்பந்தம் அவனுக்கு ஊக்கமூட்டுவதாக இல்லை. வாழ்வை வளர்க்க, உழுதொழிலேபோல் வேறுபல தொழில் களும் உள என்பதையும் அவன் அறிந்துகொண்டுள் ளான்; இக் காரணங்களால், அவன் உழுதொழிலில் ஊன்றிய உள்ளம் செலுத்துவதில்லை; அதற்காகப் பெரும்பொருள் செலவிடவோ, அரும்பாடுபடவோ அவன் விரும்புவதில்லை.

நிலத்திற்குரியவனே அந்நிலத்தின் உழவுத்தொழிலை யும் மேற்கொண்டுள்ளான் என்றாலும், அவனுக்கு அந் நிலம் விளைந்தால்தான் வாழ்வு என்ற நிலை இல்லை; உழவே அன்றி வாணிபம், வேறு பிற தொழில்கள்போன்ற பல வகைகளில் வருவாய்க்கு வழிதேடிக் கொள்ளுதல்கூடும் என்பதை அவன் அறிந்துளான் ஆதலின், உழவு ஒன் றையே நம்பி இருக்கவேண்டிய நிலை அவனுக்கும் இல்லை; அதனால். தனக்கு வசதியாக நீரும் ஏரும் கிடைத்தவழி நிலத்தை உழுதுகொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறானே ஒழிய, எப்படியாவது ஏர் கொண்டுவர வேண்டும்; எப்பாடு பட்டாவது நீர்பெறவேண்டும்; இன்றேல் நீர்கிடைத்த போதே தன் தொழிலை எத்துணைப் பாடுபட்டாவது முடித்துவிடவேண்டும் என்று அவன் அவசரப்படுவதில்லை.

நிலத்திற்கு உரியவனே நிலத்தை உழுகிறுன்; அவனுக்கு அதுவன்றி வேறு வழியில்லை; ஆகவே, அத்தொழிலில் அவன் ஊக்கம் காட்டி உழைக்கிறுன் என்றுலும், உழவுத்தொழில் நன்கு நடைபெறவேண்டுமே, என்று கவலை கொள்ளவேண்டிய அவலநிலை இன்று இல்லை. இன்று, உழவன் பெற்றிருக்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் மிக மிக அதிகம்.

நம்மிடம் இருப்பது ஓர் ஏர்தானே! இவ்வளவு நிலத்தையும் எவ்வாறு உழுது முடிப்பது? என்ற கவலை கொள்ளவேண்டியதில்லை; பணம் கொடுத்தால்—ஊர்க் கூலிக்குமேல் சிறிதுகூட்டிக் கொடுத்தால்—எத்தனையோ ஏர்கள் கூலிக்கு வரும்; அவற்றைக்கொண்டு எவ்வளவு நிலத்தை வேண்டுமானுலும் ஒரேநாளில் உழுதுவிடலாம். மாடுகொண்டு உழும் ஏர்களைத் தேடிக்கொண்டு போக வேண்டிய தொல்லையும் இப்போது குறைந்துவிட்டது; விஞ்ஞானவளர்ச்சி அதற்கான வசதிபல செய்தளித்துளது; ஒரேமணி நேரத்தில் எத்தனை ஏக்கர் நிலத்தையும் எளிதில் உழுதுதள்ளிவிடும் பொறியியற்கலப்பைகளை இன்றைய உழவன் பெற்றுள்ளான். அக் கலப்பைகளுக்குப் பெரும்பொருள் கொடுத்து வாங்கி வைத்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் தேவை இல்லை; ஊருக்கு ஒன்று, பல ஊர்களுக்கு ஒன்று என அரசியலாரே வாங்கிவைத்துள்ளனர்; அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான சிறு பணத்தைமட்டும் கொடுத்துவிட்டுத் தன் பரந்த நிலங்களைப் பண்படுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பு இன்று உளது; ஆகவே நிலம் பரந்துகிடக்கிறது; ஏர் கிடைப்பது அரிதாக உளது என்று கவலை கொள்ளவேண்டிய நிலை ஒழிந்துவிட்டது.

ஏர் கிடைக்கிறது; ஆனல், நிலம் உழுவதற்கான பக்குவம் அடையவேண்டுமே! அதற்கு நீர் வேண்டுமே! நீர்தரும் மழை வேண்டுமே என்ற கவலையும் இன்றைய உழவனுக்கு இல்லை. வேண்டும்போது, வேண்டிய இடத்தில் வேண்டிய அளவு மழையினைப் பெற்றுக்கொள்ளத்

தக்க அறிவுவளத்தை அவன் பெற்றுவிட்டான்; இயற்கை வழிப் பெறும் மழையற்ற இடங்களிலும், நிலத்திற்கு வேண்டும் நீரை, அவன் பல்வேறு வழிகளில் பெற்று விடுகிறான்; பேராறுகளின் குறுக்கே அணைகட்டித் தேக்கிய ஆற்றுநீர், கால்வாய்வழி வந்து அவனுக்கு ஆயுட்காலம் முழுதும் துணைபுரிகிறது; ஆண்டுமுற்றும் நீர் ஓடும் பேராறுகள் இல்லா இடங்களில், சிற்றாறுகளில் மழைபெய்து வெள்ளம் வருங்கால், அவ் வெள்ளநீரை வாய்க்கால் வழியே கொணர்ந்து தேக்கிவைக்கும் பெரிய பெரிய ஏரிகள், பல ஆண்டுகளுக்குப் பயனளிக்கும்; இத்தகைய பெரிய நீர்நிலைகளே அல்லாமல், ஓராண்டிற்கு, ஆறு திங்களுக்கு, மூன்று திங்களுக்காம் நீரைத் தரும் நீர்நிலைகள் பல ஆங்காங்கே அமைந்து அவனுக்கு நீர் அளித்துத் துணைபுரிகின்றன; ஆற்றுக் கால்வாய்களோ, நீர்நிலைகளோ இல்லாத இடங்களில் தோண்டிய கிணறுகள் அவனுக்கு நின்று உதவுகின்றன; கிணறுகளில் மேல்நீர் வற்றிவிடினும், நீர்த்தாரை உள்ளவரையும் துளைத்துச் சென்று அந்நீரை மேலே கொணரும் வழி வகைகளையும் இன்று உழவர் பெற்றுள்ளனர்.

கிணறும் இருக்கிறது; கிணற்றில் நீரும் நிறைந்துளது. என்றாலும், இவ்வளவு ஏர் அமர்த்திவிட்டோமே; இவையெல்லாம் தொழிலாற்றுவதற்கான நீரை எப்போது இறைப்பது என்ற கவலையும் இவனுக்கில்லை; ஏற்றமும், கபிலையும்கொண்டே இறைக்கவேண்டும் என்றநிலை எப்போதோ மறைந்துவிட்டது; முடுக்கிவிட்டால், மூச்சுவிடும்முன்னே மிகப் பரந்த நிலத்திற்கும் தேவையான நீரை வாரி வழங்கத்தக்க விஞ்ஞானப் பொறிகளை அவன் இன்று பெற்றுளான்; அதன் உதவியால், சிறிதுநேரத்தில் பெரிய கிணறுகளையும் வறறச்செய்து வேண்டும் நீர் பெறும் வாய்ப்பு அவனுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, நீர் இல்லையே என்றோ, நீர் உள்ளபோதே உழவுத்தொழிலை முடித்துவிடவேண்டுமே என்றோ அவன் கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை; அவன் எப்போது கலப்பையைக் கையில்

பிடித்துக்கொண்டு கழனியில் இறங்குகின்றானோ, அந்தக் கணமே அவனுக்கு வேண்டும் நீர் அளிக்கவல்ல வழி வகைகள் பலப்பல இன்றுள்ளன.

ஆகவே, இத்தகைய சூழ்நிலையில் நடைபெறும் இன்றைய உழவுத் தொழிலையும், உழுபவனையும் மட்டுமே அறிந்தவர்களால், ஓரேர் உழவர் உள்ளத்தை உணர்தல் இயலாது ; அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், உழவுத்தொழில் நடைபெறுதற்காம் சூழ்நிலையினையும், அச் சூழ்நிலையில் நின்று தொழில்புரிந்த அக்கால உழவனையும் உணர்ந்தவர்களாலேயே அவர் பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து பாராட்ட முடியும் ; ஆதலின் அக்கால உழவனைச் சிறிது அறிந்து கொள்வோமாக.

நிலத்திற்குரியவன் வேறு ; அந்நிலத்தை உழுபவன் வேறு என்ற நிலை பண்டு இல்லை ; நிலத்திற்குரியவனே நிலத்தை உழுதல் வேண்டும் ; ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஓர் அளவுள்ள நிலத்தைத் தங்களுக்கெனப் பெற்றிருந்தனர் ஆதலின், பிறர்நிலத்தில் கூலிக்கு உழவுத்தொழில் புரிவோர் அரியராயினர் ; ஆகவே, தன் நிலத்தில் பிறர் உழுது பயன் அளிப்பர் என நிலமுடையோன் எதிர் பார்த்தல் இயலாது; இதனால், நிலம் படைத்தோன் உழவுத் தொழிலின் நுட்பங்களை உணர்ந்தவனாய் விளங்கினான் ; ஏரின் அருமை, நீரின் இன்றியமையாமை, பருவத்தே பயிர்செய்யவேண்டிய பண்பு ஆகிய இவற்றை அவன் நன்குணர்ந்திருந்தான் ; தன்தொழிலைத் தானே முடித்தல் வேண்டும் ; தன்கையே தனக்குஉதவி என்ற அறிவு அவன்பால் அமைந்திருந்தது.

வாழ்வதற்கான வழிகள் இன்று வகைவகையாக வளர்ந்து தோன்றுவதேபோல், பண்டு விரிந்து விளங்க வில்லை. பண்டைக்கால மக்கள் அனைவரும் உழவுத்தொழில் ஒன்றையே நம்பி உயிர்வாழ்ந்திருந்தனர் ; அதுவன்றி வேறுதொழில்களை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள் என்று கூறுதல் அருமையே ; ஆதலின், வாழவேண்டும் என்று

விரும்பிய அக்கால உழவன், தன் நிலத்தையே நம்பி வாழ வேண்டியவனாயினான். உழவேண்டிய காலத்தில் உறங்கிவிட்டால், ஓராண்டிற்கு உணவின்றி வாடநேரிடும் என்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான்; அதனால், நிலத்தைத் தக்க காலத்தே உழுது பயிரிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் ஆழக் குடிகொண்டிருந்தது.

நிலத்தை உழுதே ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாய நிலையால் உழவேண்டும் என்ற ஊக்கத்தோடு உழைக்க முன்வரும் அக்கால உழவன், அத்தொழிலை எளிதாக மேற்கொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தானல்லன்; தான் வேண்டும்போது பயிர் செய்யலாம்; வேண்டும் போது வேண்டிய ஏர் கிடைக்கும்; நீர் நினைத்தபோது வந்து நிறையும் என்ற நிலை அவனுக்கு இல்லை; எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்மையை, அவன் உழவுத் தொழிலில் பெற்றிருக்கவில்லை. மிக மிகத் துயர்தரும் சூழ்நிலையிலேயே, அவன் தன் உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டு வந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

உழவே உயிரூட்டும் தொழில்; அத்தொழிலை எவ்வாறாயினும் செய்தே ஆகவேண்டும்; தன் நிலத்தைத் தானே உழுதல்வேண்டும்; தன் நிலத்தில் பிறர் வந்து துணைபுரிவர் என எதிர்பார்த்தல் இயலாது. "கொள்ளுக்கு இரண்டு சால்" என்ற முறையில் நாமும் உழுதோம் என்று அரைகுறையாக உழுதல் கூடாது; அதற்கு உள்ளமும் இடந்தராது; நன்றாக உழவேண்டும்; அகல உழுவதினும் ஆழ உழவேண்டும்; எல்லா நிலத்திலும் பயிர் செய்ய வேண்டியதில்லை; நிலத்தின் ஒருபகுதியில் மட்டும் பயிர்செய்தால் போதும் என்று எண்ணுதல் கூடாது; எல்லார்க்கும் தேவையான உணவுப்பொருளை உண்டாக்குதல் வேண்டும். ஆதலின், எல்லா நிலத்தையும் உழுதல்வேண்டும்; எவ்வளவு பெரிய நிலத்தையும் எளிதில் உழக்கூடிய இயந்திரக் கலப்பைகள் இல்லை; கூலிக்கு ஏர் கொணர்வாரும் இலர்; தான் ஒருவனே உழுதல்வேண்டும்; தன்னிடம் உள்ள ஓர் ஏரைக் கொண்டே உழவேண்டும்;

இன்றைக்கு இந்நிலம்; நாளைக்கு அந்நிலம் என்ற முறையில், ஒருநாளைக்கு ஒரு நிலமாக உழுதுவிடலாம் என்று எண்ணினால் அதுவும் இயலாது; அத்தகைய வாய்ப்பு அக்கால உழவனுக்கு இல்லை; நிலத்தை உழுவது, அந்நிலம் ஈரம்பட்டுப் பக்குவமாய வழியே இயலும்; மிக ஈரம் உள்ளபோதும் இயலாது; ஈரம் பெரிதும் புலர்ந்த வழியும் இயலாது; இன்று இருப்பதுபோன்ற நீர் வசதி அன்றும் இருந்திருந்தால் அது இயலும்; ஆனால் அவை அன்று இல்லை; தன் நிலத்திற்கு வேண்டிய நீருக்கு அக்கால உழவன் வானத்தையே எதிர்நோக்கியிருந்தான். நீர் பெறும் பலப்பல வழிமுறைகளைக் கண்டிருக்கும் இக்காலத்திலும் மழையின் வருகையை மக்கள் வேண்டி நிற்கின்றனர் என்றால், அத்தகைய வசதி யொன்றும் இன்றி, தன் தொழிலிற்கு அஃதொன்றையே நம்பி வாழ்ந்த பழங்கால மக்கள் எதற்கும் மழையையே எதிர்நோக்கி நின்றதில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

சாவா மருந்தாம் அமிழ்தேபோல் உலகிற்கு உணவளித்துப் புரப்பது மழையே.

"வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தான்அமிழ்தம் என்று உணரற் பாற்று." (திருக்குறள்: கக)

மழை இல்லாமல் உலகம் இயங்காது; "நீர் இன்று அமையாது உலகு;" "மழை இன்றி மாநிலத்தார்க்கில்லை;" மழைஇல்லாது போனால் உலகில் உயிர்களும் வாழா.

"மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிரில்லை;"

ஆதலின், உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் மழையையே எதிர்நோக்கி வாழ்கின்றன.

"வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்." (திருக்குறள்: ருசஉ)

மழை இல்லையேல் உழுதொழில் நடைபெறாது;

"ஏரின்உழார் உழவர்; புயல் என்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்." (திருக்குறள்: கச)

அவர் அஃது ஆற்ருராயின், உலகில் பசியும் பிணியும் பகையும் கூடிப் பாழ்பல புரியும்.

"விண்இன்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியன்உலகத்து
உள்நின்று உடற்றும் பசி." (திருக்குறள்: கங)

நிலம் வான்போல் பரந்துகிடப்பினும், நீரில்வழி அந்நிலத்தால் பயனின்ரும்; நிலமும் நீரும் சேர்ந்ததே உணவு எனப்படும்; நிலமும் நீரும் ஆகிய இரண்டும் கூடியே இயங்குதல் வேண்டும்; நீரின்றி இயங்கும் நிலம் நன்னிலம் எனப் போற்றப்படாது; புன்னிலம் எனத் தூற்றப்படும்.

"உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
......வித்திவான்நோக்கும் புன்புலம்
கண்ணகன் வைப்பிற்று ஆயினும் நண்ணி
ஆளும்இறைவன் தாட்கு உதவாதே."

மழையின் மாண்பறிந்த புலவர்கள் இவ்வாறெல்லாம் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்.

மழை, உழவன் வேண்டும்போது வாய்த்து வழங்கும் இயல்புடையதன்று; மழை எதிர்பார்க்கும்போதும் பெய்யாது; எதிர்நோக்கும் அளவும் பெய்யாது; எப்போது பெய்யும் எவ்வளவு பெய்யும் என்று எவரும் கூருர்; ஆதலின், அது வந்து வாய்த்த காலத்திலேயே அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; மழைபெய்தலால் பெற்ற ஈரம் பலநாள் இருத்தலும் இல்லை; அது விரைவில் உலர்ந்துபோம் இயல்புடையது; ஒருமுறை பெய்து உழுதொழிலுக்குத் துணைபுரிந்த மழை மீண்டும் வருமா? வருமாயின் எப்போதுவரும் என்பதை எவராலும் கூறல் இயலாது. ஆதலின், இந்த மழைக்கு இந்நிலம்; நாளை மழைக்கு அந்நிலம் எனவரைந்து கொண்டு உழுதல் இயலாது; மழை பெய்துவிட்ட உடனே, நிலம் பக்குவப் பட்டிருக்கும்போதே, அப்பக்குவம் கெடுவதற்கு முன்னரே, எல்லாநிலத்தையும் உழுது முடித்துவிடல் வேண்டும்; இது அக்காலச் சூழ்நிலை. இத்தகைய சூழ்நிலையினை

மனதில் பதியவைத்துக்கொண்டு, ஓரேருழவர் பாட்டைப் பார்ப்போமாக.

கார்காலம் தொடங்கியவுடனே மீண்டு வந்துவிடுவேன் என்று உறுதிகூறிப் பொருள் சேர்க்கச்சென்ற ஒரு தலைமகன், “கிழவி நிலையே வினையிடத்துரையார்” என்பதற்கேற்ப, தான் மேற்கொண்ட வினைமேற் சென்ற நினைவால், மனைவியின் எண்ணம் அவன் மனதில் எழவில்லை; காலம் செல்வதையும் கருதிலன்; வந்த வேலை முடிந்தது; கருமமே கண்ணாய் நின்று பெரும்பொருள் சேர்த்துவிட்டான்; வினைமுடித்து நோக்கியவழி, தான் கூறிவந்த கார்காலம் தொடங்கி விட்டமையை உணர்ந்தான்; உடனே மனைவியைப் பற்றிய எண்ணம் உள்ளத்தில் இடம்பெறலாயிற்று; ஆடுகின்ற அழகிய மூங்கிலைப் போன்ற பருத்த அவள் தோள் அழகும், அன்பும் அருளும் ததும்பும் அவள் கண் அழகும் அவன் கண்முன் வந்து நிற்கலாயின; தன் ஊரில், தன் வருகையை எதிர்நோக்கி நிற்கும் அவள் நிலையினை எண்ணுவானாயினன்.

“அவர் குறித்துச்சென்ற காலமும் வந்தது; அவர் வந்திலர்; ஆதலின், நம்பால் அவருக்கு அன்பில்லை போலும்! அதனால் அவர் நம்மை மறந்தாரோ? ‘பிரியேன், பிரியின் உயிர்தரியேன்’ என்று சூளுரைத்தவர் நம் தலைவர்; ஆதலின், அவர் நம்மை மறவார்; நம்மை அவர் மறப்பினும், அவர் சென்றவழியில், ஆணும் பெண்ணுமாய் அன்பு கொண்டு கலந்துவாழும் உயிர்வகைகள், அவருக்கு மனைவியோடு கலந்து வாழவேண்டிய கடமையை நினைப்பூட்டியிருக்கும்; ஆதலின், அவர் நம்மை மறந்திரார்; பின் அவர் வாராமைக்கு யாதுகாரணம்? ஒருவேளை, அவர் மேற்கொண்டு சென்ற வினை இன்னும் முடிந்திலதோ? இல்லை; அவ்வாறிருக்க முடியாது; அவர் எண்ணியது எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்ணியர்; ஆதலின், எடுத்த வினையை எப்போதோ முடித்து இருப்பர்; முடித்தும் இன்னும் ஏன்வந்திலர்? அவர் சென்றவழி, கடத்தற்கரிய கொடுவழி என்ப; அவ்வழியில் அவருக்கு ஏதம் ஏதேனும்

உண்டாயிருக்குமோ?" என்றெல்லாம் பலப்பல எண்ணி வருந்தும் தலைவியின் துயர்நிலை அவன் கண்முன் வந்து நிற்பதுபோல் தோன்றிற்று.

"அவள் அவ்வாறு மனக்கவலை கொண்டு மாழ்கினால், அவள் அழகு என்னும்? உள்ளக்கவலையால் உடல் நலம் குன்றுமே! அதனால், அவள் அழகிழந்து அழிவளே! அந்தோ! அவளைப் பிரிந்து வருங்கால் பார்த்து மகிழ்ந்த அவள் தோள் அழகையும், கண்ணழகையும் மீண்டு சென்ற வழிக் காண்பனோ? காணவேண்டுமாயின், இன்றே ஆங்கு அடைதல்வேண்டும்; இப்பொழுதே அடைதல்வேண்டும்; ஆனால், அந்தோ! அஃது எளிதில் இயலாதுபோல் தோன்றுகிறதே! அவள் இருக்கும் இடத்திற்கும் நமக்கும் இடைப்பட்ட இடம்தான் எத்துணைத் தொலைவு! மிகமிகச் சேய்மைக்கண் அன்றோ அவள் இருக்கிறாள்? செல்லும் வழியாவது ஏதமும் இடையூறும் இல்லா நல்வழியாக உளதா? அது, காடும் மலையும் காறும் கலந்தன்றோ காட்சி அளிக்கிறது! இத்தகைய அரிய - கொடிய - மிக நீண்ட வழியை எப்போது கடப்பேன்; பையக் கடத்தல் கூடாதே; குறித்தகாலம் சிறிது கழியினும் பொறா அவளை, இவ்வழியை மெல்லக் கடந்துசென்றால் காணவும் இயலாதே; அந்தோ! யாது செய்வேன்? எப்படிக் கடப்பேன் இப் பெருவழியை? எப்போது கடப்பேன்? அவளை எப்போது காண்பேன்? அதுவரை எவ்வாறு ஆற்றியிருப்பேன்?" என்றெல்லாம் உள்ளம் துடிக்க நிற்கிறான்.

இத் தலைமகன் உள்ளத்துடிப்பை விளக்க, புலவர் ஓரேருழவர் அழகிய ஓர் உவமையினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

உழவன் ஒருவன்; சிறிது நிலம் உடையவன்; அந் நிலத்தையே நம்பிவாழும் பொருள்வளம் உடையவன்; தன் நிலத்தைப் பயிரிட்டுப் பயன்பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் பல நாட்களாக மழையை எதிர்நோக்கி இருந்தான். பெய்யாத மழையும் வந்து பெய்து ஓய்ந்தது; ஈரம் புலர்வதற்குமுன்பே எல்லா நிலத்தையும் உழுதுவிட

வேண்டும் என்று எண்ணினன்; அவனிடம் உள்ளது ஒரே ஒரு ஏர்; அதை எடுத்துக்கொண்டு நிலத்தை அடைந்தான்; நிலம் ஈரம்பட்டுப் பக்குவமாக இருப்பது உணர்ந்தான்; ஏர் பூட்டி உழத் தொடங்கிவிட்டான்; வெய்யில் ஏற ஏற, ஈரம் சிறிது சிறிதாகப் புலர்ந்து நிலப்பக்குவம் குறைவதை உணரலாயினன். "அந்தோ! ஈரம் போய் விடுகிறதே! இவ்வளவு நிலத்தையும் உழுதாகவேண்டுமே! நம்மிடம் இருப்பது இந்த ஏர்தானே? இந்த ஏரைக்கொண்டு இவ்வளவு நிலத்தையும் எப்போது உழுது முடிப்பேன்? அதுவரை ஈரம் நில்லாதுபோல் தோன்றுகிறதே! அந்தோ! என்செய்வேன்? எப்படி உழுது முடிப்பேன்?" என்று அவன் உள்ளம் துடியாய்த் துடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது; மனத்தில் அமைதி இல்லை; உள்ளமும் உடலும் ஒருவழி நிற்கவில்லை. "உழவேண்டிய நிலம் இன்னும் உளது; ஈரம் புலர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது; உள்ளதோ ஒரே ஏர்! எப்படி உழுது முடிப்பேன் இந்த ஒரு ஏரைக்கொண்டு? எப்போது உழுது முடிப்பேன் இந்த ஒரு ஏரைக்கொண்டு?" என உள்ளம் துடிக்க, உள்ளம்வழி செயல் துடிக்க, ஏரை ஓட்டு ஓட்டு என விரைந்து ஓட்டுவானாயினன்.

"தலைவியைக் காணவேண்டும்; இடையிலே மிக நீண்டு கிடக்கும் கடத்தற்கரிய வழியைக் கடந்து சென்று காண வேண்டும்; எப்படிக் கடப்பேன் இப் பெருவழியை? எப்போது காண்பேன் தலைவியை" எனத் துடிக்கும் தலைவன் உள்ளத்துடிப்பிற்கு, "எல்லா நிலத்தையும் உழுதாக வேண்டும்; ஈரம் புலர்வதற்கு முன்பே உழுதாகவேண்டும்; என்னிடம் உள்ள ஒரு ஏரைக்கொண்டு எப்படி உழுது முடிப்பேன்? எப்போது உழுதுமுடிப்பேன்" எனத் துடிக்கும் ஓரேருழவன் உள்ளத்துடிப்பை உவமைகாட்டி, அக்கால ஆண்மக்கள்தம் உள்ளச் சிறப்பையும், உழவின் அருமையையும் ஒருங்கே விளக்கி, விளக்கிய அக்காரணத்தினலேயே, தம் இயற்பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு **ஓரேருழவர்** என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்று அறிவுடைப் பெருமக்களால் பாராட்டப்பெற்றார் நம்புலவர் பெருந்தகையார்.

"ஆடுஅமை புரையும் வனப்பின், பணைத்தோள்,
பேர்அமர்க் கண்ணி இருந்த ஊரே,
நெடும் சேண் ஆர் இடையதுவே! நெஞ்சே!
ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து
ஓரேருழவன் போலப்
பெருவிதுப்பு உற்றன்றால்; நோகோ யானே."

(குறுந்: ௧௩௧.)

உழவுத்தொழிலின் உயர்வை உணர்த்திப் புகழ்பெற்ற புலவர் ஓரேருழவனார், உலகியலை நன்கு உணர்ந்தவர் என்பது அவர் பாடிய மற்றொரு பாட்டால் நன்கு விளங்குகிறது.

உலகவாழ்வு, இல்லறம் துறவறம் என இரண்டாக நடைபெறுவதே எனினும், பெரும்பாலான மக்களால் விரும்பி மேற்கொள்ளப்படுவது இல்லறமே; இல்லறத்தே இருந்து வாழவே மக்கள் விரும்புகின்றனர்; துறவறம் மேற்கொள்வதாயினும், இல்லறத்தேயிருந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்த பின்னரே அதை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்; அதுவே இயற்கையோடியைந்த துறவுநெறியாம் என்று தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

"காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே."

(தொல். கற்பு: ருக)

எனத் தொல்காப்பியர் விதித்தலும் நோக்குக. இல்லறத்தே இருந்து ஆற்றவேண்டிய கடமைகளைக் கைவிட்டுவிட்டுத் துறவறம் மேற்கொள்வது கடமை யுணர்ந்தார் செயலாகாது; பலர்க்கும் பயன்பட வாழும் இல்லறத்தை விட்டுத் தன் ஒருவன் உயர்விற்கே உறுதுணைபுரியும் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதல் கூடாது; இதை உணர்ந்தே வள்ளுவரும்,

"அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்
போஒய்ப் பெறுவது எவன்?"

"ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனிழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து." (திருக் : சசு, சஅ)

எனத் துறவறத்தினும் இல்லறமே நன்றும் என நாட்டுவர்.

உலகில் பிறத்தல், 'நாம் ஒருவர்மட்டும் வாழ்ந்தால் போதும்; நம் வாழ்வுமட்டும் உயர்ந்தால் போதும்' என்ற குறுகிய நோக்கத்திற்காதல் கூடாது; ஊரெல்லாம் வாழ வேண்டும்; அவர்கள் வாழ்விற்குத் தான் துணையாதல் வேண்டும்; பிறர்வாழத் தான் துயர் உறுவதால் தவறு ஒன்றும் இல்லை; தனித்துவாழ்ந்து சிறு துயரும் தாங்க மாட்டாது, துறவறம் மேற்கொள்வதினும், சுற்றம் சூழ வாழ்ந்து, அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழத் துணைபுரிந்து, அதனால் துயருறவேண்டிவரினும் அதையே பெருமக்கள் விரும்புவர். "பல்லார் பயன்துய்க்கத் தான் வருந்தி வாழ்வதே நல்லாண் மகற்குக் கடன்" என்பர் புலவர்கள்.

இல்லறத்தை விட்டுத் துறவறத்தை மேற்கொள்வது அவ்வளவு எளிய செயல் அன்று; நாட்டைவிட்டுக் காட்டை அடைதல் எளிதில் நிகழக்கூடியதன்று; உலகில் வாழ்வோர் நாம் ஒருவர் மட்டும் அன்று; நம்மைச் சூழ ஒரு பெரும் சுற்றம் உளது; அவரவர்க்கு வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் முடித்துவைத்துவிட்டுத் துறவறம் மேற்கொள்வது அத்துணை எளிதன்று. அவ்வளவு பெருஞ் சுற்றத்தையும் அறவே மறந்துவிட்டு, 'அவர் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன?' என்று எண்ணித் துறந்து ஓடுவதும் அழகன்று; ஆகவே சுற்றம் சூழ வாழ்பவர் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதல் ஆகாது; கூடாது; அத்தகைய சுற்றம் எதுவும் இல்லாதவரே இல்லறத்தை எளிதில் விட்டுத் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதல் இயலும்.

இக் கொள்கையைப், புலவர் ஓரேருழவனார் மற்றொரு வகையால் விளக்குகிறார்:

'காணும் இடமெங்கும்மணல் பரந்து விளங்கும் ஒரு பெரு வெளியில் தனித்த ஒருவனால் துரத்தப்படும் ஒரு மான் மிக எளிதில் தப்பி ஓடிவிடும்; ஆனால், மலையும் மரமும் செறிந்த ஓரிடத்தே பலர் கூடி வேட்டையாடும் மான், அவர்களைத் தப்பி ஓடுதல் இயலாது; பரந்த மணல் வெளியில் வாழும் மான்போல் தனித்து வாழவில்லை நான்; அவ்வாறு வாழ்ந்திருந்தால் எப்போதோ துறவறத்தை மேற்கொண்டிருப்பேன்! ஆனால், மரம் பல செறிந்த காட்டில் வாழும் மான்போல், ஒக்கலும் மக்களும் சூழ உள்ள இடத்திலன்றோ நான் வாழ்கின்றேன்; துறவறம் மேற்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தை அவர்கள் வாழ்வு, அறவே மறக்கச் செய்துவிடுகின்றதே; என் கால் கட்டுக் களாம் அவர்களை மறந்து, நான் எங்ஙனம் துறவறம் மேற் கொள்வேன்!' என்ற கருத்தமைந்த பாடல் அவர் உள் ளத்தை உணர்த்துவது அறிக:

"அதள்எறிந்தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாய் போல,
ஓடி உய்தலும் கூடுமன்!
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே." (புறம்: ககூ௩)

ஓரேருழவனையும், ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாயினையும் உவமை காட்டி, உழவின் சிறப்பையும், உலகியல் உணர் வையும் உணர்த்திப் புகழ்பெற்ற புலவர் ஓரேருழவனார் உள்ளம் உணர்ந்து பாராட்டற்குரியதன்றோ!

௬. கயமனார்

உவமையாற் பெயர் பெற்ற புலவர்களுள் கயமனாரும் ஒருவராவர். இன இனமான மீன்களால் நிறைந்த உப்பங் கழி ஒன்று பசிய இலைகள் படர்ந்து காணப்படுகிறது. அவ்விலைகளுக்கிடையே நெய்தற் பூ ஒன்று மலர்ந்துளது; அம்மலர் சற்றுப் பருத்து உயர்ந்த தண்டினை உடையது; அக்கழி கடலோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதால், கடல் நீர் பொங்குந்தோறும் கழியில் நீர் அளவு சற்று உயர் வதும், கடல் அலை ஓய்ந்து அடங்குந்தோறும் கழிநீர் அளவு சற்றுக் குறைவதும் நிகழும். இவ்வாறு, கடல் நீரின் ஏற்றிழிவிற்கேற்ப, கழிநீரும் ஏறி இழியும் இயல் புடையதாம்; கழியில் நீர்ஏறி நிற்பின், அக்கழியில் மலர்ந்த நெய்தல் மலர்நீருள் படிந்து மறைந்துவிடும்; கழியில் நீர் இழியின், அம்மலர் மேலே எழுந்து காட்சி தரும்; இவ்வாறு கழிநீரின் ஏற்றிழிவிற்கேற்ப, கழியில் மலர்ந்த நெய்தல் மலர், நீருள் மறைந்தும், நீர்மேல் எழுந்து தோன்றியும் மாறிமாறிக் காட்சிதரும். இக் காட்சி, குளத்தில் நீராடும் மகளிர் நீருள் மூழ்கி மூழ்கி எழுங்கால் தோன்றும் அவர் கண்களின் காட்சியோடு ஒத்திருப்பதை உணர்ந்தார்; மகளிர் கண்களுக்கு நெய்தல் மலரை உவமிப்பது உண்டு; ஆகவே, கழிநீரில் மறைந் தும் வெளிப்போந்தும் மாறிமாறிக் காட்சிதரும் நெய்தல் மலர், கயத்துள் மூழ்கி மூழ்கி எழும் மகளிர் கண்களைப் போன்று உள்ளன என்று உவமை கூறினார்; அதனால் அவர் **கயமனார்** என்றும் அழைக்கப்பெற்றார்.

> "பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்,
> இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்
> கயம் மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந். ௯.)

கயமனார் என்ற பெயர் பெறுதற்குக் காரணமான இச் செய்யுள், புலவர்க்கு வாங்கித் தந்த புகழினும், புலவர் பாடிய ஏனைய பாடல்கள், அவருக்கு வாங்கித்தந்த புகழ் மிகமிகப் பெரிதாம். புலவர் கயமனார் பாடிய பாடல்

களாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளன இருபத்து மூன்று; இவற்றுள் ஒன்றே புறப்பாட்டு; ஏனைய எல்லாம் அகப் பாடல்களே; அவ் அகப்பாடல்கள் இருபத்திரண்டினும், அவர்க்குப் பெயர் சூட்டும் பெருமை வாய்ந்த இப்பாட்டு ஒன்று மட்டுமே மருதத்திணையினைச் சார்ந்து வேறு பொருள் குறித்ததாம். ஏனைய இருபத்தொரு பாடல் களும் "உடன் போக்கு" என்ற ஒரு துறையினையே பல் வேறு வகையான் விளக்கிக் கூறுகின்றன.

தோழியின் துணை ஒன்றே பற்றுக்கோடாகத் தாய் தந்தையர் அறியாமல் களவில் காதல் கொண்டு வாழ்ந்த ஒரு தலைவனும், ஒரு தலைவியும், தம் தாய்தந்தையர் அறியாமல் மேலும் களவில் காதலித்து வாழ்தல் இயலாது என்பதையும், தமருக்கு அஞ்சித் தம் காதல் ஒழுக்கத் தைக் கைவிடுதலும் இயலாது என்பதையும் உணர்ந்து, தம் களவொழுக்கத்திற்கும், தம் கற்பு நெறிக்கும் கேடு நிகழா வகையில் வாழவேண்டுமாயின், தமர் அறியா வண்ணம் தலைமகன் ஊர் சென்று மணந்து வாழ்தலே செய்யக்கடவது எனத் தெளிந்த அறிவினராகி ஒன்று கூடிப் போய்விடுவதே உடன்போக்கு எனப்படும்.

உடன்போக்கு நிகழ்வதற்கு முன்னும் பின்னுமாக, உடன்போக்கே இறுதியாக மேற்கொள்ள வேண்டுவது என்பதைத் தோழி உணர்தல், உணர்ந்த தோழி அதைத் தலைமகற்கும் தலைமகட்கும் உணர்த்தி அவர்களை உடன் போக்கிற்கு உடன்படுத்தல், தலைவி, தலைவனோடு சென்று விடுதல், இடைச்சுரத்தில் அவர் இயல்பும், ஆங்கு அவரைக் கண்டார் இயல்பும், தன் மகள் உடன்போக்கினை மேற் கொண்டுவிட்டாள் என்பதறிந்த செவிலி அழுது அரற்றி அவளைத் தேடிச்சென்று மீளுதல், தலைமகளைப் பெற் றெடுத்த நற்றாய், வீட்டினும் தெருவினும் இருந்து, சென்ற மகளை நினைந்து புலம்பல் ஆகிய செயல்கள் நிகழும்; இவற்றையெல்லாம் வகுத்துரைப்பதும் உடன்போக்கின் பாற்படும். உடன்போக்கு, ஐம்பத்தாறு உள் துறைகளை உடையது என்பர் இலக்கண ஆசிரியர்கள். இத்துறை

களைப் புலவர் கயமனார் மிகமிகத் தெளிவாகச் சொற்சுவை, பொருட்சுவை தோன்றப் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்கு நிகழ்ச்சியில் பெரும்பங்கு கொள்வார் மகளிரே ஆவர்; அம் மகளிர் தோழி, தலைவி, செவிலி, நற்றாய் என நால்வேறு வகையினராவர்; இந்நால்வகை மகளிரின் மன இயல்பினையும், அவர் ஒழுக்கத்தின் உயர் வினையும் உணர்த்தும் பகுதி, இவ்வுடன்போக்குப் பகுதியே யாம்; தோழியின் கடமையுணர்ச்சி, தலைமகளின் கற்புச் சிறப்பு, தாய்மார்களின் அன்புள்ளம் அவ்வளவும் இங்கே தான் நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டப்படும்; மகளிர் கற்பே பொற்பெனக்கொண்ட மாண்புடை மனைவியாய், அறிவே உருவென வந்த தோழியாய், அன்பின் திருவுரு வாம் தாயாய் விளங்கவேண்டியவராதலின், அப்பண்பு களைக் குறைவறப் பெற்று விளங்கும் தமிழ்நாட்டு மகளிர் தம் இயல்பினைத் தெளிய உணர்தல் வேண்டும்; ஆகவே, கயமனார் போற்றும் தோழி, தலைமகள், தாய், செவிலி ஆகியோரின் பண்புகளை உணர்ந்து, உடன்போய், உயர்வு பெறுவோமாக!

தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றுகலந்த அன்பினராய் வாழ உறுதுணை புரியும் தோழி, அவர்கள் அன்பு வாழ்க் கைக்கு உடன்போக்கு ஒன்றே வழியாம் எனத் துணிந்து, அந்நிலையினை இருவர்க்கும் எடுத்துக்கூறி இசைய வைத் தாள். தலைமகன் போக்கிற்கு ஆவன முடித்துக்கொண்டு குறித்த நாளன்று குறித்த காலத்தில், குறிப்பிட்ட இடத் தில் வந்து சேர்ந்தான்; அவர்கள் வெளியேறுதற்காகக் குறிப்பிட்ட காலம், ஊரில், மகளிர் துயிர்கடையும் இருள் நீங்கியும் நீங்காமலும் உள்ள வைகறைப் பொழுது, தலைவி வெளியேறுங்கால் தன்னை யாரும் அறிந்துகொள் ளாவண்ணம் தன் உருவினைக் கரந்துகொண்டாள்; நடந்து செல்லுங்கால், ஒலி எழுப்பித் தன் செலவினைப் பிறர் அறி யச் செய்யும் என்று அஞ்சித் தன் காற்சிலம்பினை நீக்கி னாள்; அதையும் அன்றுவரை தான் ஆடி மகிழ்ந்த பந்தை

யும் ஓரிடத்தே வைக்கச் சென்றாள்; அந்நிலையில் அவள் உள்ளம் அவளை அறியாமல் நெகிழத் தொடங்கிற்று.

"பொழுது புலர்ந்ததும், என்னோடு ஆடிமகிழும் என் ஆயத்தார் அனைவரும் வருவர்; வந்து என்னைத் தேடுவர்; என்னைக் காணுமல் அலேவர்; அலேவார் கண்முன் இவை காணப்படும்; இவற்றைக் கண்டு என் நிலையினை உணர்வர்; உணர்ந்து, உணர்விழந்து, உளம் நொந்து அழுது நிற்பர்; அந்தோ! அப்போதைய அவர்கள் நிலையினைக் காணவும் உள்ளம் நடுங்குமே!" என்று எண்ணினாள். அவ்வெண்ணம் தோன்றியவுடனே, அவள் கண்கள் அவளையும் அறியாமல் நீர் மல்கின; தலைவியின் இச் செயல்களையும், அவள் உள்ளத் துடிப்பினையும் தோழி உணர்ந்தாள்; அவள் உள்ளம் கல்லன்று; அவள் உள்ளமும் கசிந்தது; இவ்வாறு வருந்த வருந்த வெளியேறுவதினும், நிகழ்ந்தனவற்றைத் தாய்க்கும் பிறர்க்கும் உணர்த்தி, மேல் நிகழக் கடவனவற்றை மேற்கொள்வதே நன்று எனத் துணிந்தாள்; தலைவியை விட்டுத் தலைவன்பால் சென்றாள்.

"ஐய! நின்னொடுவரத் தலைமகளும் இசைந்தாள்; போக்கிற்கு ஆவனவற்றையும் மேற்கொண்டாள்; ஆனால்; அவள் உள்ளம் வருந்தி வாடுகிறது; அவள் கண்கள் அவளை அறியாது நீர் சொரிகின்றன; இந்நிலையில், உடன்போக்கினை மேற்கொள்ள என் உள்ளம் அஞ்சுகிறது; என் செய்வேன்! ஆதலின், உடன்போக்கினைத் தவிர்வதே நலமாம்" என்று கூறினாள்; உடன்போக்கும் நின்றது.

"வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து, தன்கால்
அரி அமை சிலம்பு கழீஇப், பன்மாண்
வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்,
இவை காண்தொறும் நோவர் மாதோ!
அளியரோ! அளியர்!! என் ஆயத்தோர் என
நம்மொடு வரவுதான் அயரவும்
தன்வரைத் தன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே." (நற்: கஉ)

இப்பாட்டில், கற்பொழுக்கநெறி நின்ற நற்குடிப் பிறந்தாள் ஒருத்தி, காதல்வாழ்வினை விரும்பிப் பெற்று வளர்த்த தாயையும், பிறந்ததுமுதல் உடன் ஆடிப் பழகிய ஆயத்தாரையும் பிரிந்து செல்வதா? அல்லது, இவர்பால் கொண்ட அன்புடைமையால் இவரைப் பிரிய அஞ்சிக் காதல்வாழ்வினைக் கைவிடுவதா? எனத் துணிய இயலாது நடுங்கும் உள்ளத்தின் தடுமாற்றமும், உடன்போக்கே உறுதி பயப்பதாம் எனினும், அது, தலைவியின் உளம் வருந்த நிகழ்தல் கூடாது என உணரும் தோழியின் உள்ளத்தின் உயர்வும் உணர்த்தப்பட்டுள்ள திறங்கண்டு மகிழ்க.

உடன்போக்கு நின்றுவிட்டது; அவர்கள் அன்பு வாழ்க்கையினைத் தமர்க்கு உணர்த்தி அறத்தொடு நிற்க விரும்பினாள் தோழி; ஆனால், அதை எவ்வாறு உணர்த்துவது என அறியாது, உணர்த்தும் உள்ளத்துணிவும் இன்றி மயங்கியிருந்தாள்; இவ்வாறு சின்னாட்கள் சென்றன; தமர், வீட்டிற்கு வெள்ளையடித்துச் செம்மண்பூசி அழகு செய்வாராயினர்; தெருவில் புதுமணல் பரப்புவாராயினர்; தாமும் தேன்முதலாம் இனியநீர் உண்டு மகிழ்வாராயினர்; தமரின் இச்செயல்கள் தோழிக்கு ஐயத்தை அளித்தன; அவள் உள்ளம் அவர்களின் இச்செயல்களுக்குக் காரணம் அறியத் துடித்தது. அந்நிலையில், "எம் மகள் மணவிழா ஏற்பாடுகள் இவை" என அவர்களே கூறியும் விட்டனர்; அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டாள் தோழி, தலைமகள் இனியும் ஈண்டே இருத்தல் அவள் கற்பிற்குக் கேடு பயக்கும் என உணர்ந்தாள்; ஈண்டு இருந்து அவர் மேற்கொள்ளும் மணத்திற்கு இசையின், கற்புக் கெடும்; இசையாது மறுத்தலோ இயலாது; ஆகவே, உடன்போக்கினை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டும் எனத் துணிந்தாள்; பெற்றோரையும் பழகியோரையும் பிரிந்து செல்வதா? என்ற எண்ணம் அப்போது அவள் உள்ளத்தில் இடம் பெறவில்லை; தலைமகளின் கற்புநெறி வாழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தின்முன் தாயன்பும், ஆயத்தார் நட்பும் நில்லாது மறைந்து மாய்ந்

தனை; ஓடினாள் தலைமகளிடம். "நம் பெற்றோர் வேற்று வரைவிற்கு வேண்டுவ மேற்கொண்டார்; ஆகவே நீ தலைமகனுடன் சென்றுவிடுவதே இப்போது செய்ய வேண்டுவது; அதற்காவனவற்றை இன்னே, இப்போதே மேற்கொள்வாயாக" என்று அவளை முடுக்குவாளாயினள்.

"நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப்,
புனைவினை நல்வில் தருமணல் குவைஇப்,
'பொம்மலோதி எம் மகள் மணன்' என
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே; அதனால்,
புதுவது புனைந்த சேயிலை வெள்வேல்
மதியுடம் பட்ட மையணற் காளை
....
..............................அவனொடு
....
அருஞ்சுரம் சேறல் அயர்ந்தனென் யானே."

(அகம் : உஉக)

உடன்போக்கினை மேற்கொண்டே யாதல் வேண்டும் எனத் தோழி கூறிவிட்டாளேனும், தலைவியின் உள்ளம் அதனை ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தோன்றவில்லை; பிறந்த இடத்தைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல அவள் உள்ளம் விரும்பவில்லை போலும்! இருந்தால் கற்புநெறிக்குக் கேடு வரும் என எடுத்துக்காட்டிய பின்னரும், அவள் போக்கிற்கு உடன்படா உள்ளமுடையளாதல் கண்டு தோழி வியப்புற்றாள்; தலைமகளின் தயக்கத்திற்குக் காரணம் யாதாம் என எண்ணுவாளாயினள்; உடன்போக்கு தலைமகனுக்கு உடன்பாடோ இல்லையோ என ஐயுறுகின்றனளோ என எண்ணினாள்; உடனே, "அவன் போக்கிற்குத் தயாராகி விட்டான்; வேலை மாசுபோகத் துடைத்து நெய்பூசிக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்; அவன் ஏவலாளர்களும் புறப்பட்டு விட்டனர்" என்று கூறினாள்.

அதைக் கேட்டும் அவள் உள்ளம் உறுதி கொண்டதாகத் தோன்றவில்லை; போவதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளைத்

தான் இன்னும் செய்யவில்லை; அவற்றைத் தன்னால் செய்ய வும் இயலாது எனக் கருதித் தயங்குகின்றனளோ என எண்ணினாள். உடனே, "நீ செய்ய வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் நானே செய்து முடித்துவிட்டேன்; நினக்கு வேண்டும் மாலைகளையும் தொடுத்துவிட்டேன்; இலை ஆடை களையும் ஆக்கிவிட்டேன்" என்று கூறினாள்: அப்போதும் தலைமகள் போக்கில் மாறுதல் நிகழக் காணோம்; ஒருகால், செல்லும்வழி இப்போது செல்லுதற் கேற்றதாகாது; மிகவும் அருமை உடையது என வழி ஏதம் எண்ணி வருந்துகின்றனளோ என எண்ணினாள். "நிலம் நீரின்றி வற்றியிருந்த நிலைமை போய்விட்டது; பெருமழை பெய் துளது; மரங்கள் எல்லாம் பழுத்து உலர்ந்த பழைய இலை களை உதிர்த்துவிட்டுப் புதிய துளிர்களைவிட்டுத் தழைத் துள்ளன; போகும்வழியில் உள்ள பொழில்கள், மலர்கள் நிறைந்து மணக்கின்றன; காடுகளும் இனிமை தருவன வாய் மாறிவிட்டன; பனிக்காலமும் நீங்கிவிட்டது; நிலவும் பால்போல் ஒளிவிடத் தொடங்கிவிட்டது" என்று கூறி, "வழிச் செல்வோர்க்கு ஏதம் ஒழித்து இனிமை தருவதாக மாறிவிட்டது" என்றும் கூறினாள்; அந்நிலையிலும் அவள் அசைந்து கொடுப்பாளாய்த் தோன்றவில்லை; தோழிக்கு ஆராய்ச்சி மேலும் வளர்ந்தது. "நான் போய்விட்டால், நான் பேணிவளர்த்த மேடைமீதிருக்கும் மலர்ச் செடிகள் மங்கி மாண்பிழக்கும்; வயலைக் கொடிகள் வாடும்; நொச் சிக் கதிர்கள் கவின் இழக்கும்; அவற்றின் அந்நிலையினை அன்னை கண்டால், அலமந்து அழிவள்! அந்தோ! அன்னை அழ நான் பிரிவதா" என்று அவள் உள்ளம் வாடுகிறது போலும்; அன்னை அன்பே அவளைத் தடைசெய்கிறது. எனக் கருதினாள்; உடனே, "அன்னை நின்னை நனி விரும்பு கின்றாள் எனினும் நின் தாயினும் சிறந்தது நின் கற்பு என்பதை அன்னைமீது கொண்ட அன்பால் மறந்து விடாதே; அவளை எண்ணி ஈண்டே இருந்துவிடுதல் கூடாது" என அறிவுரை கூறிப் பார்த்தாள்; அப்போதும் தலைவி இசைவாளாய்த் தோன்றவில்லை.

அப்பால் தோழிக்கு ஓர் உண்மை புலப்பட்டது ; தலைமகள் தன் அண்ணன்மார் ஆற்றல் கண்டே அஞ்சுகின்றாள்; அவர்களோ புலியெனப்பாயும் போராற்றலும், பெருஞ் சினமும் உடையார்; தம் உடன் பிறந்தாளை ஏதிலான் ஒருவன் உடன்கொண்டு சென்றுவிட்டான் என உணர்ந்தால், அந்நிலையில் அவர்களுக்குண்டாகும் சினத்தால் யார் யார்க்கு எத்துணை எத்துணைக் கேடுகள் வந்துறுமோ என்று எண்ணியே அஞ்சுகின்றாள் என்றது அவள் உள்ளம். உடனே, "நீ கற்பு வாழ்க்கையினை விரும்புவையாயின், நின் முன் பிறந்தார் ஆற்றலையும் எதிர்த்து நிற்கும் திண்ணிய உள்ளம் நினக்கு வேண்டும்; உறுதி உள்ளம் படைத்தார்முன் உறுபடை ஒன்றும் செய்யாது; ஆதலின், அண்ணன்மார் ஆற்றல் கண்டு அஞ்சாது புறப்படுக" என்று கூறி, அவளை இசைவித்து, உடன்கொண்டு சென்று தலைமகன்பால் ஒப்படைத்து, இருவரும் செல்வது கண்டு மனவருத்தமும் மகிழ்ச்சியும் மாறி மாறிக்கொண்டு மீண்டாள்.

"வேலும் விளங்கின ; வினைஞரும் இயன்றனர் ;
தாரும் ததையின ; தழையும் தொடுத்தனம் ;
நிலம் நீரற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயல்நீர் தலைஇ, உலவை இலை நீத்துக்
குறுமுறி ஈன்றன மரனே ; நறுமலர்
வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
தேம்படப் பொதுளின பொழிலே ; கானமும்
நனி நன்றாகிய ; பனிநீங்கு வழிநாள்
பாலெனப் பரந்தரும் நிலவின் மாலைப்
போது வந்தன்று தூதே ; நீயும்
கலங்கா மனத்தையாகி, என்சொல்
நயந்தனை கொண்மோ ; நெஞ்சமர் தகுவி !
தெற்றி உலறினும், வயலை வாடினும்,
நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினும்
நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த
அன்னை அல்லல் தாங்கி, நின் ஐயர்

புலிமருள் செம்மல் நோக்கி
வலியாய்." (அகம்: உருக)

பொழுது புலர்ந்தது: தலைவி துயின்ற இடத்தில் அவள் இல்லை; மகளைக் காணாது செவிலி கலங்கினாள்; செவிலி, தன்மகளின் நற்றாய்க்கு உயிர்த்தோழியாய் விளங்கிய உயர்வுடையவள்; தலைமகளின் உயிர்த்தோழியைப் பெற்றெடுத்த நற்றாயாம் பேறு பெற்றவள்.

"தோழி தானே செவிலி மகளே"
(தொல். பொருள். களவியல்: நச)

தலைமகளுக்குப் பாலும் சோறும் ஊட்டி அவள் உடலை வளர்த்ததோடு, நல்லன எல்லாம் எடுத்துக்கூறியும், அறனல்லனவற்றின் அழிவினை அறிவுறுத்தியும் அவள் உள்ளுணர்வையும் வளர்த்த பெருமை உடையவள்.

"கழிவினும், வரவினும், நிகழ்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும், அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக்கு உரிய வாகும் என்ப."
(தொல். பொருள். கற்பு: கஉ)

இதனால் தலைமகளின் உண்மையான தாய் செவிலியே என உயர்ந்தோரால் பாராட்டவும் பெறுவாள்.

"ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்
தாய்எனப் படுவோள் செவிலி யாகும்."
(தொல். பொருள். களவு: நந)

இத்துணை உரிமை உடையளாய செவிலி, தலைமகளைக் காணாது கலங்கினாள்; பின்னர்த் தலைமகளுக்குத் தலையாய தோழியாம் தகுதிப்பாட்டினை உடைய தன் மகள் வழி நிகழ்ந்தன அறிந்துகொண்டாள்.

மகள் ஏதிலான் ஒருவன்பின் சென்றுவிட்டாள் என்பதறிந்து பெருந்துய ருற்றாள்; மகள் பிரிவு மாற்

ருணத் துயர்தருவதாயிற்று; அவளை நினைந்து அழு தாள்; அரற்றினள்; அலறினள்; செவிலி உலகியல் உணர்ந்தவள்; ஆதலின், தன் மகள் பருவம்வந்த மகளிர் மேற்கொள்ளும் ஒழுகலாற்றினையே மேற்கொண்டுள்ளாள்; எனவே, தவறில்லை என உணர்ந்தாள்; என்றாலும் மகள் பால் கொண்டிருந்த அன்பு அவளுக்குப் பெருந்துயர் தருவதாயிற்று; மகளின் இளமையும், அவள் சென்ற வழியின் கொடுமையும் அவள் கண்முன் மாறிமாறித் தோன்றி அவள் மனத்துயரை மிகுத்தன.

வீட்டில் தன்னோடு ஆடி மகிழும் இளமகளிரோடு கூடிப் பந்தோ, அன்றிக் கழங்கோ சிறிதுநேரம் ஆடினா லும், உடலெலாம் வேர்க்கத் தன்பால்வந்து, 'உடலெலாம் வலிக்கிறது அன்னாய்!' என்றுகூறி அணைத்துக்கொள்ளும் அவள் இளமைக்காட்சி இவள் கண்முன் தோன்றும்; அத்துணை இளமை உடையாள் கொடிய காட்டுவழியில் கால்கடுக்க நடந்துசெல்லும் காட்சியும் அவள் கண்முன் தோன்றும்; கண்கள் நீர்நிறையும் இக் கொடுவழியைக் கடந்து செல்லும் அத்துணை ஆற்றல் அவள் கால்களுக்கு எவ்வாறு வந்ததோ என்று எண்ணிவருந்துவாள்:

"வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறிது எறியினும்
இளந்துணை ஆயமொடு கழங்குடன் ஆடினும்
'உயங்கின்று அன்னை! என்மெய்' என்று அசைஇ
மயங்குவியர் பொறித்த நுதலள் தண்ணென
முயங்கினள் வதியும் மன்னே; இனியே......
என், சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி
வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென......
மைபடு மாமலை விளங்கிய சுரனே." (அகம்: கஎ)

பொரி கலந்து சுவைமிக்க பால்நிறைந்த பொற்கலத் தைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு அவள்பின் ஓடி ஓடி உண் ணுமாறு வேண்டவும் 'இவ்வளவு பால் வேண்டாம்; இது மிகுதி; இவ்வளவையும் என்னால் உண்ணல் இயலாது,'

என மறுத்துவிட்டு ஓடி மறையும் மகள் காட்சி மனக்கண் முன்வந்து நிற்கும். உடனே, நிழலும் நீரும் அற்றுப் போன நீண்டவழியில் விரைந்து நடந்துசென்று, நீர் வேட்கை மிகுந்து சுனைபல ஓடியும் உண்ணுநீர் காணுமல் வருந்தி, இறுதியில் சுனை ஒன்றில் வற்றிக் கலங்கலாகி, வெம்மையுற்றுக்கிடந்த சிறிது நீரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, வேட்கை நீங்க விரும்பிக் குடிக்கும் காட்சி வந்துநிற்கும். இத்துணை அறிவும் தெளிவும் அவளுக்கு எவ்வாறு வந்த னவோ என்று எண்ணி வருந்துவாள் :

“நிழலான்று அவிந்த நீரில் ஆரிடைக்
கழலோன் காப்பக் கடுகுபு போகி
அறுசுனை மருங்கின் மறுகுபு வெந்த
வெவ்வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய
யாங்குவல் லுநள்கொல் தானே? ஏந்திய
செம்பொற் புனைகலத்து அம்பொரிக் கலந்த
பாலும் பலவென உண்ணுள்
கோலமை குறுந்தொடித் தளிரன் ேனுளே.”

(குறுந் : ருகூ)

மகள் இளமையும், அவள் சென்ற சுரத்தின் கொடு மையும் எண்ணித் துயருற்ற செவிலி, தன் மகளை உடன் கொண்டுபோய அவ் வாண்மகன், ‘கணையோர் அஞ்சாக் கடுங்கண் காளை’யாம் என்றும், ‘சுடர்வாய் நெடுவேல்’ அவன் கையில் உண்டு என்றும், அதனால், அவன் எதனு லும் தொலைதல் இல்லா விடலையாவன் என்றும், அவன் இன்னனுதலின், தன் மகளைக் காக்குந் திறனுடையான் எனவும் அறிந்ததும் சிறிது ஆறுதல் உற்றுள்.

அந்நிலையில், அறியாப்பருவத்தளாய தன் மகளைக் கொண்டுபோய்விட்டானே, மகள் ஏதிலான் ஒருவன்பின் சென்றுவிட்டாளே எனக் கோபமும், வருத்தமும் கொள் வதை மறந்தாள்; தங்கள் காதலுறவினையும் கருத்தையும் எமக்கறிவித்தால், அவர்கள் மணத்திற்காம் வழிவகை

களைக் காண்பனே ; மணமுரசு முழங்க, ஊரார் எல்லாம் தங்கள் வீட்டு மணமெனக் கருதி விழாக்கொண்டாட மணம் நிகழும்; அம் மணவிழாக்கண்டு, யானும் நற்றாயும் மகிழ் வோம்; இவ்வாறு எல்லாரும் மகிழ மணஞ்செய்து உடன் கொண்டுபோகத் தவறிவிட்டனனே என்றும், சென்றவன், தளரும் இளமைப் பருவத்தாள் இவள்; இவள் வருந்தா வண்ணம் கோடையின் வெம்மை நீங்கிக், குளிர்ந்தகாலத்தில் கொண்டு சென்றிருத்தல் கூடாதா ! மழை இல்லாமையால் கல்லும் உருகும் கடுமைதோன்றும் கொடிய இக் கோடை யில் கொண்டு சென்றனனே என்றும் வருந்துவாளாயினள்; மகளிடத்தும் மகள் காதலனிடத்தும் அவள் கொண் டுள்ள அன்புதான் என்னே !

"என்மகள் பெருமடம் யான்பா ராட்டத்,
தாய்தன் செம்மல் கண்டுகடன் இறுப்ப,
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியனகர்
மணனிடை யாகக் கொள்ளான், கல்பகக்
கணமழை துறந்த கான்மயங் கழுவம்
எளிய வாக மாஅ யோட்குளனத்
தணிந்த பருவம் செல்லான்." (அகம் : ௩௱௭)

அவள் அன்பு அம்மட்டோடு நிற்கவில்லை. 'என் மகள் மழையும் நிழலும் இல்லா மலைவழியில் செல்கின்றனளே ; அந்தோ ! அவற்றின் கொடுமையினை எங்ஙனம் ஆற்றுவள்? அவள் சென்றவழியில் ஞாயிறு காயாது மறையாதோ? மரங்களெல்லாம் தழைத்து நிழலைத் தாராவோ? மலைவழி களில் மணல் பரவாதா? மழைபெய்து வழி தண்ணெனக் குளிராதா?' என்று ஏங்கினள் ; 'அவள் சென்றவழி அவ் வாறே இனிதாக அருள்புரிவாயாக' என ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டினாள் :

"ஞாயிறு காயாது, மரம் நிழல்பட்டு,
மலைமுதற் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாஅய்த்
தண்மழை தலையின் றாக ! நம் நீத்துச்

சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு
மடமா அரிவை போகிய சுரனே.” (குறுந்: ௩௭௮)

ஊரிலும் சேரியிலும் நின்று இவ்வாறு புலம்பிய செவிலி, மேலும் இவ்வாறு புலம்புவதாற் பயனில்லை; நடப்பன நடந்துவிட்டது; இனிமேல் நிகழக்கடவனவற்றை ஆய்ந்து மேற்கொள்வதே அறிவுடைமையாம் எனத் துணிந்தாள்; புணர்ந்துடன் போகிய மகளையும், அவள் காதலனையும் மீட்டுக்கொணர்ந்து மணஞ்செய்து மகிழ்ந்து மனையறப்படுத்தலே மாண்புடைமையாம் என எண்ணி அவர்களைத் தேடிக்கொணரும் பணியினை மேற்கொண்டாள்; அவர்கள் சென்ற சுரநெறியில் நடக்கலாயினள்; வழியில் வருவாரை எல்லாம் அவர்கள்பற்றி வினவினாள்; தன் ஆற்றாமையால் ஆண்டு உறையும் மான் முதலாம் விலங்குகளிடத்தும், தன் மகள் நிலை எடுத்துக்கூறி, ‘அவரைக் கண்டீரோ’ எனக் கேட்டுக்கொண்டே சென்றாள்.

எதிரே, தன் மகளே போலும் பெண்ணொருத்தியும், அவள் காதலன்போன்ற ஓர் ஆண்மகனும் கூடி வருவாரைக் கண்டாள்; சேய்மைக்கண் வந்தவழி அவர்கள் தம்மவர்களே என எண்ணி மகிழ்ந்தாள்; ஆனால் அண்மைக்கண் நின்று கண்டவழி அவர்கள், அன்னரல்லர் என அறிந்தாள்; மகிழ்ச்சி மறைந்தது; ஆனால், அவர்கள் இவ்வழியில் வருகின்றனர் ஆதலின், எதிரில் தன் மகளைக் கண்டிருப்பர், அவர்கள் வழியாகத் தன் மகள் உள்ள இடமும் நிலையும் உணர்ந்துகொள்ளலாம் என உணர்ந்தாள்; அவ் ஆண்மகனை அணுகினாள். ‘மிகச்சேய இடத்தினின்றும் வரும் ஆண்மகனே! நின் அருகே நிற்கும் இவளைக் கண்டவுடனே, நேற்று இச்சுரவழியே ஏதிலான் ஒருவனுடன் புணர்ந்து போகிய என் மகள் நினைவு உண்டாயிற்று; கண்கள் நீர் நிறைந்தன; அவள் தந்தை ஊர் இது; அவளை ஈன்றெடுத்தவள் யான்; சென்றவள் இவளேபோன்றிருப்பாள்; வழியில் அவளைக் கண்டிருப்பீராயின், அவள்பற்றி அறிந்தன எல்லாம் உரைக்கவேண்டுகிறேன்; உங்களை அவள் தந்தை

யின் இவ்வூரில் விருந்தினராக ஏற்று உபசரிப்பேன்; உங்களுக்கும் பெரும்புகழ் உண்டாம்':

சேயின் வரூஉம் மதவலி!......
முன்னாள் உம்பர்க் கழிந்த என்மகள்
கண்பட நீராழ்ந் தன்றே; தந்தை
தன்னூர் இடவயின் தொழுவேன்;......
வாஅர்ந்திலங்குவா லெயிற்றுப், பொலிந்ததார்ச்,
சில்வளைப், பல்கூந் தலளே அவளே;
மையணல் எருத்தின், முன்பிற், றடக்கை,
வல்வில் அம்பின், எய்யா வண்மகிழ்த்
தந்தை தன்னூர் இதுவே;
ஈன்றேன் யானே; பொலிக நும் பெயரே."
(நற்றிணை: ககஅ)

செவிலியின் நிலை இது; இனி, தலைமகளைப் பெற்ற தாயின் நிலையினையும் சிறிது காண்பாம். தன் மகள் செயல் எல்லாம் செவிலியால் அறிந்த நற்றாயின் துயருக்கு ஓர் எல்லை உண்டாமோ; எதிரே மகள் வளர்த்த வயலைக் கொடியினைக் கண்டாள்; அது நீர்வார்ப்பாரின்றி வாடுவதைக் கண்டாள்; தன் மகள், தன் கைவளை ஒலிக்குமாறு நீர் மொண்டுவந்து, தாய் தன் மகளை அன்போடு நோக்குவாள் போல், அவ்வயலை நோக்கி வேண்டும் நீர் வார்த்து வளர்த்த வகைகளை நினைந்தாள். 'அந்தோ வயலையே! தன்னைப் பேணி வளர்த்த என்னை மறந்து, ஊரும் சேரியும் ஒருங்கு அழ, ஏதிலாளனொடுகூடி, நாடும் தேயமும் நனி பலகடந்து சென்ற வன்கண்மை உடையாளை வளர்த்த தாய்மார் வருந்திக் கலங்குவதேபோல் நீயும் கலங்குகின்றனை; இனி நின்னை நீர் ஊற்றிப் புரப்போர் ஈண்டு யாருளர்?' என்று கூறி அதன் அணித்தே நின்று அழுதாள்.

" தற்புரந் தெடுத்த எற்றுறந் துஉள்ளாள்
ஊரும் சேரியும் ஓராங்கு அலர்எழக்

காடும் காவும் அவனொடு துணிந்து
நாடும் தேயமும் நனிபல இறந்த
சிறுவன் கண்ணிக்கு ஏர்தே றுவரென
வாடினை வாழியோ வயலை!......
ஆரநீர் ஊட்டிப் புரப்போர்
யார்மற் றுப் பெறுகுவை அளியை நீயே." (அகம்: ௩அ௩)

தலைமகளை வளர்த்த அருமையினை நினைத்தாள்; தன் ஆயத்தாரோடு சிறிது ஆடிய உடனே, வாடியிருக்கும் அவள் உடல் என உட்கொண்டு பாற்சோறு நிறைந்த கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி அவள் பின்சென்று ஊட்டத் தொடங்கி, அவள் மறுப்பதுகண்டு, 'எனக்காக ஒருகவளம்; அப்பாவிற்காக ஒரு கவளம்' என்று அன்புரைகளை அள்ளி அள்ளி வீசிக்கொண்டே ஊட்டி வளர்த்த முறைகளை எண்ணினாள்; அவ்வாறு பிறந்தது முதல் சிறந்தன தந்து வளர்த்த என்னை மறந்துபோயினள் எனச் சினந்து அவளை மறப்பதைவிட்டு என் ஏழை நெஞ்சம், 'வலிய பாலை வழியில் நடக்கும் ஆற்றல் அவள் கால்களுக்கு உண்டாமோ?' என எண்ணி வருந்துகின்றதே என் செய்வேன் என்று வருந்தினாள்.

" பால்பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி
'என்பா டுண்டனை யாயின், ஒருகால்
நுந்தை பாடும் உண்' என்று ஊட்டிப்,
பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்துயான்
நலம்புனைந்து எடுத்தஎன் பொலந்தொடிக் குறுமகள்
அறனி லாளனொடு இறந்தனள் இனியென
மறந்தமைந் திராஅ நெஞ்சம் நோவேன்." (அகம்: உ௧௯)

மகளைப்பெற்ற தன் வருத்தத்தினை எண்ணியகாலை, தன் மகளைக் கொண்டுசெல்லும் தாயின் நினைப்பு அவளுக்கு உண்டாயிற்று; என் துயரிற்குக் காரணம், என் மகள் பிரிவு; என் மகள் பிரிவிற்குக் காரணம் அவள் தன் காதலன்பால்கொண்ட அன்பு; இவ்வாறு என் மகள் பிரிவிற்கு இவன் காரணமாயினனே என எண்ணியவுடனே தலைவன்

மாட்டு மாறாச் சினம் பிறந்தது; அவனைப் பழிக்கத் துணிந்தது அவள் நா; ஆனால் அவனைப் பழிப்பதால் உண்டாகும் ஏதம் தன் மகளையும் சாருமே என எண்ணினாள்; உடனே அவனைப் பழிப்பதற்குமாறாக, இத்தகைய ஆண்மகனைப் பெற்றாளே அவளைப் பழிக்கவேண்டும் என்று எண்ணிற்று அவள் உள்ளம்; உடனே மகளை இழந்து வருந்தும் என்னைப்போன்றே, வன்கண்காளையை ஈன்ற தாயும் பெருந் துன்புறுவாளாக என்று பழித்தாள்.

> "எம் போல்
> பெருவிதுப் புறுக மாதோ! எம்மில்
> பொம்ம லோதியைத் தன்மொழிக் கொளீஇக்
> கொண்டுடன் போக வலித்த
> வன்கட் காளையை ஈன்ற தாயே." (நற்: உகூ௩)

சென்ற தன்மகளை, அவள் காதற் கொழுநனோடு அழைத்துவந்து மணமுடித்து மகிழ்ந்து காணவிரும்புகின்றாள்; அந்நிலையில் ஒருத்திவந்து, தன் மகனும், நின் மகளும், தன் மனைக்கே வருவர் என்று கொண்டு, தலைமகனைப் பெற்றதாய், வீட்டுச் சுவரில் செம்மண் பூசி, முன்னிடத்தே மணலைப்பரப்பி, மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு வரவேற்பிற்கானவற்றை மகிழ்ந்து மேற்கொண்டுளாள் என்று கூறினாள்; ஆனால் தலைமகள் நற்றாய்க்கு, அவர்களைத் தன் வீட்டிலேயே முதலில் வரவேற்க வேண்டும் என்ற விருப்பம்; ஆனால், மகளை உடன் கொண்டுசென்ற அவ் வாண்டகை, அவளை முதலில் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வனோ? அன்றித் தலைமகள் வீட்டிற்கு அழைத்துவருவனோ? அதை யாரும் அறியார்; அறிந்து கொள்ளத் துடித்தது நற்றாய் உள்ளம்; ஆவது அறிந்து கூறவல்ல வேலனை அழைத்தாள்; தலைவன் கருத்து யாதாம் என்பதை அறிந்து கூறுமாறு அவனை வேண்டினாள். நற்றாயின்நிலை இது.

> "அருஞ்சுரம் இறந்த என் பெருந் தோட்குறுமகள்
> திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத்தாயே

புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி
உவந்தினிது அயரும் என்ப;......
ஆகுவ தறியும் முதுவாய் வேல!
கூறுக மாதோ நின் கழங்கின் திட்டம்......
எம்மனை முந்துறத் தருமோ?
தன்மனை உய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே?"

(அகம்: ௧௯௫)

இவ்வாறு உடன்போக்கினை விளக்க மேற்கொண்டு, அக்காலப் பெண்மணிகளின் உள்ளத்தின் உயர்வைப் புலவர் கயமனார் படம் பிடித்துக்காட்டிய திறம்கண்டு மகிழ்வோமாக.

௬௮. கல்பொரு சிறுநுரையார்

புதுப்புனல் வரும் ஆற்றின் அழகிய காட்சியைக் கண்டு மக்கள் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளுவதைக் காண்கிறோம்; உள்ளுறுப்புக்களின் இயல்பு காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுறுவதில்லை; ஆற்றில் வெள்ளம் வரும் காட்சியினை, இன்றே போல் அன்றும் மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்தனர்: மகிழ்வதோடு நில்லாது, அவ் வாறுகளில் புதுப்புனல் விழாக் கொண்டாடியும் மகிழ்ந்தனர்; இயற்கைக் காட்சிகளோடும், அவை தரும் இன்பத்தோடும் இரண்டறக் கலக்கும் இயல்பினராய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள், அத்தகைய புனல்விழாவினைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர் எனல் மிகை. பண்டைக்காலத்தே நடைபெற்ற இத்தகைய ஒரு விழாவைக் காணப் புலவர் ஒருவர் சென்றிருந்தார்; ஆற்றில் நீர் பெருகிவரும் வகையினைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தார்; ஆற்றுநீர் தான் ஓடிவரும் வழியில் கிடந்த பொருள்களை எல்லாம் வாரிக்கொண்டு வருங்காட்சியைக் கண்டிருந்த புலவர் கண்கள் ஆற்றின் கரைப்பக்கம் சென்றன; ஆங்கே, அவ்வாற்றுநீர் கொணர்ந்த மலை போல் பருத்த நுரைத்திரள் ஒன்றைக் கண்டார்; அஃது, ஆற்றுநீர் அலைக்குந்தொறும் அலைக்குந்தொறும், ஆற்றின் கரைக்கண் அமைந்த கல்மீது மோதிமோதி மீள்வதையும், அஃது அவ்வாறு மோதுந்தொறும் மோதுந்தொறும், அதன் அளவு சிறிது சிறிதாகக் குறைவதையும் கண்டார்; கண்டுகொண்டிருக்கும்போதே சிறிது நேரத்திற்குமுன் மலைபோல் பருத்திருந்த அந் நுரைத்திரள் அடியோடு அழிந்து இருந்த இடமும் தெரியாவாறு மறைந்துவிட்டது. நீர் மேட்டுநிலத்தினின்றும் பள்ளம் நோக்கிப் பாயுழி, அதன்கண் சிறியவும் பெரியவுமாய நீர்க்குமிழிகள் பல தோன்றும்; அந்நீர்க் குமிழிகள் பலவும் ஒன்றுதிரண்டு ஓர் உருப்பெற்றவழி, அவை நுரை என்ற பெயர் பெறும். நீர்க்குமிழிகள் தோன்றிய உடனே, தோன்றிய இடத்திலேயே, அழிப்பார் இல்லாமலே அழியும் இயல்பின; நுரைத்திரளில், நீர்க்குமிழிகள் பலகூடி இணைந்து

நின்றமையால் சிறிதுநேரம் அழியாது இருந்தன; நுரை கல்லில் மோதியவழி, குமிழிகள் சிதறித் தனிநிலை உற்று விடும். ஆதலின் அந்நுரைத்திரள் உருத்தெரியாமல் அழியலாயிற்று.

ஆற்றின் இத்தகு காட்சிகளைக் கண்டு வீடுதிரும்பிய புலவர், தலைமகன் பிரிவுத்துயரால் வருந்தும் தன்னை நோக்கி ஆற்றியிருக்க வேண்டும் என அறிவுரை கூறும் தன் தோழிமீது சினம்கொண்ட தலைமகள் ஒருத்தி உரைக்கும் உரை அமைந்த அகத்திணைச் செய்யுள் ஒன்றைப் பாட எண்ணினார்; எண்ணினார் கண்முன் அவர் கண்ட ஆறும், ஆற்றில் ஓடிவரும் பெருநீரும், அந்நீர் அடித்துக் கொணரும் நுரைத்திரளும், அந் நுரைத்திரள்கள், ஆற்றின்கரையில் மோதி மோதி அழிந்து போவதும் வந்து நின்றன; அவர் பாடிய பாட்டினுள் அவையும் இடம் பெற்றுவிட்டன.

கல்வி, பொருள், புகழ் இவற்றுள் ஒன்று குறித்துக் கணவன் வேறுநாடு சென்றுவிட்டான்; சென்றகாலை, 'இன்னகாலத்தே மீண்டு வருவேன்' என அவன் குறித்துச் சென்ற காலமும் கடந்துவிட்டது; ஆனால் அவன் வந்திலன். அவன் மனைவியோ அவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்தறியாப் பேரன்பினளாவள்; அவள் அவனைக் காணமாட்டாது கடுந்துயர் உற்றாள்; அவள் உள்ளத்துயர், உடல் உறுப்புக்கள் வழியாக உருவுகாட்டத் தொடங்கி விட்டது; நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவள் உடல்நலம் சிறிதுசிறிதாகக் குன்றத் தொடங்கிவிட்டது; இந்நிலை மேலும் நீடித்தால் அவள் இறந்துபடுவது உறுதி; இந் நிலையினை அவள் உயிர்த்தோழி உணர்ந்தாள்; 'இவள் இவ்வாறு அவன் பிரிவையே எண்ணி எண்ணித் துயர் உறுவளாயின், இவள் உடல்நலம் கெடுமே; உடல்நலக்கேடு உயிருக்கு நன்றன்றே' என்ற கவலை அவளுக்கும் உண்டாயிற்று; தலைமகளிடம் சென்றாள்; 'அவர் பிரிந்து விட்டமையால் உண்டாம்துயர் எத்துணைப் பெரிதாயினும்

அதுகுறித்து வருந்தி அழுதுகொண்டிருப்பது அழகன்று; ஆற்றியிருப்பதே அறிவுடையோர்க்கு அறமாம்' என்ற அறம் நிறைந்த அறிவுரை கூறினாள்.

தலைமகள் அது கேட்டாள்; "இவள் நம் உயிர்த் தோழி; நம் உள்ளம் உணர்ந்தவள்; காதலின் ஆற்றலையும், காதல் இயல்பையும் உணராதவள் அன்று; கணவரைப் பிரிந்த பெண்டிர்படுங் கொடுந்துயரை உணர்ந்தவள்; இவளே இவ்வாறு கூறுகின்றனளே" என்று எண்ணினாள். அவள்மீது பெருஞ்சினம் பிறந்தது; பிறரை நோக்கிக் கூறுவாள்போல், தோழியின் உள்ளத்தே படுமாறு, "காமநோயைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும், பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்; அவ்வாறு கூறுகின்றவர்கள் ஒன்று காமம் என்பது என்ன என்றே அறியாப் பேதையராதல் வேண்டும்; நாணையும், நல்லாண்மையையும் அழிக்கவல்ல ஆற்றலுடையது காமம்; கணவரைப் பிரிந்து தனித்துறையும் மகளிரைத் தெறூஉம் இயல்புடையது காமம் என்ற உண்மையினை உணராதவராதல் வேண்டும்; அல்லது, அத்தகைய ஆற்றல்வாய்ந்த காமநோயினைப் பொறுத்துக்கொள்ளவல்ல பேராற்றலைத் தாம் பெற்றவராதல் வேண்டும்; அதனால் தான், 'காதலென்பது என்? பூதமோ? பேயோ? வெருட்டினால் நாய்போல் ஓடிடும்; வெருவில் துரத்தும் குரைக்கும் தொடரும் வெகுதொலை' என்றெல்லாம் உரைக்க முன்வந்துவிடுகின்றனர்; அத்துணை ஆற்றல் எனக்கில்லை; காதலரைச் சிறிதுபோது காணாதுவிடினும் உள்ளம் உறுதுயர் கொண்டுவிடுகிறது; உள்ளத்துயருக்கேற்ப உடல் நலனும் சிறிது சிறிதாகக் குன்றத் தொடங்கி விடுகிறது; யான் என் செய்வேன்; யாரொடு நோகேன்; யார்க்கெடுத்துரைப்பேன்" என்று கூறுவாளாயினள்.

இப்பொருள் அமைந்த பாடலைப் பாடிய புலவர், காதலரைக் காணமாட்டாக் கடுந்துயருடையாளொடு தலைமகளின் உடல்நலம் சிறிதுசிறிதாகக் கெட்டு ஒழிவதற்குப் பெருநீரில் மிதந்துவந்த சிறுநுரைத்திரள் ஒன்று,

கரைக்கண் இருந்த கல்லின்மீது மோதி மோதிச் சிறிது சிறிதாக அழிந்துபோவதை உவமைகாட்டிய சிறப்பால் **கல்பொரு சிறுநுரையார்** என்ற உயர்பேர் பெற்றுப் பாராட்டப் படுவா ராயினர்.

"காமம் தாங்குமதி என்போர் தாம்அஃது
அறியலர் கொல்லோ? அனைமதுகையர் கொல்;
யாம்எம் காதலர்க் காணே மாயின்,
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லாகுதுமே."

---

௫. கவைமகனார்

தலைவன் ஒருவனும் தலைவி ஒருத்தியும் ஒப்ப உயர்ந்த காதல் உடையராய்க் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டிருந்தனர்; அவர்கள்தம் களவொழுக்கத்திற்கு உறுதுணை புரிந்துவந்தாள் தலைமகளின் உயிர்த்தோழி. தலைமகளின் பருவம் அறிந்து காக்கவேண்டும் பண்பாடுணர்ந்த தாய், தலைமகளை வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவகை தடைசெய்து விட்டாள்; இதனால், தலைமகளைத் தாம் விரும்பிய இடத்தில் விரும்பிய காலத்தில் கண்டு மகிழ்தல் தலைமகனுக்கு இயலாது போயிற்று. இந்நிலையினைத் தோழி தலைமகனுக்கு உணர்த்தி, 'தலைவி இனி நினக்கு அரியள்' என்று கூறினாள். தலைவன், தலைவிமாட்டுக்கொண்டுள்ள அன்பு அளவிறந்தது; அவளைக் காணாது ஒருநாள் வாழ்தலும் அவனால் இயலாது; ஆதலின், அவன் தலைவியை நோக்கி, 'அவ்வாறாயின், இரவிலே எவரும் அறியாவண்ணம் உங்கள் வீட்டிற்கு வந்து செல்வதை மேற்கொள்வேன்' என்று கூறினான்.

தலைவன், தலைவி உறையும் ஊரினன் அல்லன்; வேற்றூர் வாழ்வோன்; இரண்டூர்க்கும் இடைப்பட்டவழி ஏதமில்லாப் பெருவழியன்று; கழிபல கடந்தே வருதல் வேண்டும்; அக்கழிகளோ என்றும் வற்றுதல் அறியா நீர்வளம் உடையன; ஆழம் மிக்குக் கருநிறம் பெற்ற கழிகள் அவை; முதலைகள் பெருங்கூட்டமாய் வாழும் அவற்றில்; முதலைகளுள் ஆண்முதலைகள் ஆற்றலிற் சிறந்தன; தம் வளைந்த கால்களைக் கொண்டு வழிவருவாரைக் கவ்வி ஈர்த்துக் கொல்லும் இயல்புடையன; முதலைகளின் இக்கொடுமை அறிந்து அவ்வழியே செல்ல எவரும் அஞ்சுவர்; இத்தகைய கொடுமைமிக்க வழியிலே அவன் வருதல் வேண்டும்; இதை உணர்வாள் தோழி. "தலைவன், கொடுமைமிக்க வழியிலே, இரவிலே வரத் துணிகின்றான்; அவன் தலைவிமாட்டுக் கொண்டுள்ள பேரன்பே இதற்குக் காரணம்; இத்தகைய அவன் அன்பை

மதியாது, அதற்கு ஊறுசெய்து, 'வாராதே' என அவனை விலக்குதல் கூடாது" என்றும் உணர்ந்தாள்; ஆனால் தடைசெய்யாது விடினே, அவன் இரவில் வருதலை வழக்கமாகக் கொள்வன்; தலைவன் பேராற்றல் வாய்ந்தவனே எனினும், யானைக்கும் அடிசறுக்கும் என்ப; ஆதலின், தவறி அவனுக்கு இடர் உண்டாயினும் உண்டாம். எனவே, அவன் இரவில் வருதலைத் தலைமகள் விரும்புவாள் அல்லள்; அவன் வரும் வழியின் ஏதம்கண்டு வருந்துவாள். ஆகவே, தலைவன் விரும்புமாறு அவன் இரவு வருகைக்கு வரவேற்பளித்தல் கூடாது எனத் துணிந்தாள்.

துணிந்த தோழி தலைமகனை நோக்கி, "தலைவ! நீயோ, நின் அன்புடைமையால் ஆற்றின் அல்லல் கண்டும் அஞ்சாது வரத்துணிகின்றனை; அத்தகைய அன்புடைய நின்னை 'வாரற்க' என்று கூற என் உளம் அஞ்சுகிறது; ஆனால், அவளோ, நின் அன்பின் ஆழத்தையோ, ஆற்றலின் பெருமையினையோ அறியாளாய், கொடியவழியில் இரவில் வருதலை எண்ணி எண்ணி வருந்துகிறாள்.

"அவள் வருத்தம் மிகுமாறு 'வருக' என்று கூறவும் என் உளம் அஞ்சுகிறது; 'வாரற்க' என்று கூறின் நின் உள்ளம் வருந்துமே என்றும் அஞ்சுகின்றேன்; 'வருக' என்று கூறினால் அவள் உள்ளம் வருந்துவது கண்டும் அஞ்சுகின்றேன்; என் செய்வதென்று அறியாது விழிக்கின்றேன்; நின் அன்பின் பெருமையை, நின் ஆற்றலின் சிறப்பை அவளுக்கு அறிவுறுத்தி, நின் வருகையினை விரும்பியேற்குமாறு செய்யலாமெனிலோ, அவள் நீ வரும் வழி ஏதம் கண்டுகொண்ட அச்சம்தவிர வேறு எதையும் அறியும் அறிவுடையளாய்த் தோன்றவில்லை.

"அறிவற்றநிலையில் உள்ள அவளைக் காரணங்காட்டித் தெளிவித்தல் இயலாது; காரண காரியங்களை அறிந்து தெளியும் அறிவு இப்போது அவள்பால் இல்லை; ஆகவே 'வருக' என நினக்கு இசைந்து, அதை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு அவளிடம் கூறுதல் இப்போது இயலாது.

"அவளைக் காணமாட்டாமையால் நினக்குமட்டுமே வருத்தம் உண்டு என்று எண்ணற்க. நின்னைக் காணாது வருந்தும் வருத்தம் அவளுக்கும் உண்டு; நின்னைக் காணாது நெடிதுநாள் வாழ்தல் அவளாலும் இயலாது; அவள் நின் வருகையினை விரும்பாமைக்குக் காரணம், நின்பால் அன்பில்லாமையால் அன்று; வரும் வழியின் கொடுமைகண்டு அஞ்சியே அவள், 'வாரற்க' எனக் கூறுகின்றாள்.

"நின்னால் அன்பு செய்யப்பட்டாளின் வருத்தத்திற்கு நின் செயலே காரணமாக உளது; நின்னால் அன்பு செய்யப்பட்டாள் வருந்த நடந்துகொள்வது நினக்கு நன்றன்று; அது நின் அன்புடைமைக்கு அழகாகாது; ஆகவே, அவள் வருத்தம் கண்டாவது நின் வருகையினைக் கைவிடுவது நன்று; 'பகலிலும் வருதல் இயலாது; இரவிலும் வருதல் கூடாது என்கின்றனை; அவ்வாறாயின் அவளைக் காணல் இயலாது போகுமே; அவளைக் காணமல் எங்ஙனம் ஆற்றி வாழ்வேன்' என்று ஏக்கம் கொள்ளற்க. இரவில் வருதலை விடுத்து விரைந்து வரைந்துகொள்வதற்கான வழிவகைகளை எண்ணித்துணிக; வரைந்துகொண்டால், இருவர் வருத்தமும் ஒருங்கே ஒழியும்; ஒன்றிய அன்பினராய் ஒருங்கிருந்து வாழலாம்" என்றுகூறி, விரைவில் வரைந்து கொள்வதன்றி வேறுவழியில்லை என்ற எண்ணம் தலைமகன் உள்ளத்தில் உறுதியாகத் தோன்றுமாறு செய்து, இருவர் துயரும் ஒழிய, இருவரும் இடையீடில்லா இன்பவாழ்வில் வாழ்வதற்கான வழிவகைகளை வகுத்துவிட்டாள்.

தலைமகன், அன்புடையன், ஆற்றலுடையன் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதேநிலையில், 'நின் அன்புடைமையால் அறிவிழந்துவிட்டாள் தலைவி' என்று கூறும் முகத்தான், அவள் அன்பின் மிகுதியினையும் எடுத்துக் காட்டி, 'அறிவற்றவள் அவள் ஆகவே, அவளுக்கு ஏற்பன கூறமுடியவில்லை; ஆகவேதான் நினக்குக் கூறுகின்றேன். 'வாரற்க' என்று கூறுவாள் போல் கூறி, அவன் ஆசையை

அடக்கி, அரியவழிகளையும் அஞ்சாது கடக்கும் ஆற்றலும் துணிவும் உடைய ஆண்மகனாகிய அவனை வெற்றிகொண்டு, அவர்கள் இருவரும் அறவாழ்வு வாழத் துணைபுரியும் தோழியின் அறிவுடைமையினையும், கடமை யுணர்ச்சி யினையும் கண்டு மகிழ்க:

“கொடுங்கால் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை
வழிவழக்கு அறுக்கும் கானலம் பெருந்துறை
இனமீன் இருங்கழி நீந்தி,நீ நின்
நயனுடை மையின் வருதி; இவள்தன்
மட னுடைமையின் உயங்கும்; யான் அது
கவை மக நஞ்சுண் டாஅங்கு
அஞ்சுவல் பெரும! என் நெஞ்சத் தானே.”

(குறுந்: ௩௨௪.)

இப்பாட்டில், தலைவன், தலைவி இருவரின் உள்ளத் துடிப்பினையும் உணர்ந்துள்ளமையால், எதுவும் செய்ய மாட்டாது, வருந்தும் தன் நிலைக்கு, இரட்டைக் குழந்தை களை யுடையாள் ஒருதாய், அவ்விரு குழந்தைகளும் ஏக காலத்தில் நஞ்சுடைப் பொருளை உண்டக்கால், இந்தக் குழந்தையைக் கவனிப்பதா? அந்தக் குழந்தையைக் கவனிப்பதா? நஞ்சுதீர் மருந்தை இந்தக் குழந்தைக்கு முதலில் அளிப்பதா? அந்தக் குழந்தைக்கு முதலில் அளிப் பதா? என அறியாது துடிக்கும் துயர்நிலையினை உவமை காட்டித் தன் உள்ளத்துடிப்பைத் தோழி ஒருவாறு உணர்த்தியுள்ளாள்; இருவரில் ஒருவர்பாற் சென்ற உள்ளம் இன்றி, நடுவுநின்ற நல்நெஞ்சினராய்க் கடமை யுணர்ச்சி கொண்டு வாழும் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இத்தகைய போராட்டம் உருப்பெறுதல் உறுதி. இத் தகைய உள்ளப் போராட்டம் உடையவரே, உண்மையில் உயர்வுடைய மக்களாகவும் மதிக்கப் பெறுவர்.

இவ்வாறு இருவர் நிலையினையும் உணர்ந்து, இருவர்க் கும் ஏற்றதொருவழியைக் காணல் எத்துணை அரிய செயல் என்பதை, மாறுபட்டார் இருவர், ஒருவர் உள்ளத்தை

உவமையாற் பெயர்பெற்றோர்

ஒருவர் உணர்ந்து, இருமையில் ஒருமையுண்டு என உணர வைக்கும் செயல், பகைத்துப் பெரும்படைகொண்டு களத்தே நிற்கும் காவலர் இருவரிடையேயும் மாறி மாறிச் சென்று, அவர் மன இருள் போக்கி மாறுபாட்டை நீக்க முயலும் அறிவுடையோர் செயல்போல் அருமையுடையதாம்.

"இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல
இருபேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலேன்"
(குறிஞ்சிப் பாட்டு: உஎ - கூ)

என்றுகூறி விளக்குகிறாள் மற்றொரு தோழி.

இத்தகைய அறிவுடைய தோழியின் உள்ளத் துடிப்பினை உள்ளவாறு உணர்த்தத், தான்பெற்ற இரட்டைப் பிள்ளைகள் ஒரேகாலத்தில் நஞ்சுண்டமை அறிந்து, அது தீர்க்கும் வழிவகை காணத் துடிக்கும் தாயின் உள்ளத் துடிப்பை உவமை கொண்ட அருமை அறிந்து, அப்பாடலைப் பாடிய புலவர்க்குக் கவைமகனார் என அவ்வுவமையினையே பெயராக ஆக்கி மகிழ்ந்த அறிவுடையோர்க்கு அறிவுடை உலகம் தலைவணங்கி வாழ்த்து அளிக்குமாக.

௯. காலெறி கடிகையார்

மணந்து மனைவியோடிருந்து மகிழ்ந்து வாழும் தலைமகன் ஒருவன், ஈந்து இசைபட வாழும் பெருவாழ்வு வாழ எண்ணினான்; அதற்குப் பெரும்பொருள் தேவை என்பதையும் உணர்ந்தான்; இயல்பாகவே அவன் பெரும்பொருள் உடையவன்; எனினும், தன் வாழ்க்கைக்காம் பொருளைத் தானே தேடிப் பெறல்வேண்டும் என்று எண்ணும் உயர் பேருள்ள முடையவன்.

> "தெண்ணீர் அடுபுற்கை யாயினும் தாள்தந்தது
> உண்ணலின் ஊங்கினியது இல்."

(திருக்குறள்: ௧௦௬௫)

என்ற குறளுரை உணர்ந்தவன்; ஆதலின் பொருள்தேடிப் பிறநாடு செல்ல எண்ணினான்; அந்நிலையில், அவன் மனைவியின் பேரழகும், அவள் தரும் பேரின்பமும் அவன் உள்ளத்தே உருப்பெற்று நிற்கலாயின; வளையணிந்து வனப்பில் மிகுந்து இளமை எழில் தோன்ற நிற்கும் அவள் அழகு அவன் கண்ணிற்கு விருந்தாய் அமைந்தது; அவ்வழகு, அவள் தரும் இன்பத்தையும் நினைப்பூட்டிற்று; அவள் வாயில் ஊறும் உமிழ்நீர் தரும் இன்பத்தை எண்ணினான்; பொருள்கருதிப் பிறநாடு சென்றுவிட்டால் இவ்வின்பத்தை இழக்கவேண்டி வருமே என்று ஏங்கினான்; பொருள்பெற்று மீண்டுவந்து இல்வாழ்க்கையின் பயன் துய்க்கலாம் எனில் அஃது இயலாது; இளமை கழிந்த பின்னர் இருந்து துய்க்கும் இன்பம் இன்பமாகாது; இளமையிற் சிறந்த வளமையும் இல்லை; இளமை கழிந்த பின்றை வளமை காமம் தருதலும் இன்று; இளமை நெடிதுநாள் நிற்பதும் இல்லை; இன்பம் துய்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம், இளமை தீர்ந்த பின்னர் எழலும் அரிது; மேலும் இளமை கழிந்தபின்னர் இன்ப உணர்வினராதலும் அத்துணைச் சிறப்புடையதாகாது; ஆனால் இன்ப நுகர்ச்சிக்கு இளமைபோல், பொருளும் இன்றியமையாததாம்.

ஆதலின், அதைப் பெற்றுவந்த பின்னரே இன்பந் துய்க்கவேண்டும் என்று எண்ணுவோம் எனில், அதுவும் இயலாது; ஒருவர் வாழ்நாள் எப்போது உலந்துபோம் என்பதை எவரும் அறியார்; இன்று இருப்போர் நாளை இருப்பர் என எண்ணுவதற்கில்லை; வாழும் நாள் கழிந்தாரை, அந்நாள் கழிந்தபின்னர் ஒரு நாழிகையும் வாழ விடான் கூற்றுவன்; பொருள் கருதிப் பிரிந்து சென்றவர் உயிரோடு மீள்வர் என்பதற்கோ, வந்து வீட்டுள் இருந்தாரை உயிரோடு காண்பர் என்பதற்கோ உறுதியில்லை; நிலையற்றது இவ்வாழ்வு: நிலையற்ற இவ் வாழ்க்கையினைப் பெற்றோர், கிடைத்தற்கரிய, கழிந்தால் மீண்டும் பெறலாகா இளமைக்காலத்திலேயே நுகரவேண்டிய இன்பங்களை நுகர்தல் வேண்டும் என்றே அறிவுடையோர் அனைவரும் எண்ணுவர்; உலகமே ஒன்று திரண்டு வந்தாலொத்த பெரும் பொருளே பெறுவதாயினும், அப்பொருள் கருதி அவ்விளமை இன்பம் அழியப் பிரிய எண்ணார்; இவ்வாறெல்லாம், அவன் உள்ளம், இளமை, இன்பம், வாழ்நாள், பொருள் இவற்றின் இயல்புகளை எண்ணி எண்ணி, எதையும் துணியமாட்டாது இரங்குவதாயிற்று

தன்னாற் காதலிக்கப்பட்டாள் ஒருத்தியின் வாய்நீர், காதலனுக்குச் சாவா மருந்தாம் அமிழ்தேபோல் இன்பம் தரும் என்ப; அந்நீரின் இன்பம், பாலும் தேனும் கலந்த கலவை நீரின் இன்பம் போன்றது என்றெல்லாம் காதலன் பாராட்டுவன்.

"பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர்."

(திருக்குறள். ககஉக.)

இப்போது நாம் கூறும் தலைமகன், தன் மனைவியின் வாய் ஊறும் நீரின் சுவைக்கு நிகரான சுவையுடைப் பொருளாகவேறு ஒரு பொருளைக் கூறுகின்றான்.

இனிய சுவையுள்ள பொருள்களுள் தலையாயது கரும்பு! மிக மிக இனியாரை உருவகமாக 'என் கரும்பே!'

என அழைப்பதும் காண்க. இக்கரும்பு புலவர்களின் உள்ளத்திறகும் சுவை தந்துளது; அவர்கள் தாம் பாடிய பாடல்களில் வேண்டியாங்கு எடுத்து ஆண்டு போற்றுவர். நண்பர்கள் இயல்பை விளக்கப் புகுந்த புலவர் ஒருவர், நல்லோர் நட்பு கரும்பை நுனியில் தொடங்கித் தின்று கொண்டே சென்றால், முதலிற் சுவை குறைந்து, வரவர மிகுவதுபோல், பழகப் பழக இன்பம் மிகுந்துகொண்டே செல்லும். தீயோர் நட்பு கரும்பை அடியிற்றொடங்கித் தின்றுகொண்டே சென்றால், தொடக்கத்தில் பேரினிப்புடையதாய் வரவர இனிமை குறைந்து போவதேபோல், தொடக்கத்தில் நன்றாய் இறுதியில் தீதாய் முடியும் என்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு, கரும்பில் அதன் அடிப்பகுதியே மிக்க சுவை உடையது என அறிந்த நம் தலைமகன், தன் மனைவியின் வாயில் ஊறும் நீருக்கு, கரும்பின் அடிப்பகுதியின் மிக்க சுவையினை உவமை கூறுகின்றான்.

> இருங்கண் ஞாலத்து ஈண்டு பயப் பெருவளம்
> ஒருங்குடன் இயைவதாயினும், கரும்பின்
> **காலெறி கடிகைக் கண் அயின்றன்ன**
> வாலெயிறு ஊறிய வகையில் தீநீர்க்,
> கோலமை குறுந்தொடிக் குறுமகள் ஒழிய,
> ஆள்வினை மருங்கிற் பிரியார்; நாளும்
> உறன்முறை மரபின் கூற்றத்து
> அறனில் கோள்நற் கறிந்திசி னோரே; (குறுந். உகஎ.)

இவ்வாறு தலைமகளின் வாயில் ஊறும் நீருக்குக் கரும்பின் அடிப்பகுதியில் வெட்டிய துண்டத்தினின்றும் ஊறும் சாற்றினை உவமைகாட்டிய சிறப்பால், அக்கால மக்கள், இப்பாட்டைப் பாடிய புலவரின் இயற்பெயரை மறந்து "**காலெறி கடிகையார்**" என அவ்வுவமையினையே அவருக்குப் பெயராக வைத்துப் பாராட்டுவாராயினர்.

எ. குப்பைக் கோழியார்

பெண்மைக்குரிய குணங்களால் நிறைந்த பெண்ணொருத்தி, பெற்றோரும் உற்றோரும் அறியாமல் தக்கான் ஓர் ஆண்மகனோடு காதலொழுக்கம் மேற்கொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தாள். அவள் காதல்வாழ்விற்கு ஒரு தடை வந்துசேர்ந்தது; மகள் மணப்பருவம் எய்திய மங்கையாயது அறிந்த தாய், அவள், இனியும் விரும்பி யாங்கு எங்கும் செல்லாவாறு இற்செறித்துவிட்டாள். இதனால், தான் விரும்பிய அவ் ஆண்மகனோடு பண்டே போல், பழகுதல் தலைவிக்கு இயலாதாயிற்று; ஆனால், அவன்பால் அவள் கொண்டுள்ள காதலோ பெரிது; அவனைக் காணாது ஒருபோது வாழ்தலும் அவளால் இயலாது; இப்போது அவனைக் காணமாட்டா நிலைவந்துற்றது; அதனால் உண்டான அவள் காதல்நோய் அவளைப் பெரிதும் வருத்துவதாயிற்று; காதல்நோய் பிறர்க்குணர்த்தலாம் பெற்றியுடையதன்று; ஆகவே, அந்நோயைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகா வண்ணம் உள்ளடக்கியே வந்தாள்; அதனால் அது அவள் உள்ளுறுப்புக்களை அழிக்கத் தொடங்கி விட்டது; எலும்புகளையும் உருக்கத் தொடங்கி விட்டது; காதல்நோய் பெருகிய காலத்தும், தம் காதலைப் பிறர் உணருமாறு செய்து தலைவன்பால் தாமே சேர்வதைப் பெண்மையுணர்ச்சி தடைசெய்யும்.

> "உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும்
> என்னுற் றனகொல் இவையெனின் அல்லது
> கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை"
>
> (தொல். பொருள். க.)

என்பர் தொல்காப்பியனாரும். ஆகவே, தலைமகன் உறையும் இடம் அடைந்து இன்புறுதல் அவளுக்கு அரிதாயிற்று; அவள் செயலற்றவளானாள்.

இவள் நிலை இஃதெனின், அவனாவது, ஈண்டு வந்து இவள்துயர் போக்கும் ஆற்றல் உடையனோ என்றால்,

இல்லை; அத்துணை எளிதில் அவன் ஈண்டுவரல் இயலாது; ஆகவே அவனும் செயலற்றவனாயினான்.

இந்நிலையில் இருவர் துயரையும் போக்கித் துணைபுரிவாள் தலைமகள் தோழி ஒருத்தியே; இருவர்க்கும் இடையில் நிலவும் உறவு முறையினைப் பெற்றோர்க்கும் பிறர்க்கும் உணர்த்தி, மணத்திற்கு ஆவனசெய்தல் அவள் ஒருத்தியினாலேயே இயலும்; ஆனால், அவள் அதை மேற்கொண்டாள் அல்லள்; தன் நிலையினைப் பெற்றோர்க்கு உணர்த்தி, மணத்திற்கு ஆவனபுரிந்து அறத்தொடு நிற்குமாறு தோழியை வேண்டத் தலைவி விரும்புகிறாள். "என் நிலையினைத் தாய்க்கு அறிவிப்பாயாக" என வெளிப்படக் கூறல் அவள் பெண்மைக்குச் சால்பன்று; தன் பெண்மையும் கெடாவாறு, தன் எண்ணமும் நிறைவேறுமாறு தன் கருத்தை வெளியிட விரும்பினாள்; தான் கூறுவனவற்றைக் கேட்கும் அளவில் தோழி வந்து நிற்கும் காலம் நோக்கி, எங்கோ நோக்கிக் கூறுவாளாயினாள்.

"அவர்பால் நான்கொண்டுள்ள காதலோ பெரிது; ஆனால், அவரைக் காண இயலாநிலை இப்போது வந்துற்றது; அதனால் உண்டாய நோய் என் உடலையும் அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டது; என் உடலே அழிவதாயினும், அவரைச் சென்று அடைதல் என்னால் இயலாது; என்பால் வந்து என்துயர் துடைப்பதும் அவரால் இயலாது; இந்நிலையில் என்னைப்பற்றி நலியும் இந்நோய், தன் முழு ஆற்றலையும் காட்டி என்னை வருத்திவிட்டு, மேலும் அழிக்க ஒன்று இல்லாமையால், அழிக்கும் தன் ஆற்றல் இழந்து தானே அழிய வேண்டுமேயன்றி, இடையிட்டு அதை அழிப்பார் எவரும் இலரே! அந்தோ!! என் செய்வேன்!" என்று கூறினாள்.

தலைவி அவ்வாறுகூறி வருந்துவது கேட்ட தோழி, 'தலைவி, இவ்வாறு கூறுவது என் பொருட்டே; இவள் நிலையை இவள் பெற்றோர்க்கு உணர்த்தி, இவள் துயர் தீர்க்குமாறு என்னைப் பணிப்பதற்கே இவள் இவ்வாறு

கூறுகிறாள்; ஆகவே, இனி அறத்தொடு நிற்பதே என் கடனாகும்' எனத் துணிந்தாள்.

இந்த அழகிய காட்சியை இப் புலவர் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் :

"கண்தர வந்த காம ஒள் எரி,
என்புஉற நலியினும் அவரொடு பேணிச்
சென்று நாம் முயங்கற்கு அருங்காட்சியமே;
வந்து அஞர் களைதலை அவர் ஆற்றலரே;
உய்த்தனர் விடாஅர்; பிரித்து இடைகளையார்;
குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
விளிவாங்கு விளியினல்லது
களைவோர் இலை யான் உற்ற நோயே." (குறுந். ௩௦௫)

ஒருவனோடு ஒருத்தி கொள்ளும் தொடர்பிற்கு முதற் காரணமாயது கண்; கண், அவனை முதலிற் காண்பதினாலேயே அவன் உறவு உண்டாகும்; ஆதலின், ஒரு பெண்ணின் காதலுக்கு முதற்காரணமாயது கண்ணே ஆதலின், காதல் நோயைக் கண் தரவந்த காமம் என்றும் காதல்நோய், நோய் கண்டார் உள்ளுறுப்புக்களையும் உடலையும் எரியிட்ட இழுதென உருக்கி அழிக்குமாதலின், அக்காதலைக் காம ஒள்எரி என்றும், புலவர் இப்பாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தலைமகளின் காமநோய் களைவார் எவரும் இன்றி விடப்பட்ட நிலையினை விளக்க, புலவர் அழகிய ஓர் உவமையினை எடுத்து ஆண்டுள்ளார்.

தமிழகத்தில், மக்கள் பண்டு மேற்கொண்ட விளையாட்டுக்களுள், கோழிச்சண்டையும் ஒன்று. சண்டைக்கென்றே மக்கள் கோழிகளை வளர்ப்பர்; ஊரில் விழாப் போன்ற மகிழ்ச்சி மிக்க நாட்களில், கோழிகளைப் போரிட விட்டுப் பெருங்கூட்டமாகக் கூடிநின்று கண்டு களிப்பர்; 'போரில் எங்கள் சேரியைச் சேர்ந்த கோழியே வெல்லும்,

எனக்கூறிப் போர் தொடங்குவதும், தங்கள் சேரிக் கோழி வென்றமை கண்டு மகிழ்வதும் செய்வர்.

இவ்வாறு, போருக்கென்றே வளர்க்கப்பெறும் கோழிகள் மட்டுமே போரிடும் என்பதில்லை; கோழிகள் இயல்பாகவே போர்க் குணமுடையவாம்; பிறரால் வளர்க்கப் பெறுமல், குப்பைகளை மேய்ந்தே வளரும் கோழிகளும் போரிடும்; ஆனல் அவற்றின் போர் கண்டு மகிழ்வாரோ, அன்றி அவற்றின் போராட்டத்தை இடைநின்று போக்குவாரோ எவரும் இரார்; போரை, அவை தாமே தொடங்கும். காண்பாரைப் பெறுமலே போரிடும்; தாமே ஓய்ந்து அடங்கும்.

இத்தகைய குப்பைக் கோழிகளின் போரை உணர்ந்த புலவர், தலைமகள் கொண்ட காமநோய், களைவார் எவரையும் பெறுமல் விடப்பட்ட நிலையினை விளக்க, பிறரால் விடப்படாமல், கண்டு மகிழ்வாரையும் பெறுமல், இடையிட்டு நீக்குவாரையும் இன்றி, தாமே தொடங்கி, தனியிடத்தே போரிட்டு, தாமே ஓய்ந்து ஒழியும் குப்பைக் கோழிகளின் போரை உவமையாகக் கொண்டார்.

எவர் கண்ணினும் படாமல், எங்கோ நிகழ்ந்து ஒழிந்து போகும் இழி நிலையுடையதான குப்பைக் கோழிகளின் போரினை, அறிவுடைப் பெருமக்கள் எல்லாம் அறிந்து பாராட்டுமாறு, தம் பாட்டில் அழகிய உவமை வடிவில் எடுத்துக்காட்டிய புலவர் பெருந்தகைக்கு, **குப்பைக் கோழியார்** என்ற அவ் உவமையாலாய பெயர் எத்துணைப் பொருத்தமுடைத்து!

அ. கூவன்மைந்தன்

தலைமகன் கல்வி, பொருள், காவல், புகழ் இவற்றுள் ஒன்று குறித்துப் பிரிந்து வேற்றுநாடு சென்றுள்ளான். அதனால், தலைமகள் பெருந்துன்புறலாயினள்; அவள் துயர், அளந்தறியாப் பெருந்துயராய்ப் பெருகித் துன்புறுத்தலாயின; துன்பத்தால் துயில்கொள்வதையும் மறந்தாள். அவள் அவ்வாறு துயருறுதற்காம் காரணம், "பிரியேன்" என்றுகூறி மணந்த தலைவர் பிரிந்துவிட்டனரே! இருந்து இன்பம் துய்க்க வேண்டிய இளமைக் காலம் கொன்னேகழியப் பிரிந்து சென்றுவிட்டனரே! பிரிந்து தனித்திருந்து வாழ்ந்தறியா யான், எவ்வாறு இத் தனிமையைத் தாங்கி வாழ்வேன்?" என அவள் துயர் கருதிப்பிறந்ததன்று; இல்லறத்தின் பண்பும் பயனும், அன்பும் அறனுமாம் என்றும், அவ்வன்பும் அறனும் ஆற்றவும் பொருள்படைத்தார்க்கே வாய்க்கும் என்றும் அறிந்த அறிவுடையாள் ஆதலின், அவள் தனித்துறையும் தன் துயர் கண்டு வருந்திலள்; அவள் தன்துயர் காணுத் தகைசால் பூங்கொடியாவள்; ஆதலின் பிரிந்துவிட்டனரே என்று வருந்திலள்.

அவள் வருந்திய வருத்தமெல்லாம், சென்றவர் ஏதம் எதுவுமின்றி இனிது வந்து சேர்தல் வேண்டுமே என்ற எண்ணத்தால்தான்; அவள் அவ்வாறு வருந்துவதால், தலைவன் ஆண்மையில் ஆற்றலில் அவள் குறைகாணுகின்றுள் என்று ஆகாது; கல்லினும் வலியன் தன் கணவன்; அவன் ஆண்மையும், ஆற்றலும் உடையன் என்பதை அவள் உணர்வாள்; எனினும், அவன் சென்ற வழியின் நிலை, அவளை அஞ்சச் செய்கிறது; அவன் சென்ற வழி, கண்மூடிச் சென்றாலும் கருதிய இடத்திற் கொண்டு சேர்க்கும் நேர்வழியன்று. 'நாம் வந்தவழி இதுவோ? அதுவோ? நாம் செல்ல வேண்டியவழி இதுவா? அதுவா?' என்று எவரும் மயங்குதற்காம், ஒன்றேபோல் ஒன்று காணப்பெறும் கவர்த்த வழிகள் பலவற்றை இடை

யிடையே உடையது அவன் சென்றவழி; அதனால், சென்றவர், சென்று சேரவேண்டிய இடத்திற்குச் செல்ல மாட்டாமல் இடைவழியிலேயே இன்னல் பல அடைதலும் கூடும்; அன்றிச் சென்று மீண்டுவருங்கால் வழிதெரியாது மயங்கி, வேறுவழியிற் புகுந்து நிலைதடுமாறி அலைதலும் கூடும் என்று எண்ணினாள்; அச்சம் அவள் உள்ளத்தே குடிபுகுந்து கொண்டது; உறங்க மறுத்து விட்டன அவள் கண்கள்.

'நின் கணவர், வழிதடுமாறுமளவு பழகி அறியாதவரன்று; ஆதலின் வழிமயக்கம் அவருக்கு உண்டாகாது; நேரியவழி அறிந்து செல்வர் ஆதலின் கவலற்க' என்று யாரோ கூறுவதுபோன்ற உணர்ச்சியொன்று உண்டாயிற்று; ஒருவாறு கவலையும் சிறிதே நீங்கிற்று; ஆனால் அடுத்தகணமே 'வழிமயக்கம் அவருக் குண்டாகாது என்றாலும் வழிஏதம் எதுவும் இன்றி அவர்வந்து சேரவேண்டுமே! அவர் சென்றவழி ஏதமில்லா இனிய வழியன்றே! எங்கும், எந்த நேரத்திலும் ஏதம் பல உண்டாகுமே! அவ் வழிவாழ் ஆறலைகள்வரிற் பிழைத்து அவ் வழிவந்தார் அரியர் என்பரே! அதுவேயுமன்றிக் களிறும் கடுவாயும் போன்ற கொடுவிலங்குகளின் வாழ்விடமன்றோ அவர் சென்றவழி? அவற்றின் கொடுமைகளினின்றும் பிழைத்து வருதல்வேண்டுமே' என்று எண்ணினாள்; அவற்றால் அவர் துயருறுவதுபோன்ற காட்சி அவள் மனக்கண்முன் தோன்றி மறைந்தது; அகன்ற அச்சம், மீண்டும் அவளை வந்தடைந்தது; அதனால் அவள் நோய் முன்னினும் பெருகிற்று.

மீண்டும் ஒரு தெளிவு. 'நம் தலைவர் அவற்றால் அழிவுறும் அத்துணை எளியரல்லர்; எதிர்த்தார் எவரையும் எளிதில் அழிக்கவல்ல ஈடிலா ஆற்றலுடையவராவர்; ஆதலின், அவை அவரை ஒன்றும் செய்யா; அவற்றால் இவர்க்கு ஏதம் எதுவும் வந்துறாது' என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தின் ஒருபால் உதித்தது; உள்ளம் ஒருவாறு ஆறுதல் கொண்டது; ஆனால், 'அவர் எத்துணை

ஆற்றல் உடையரே ஆயினும், அவர் விரைவில் வந்துசேர் தல் இயலாதே; அவர், நனிசேய நாட்டிற்கன்றோ சென் றுள்ளார்' சென்றுள்ள நீண்ட பெரிய வழியினைக் கடந்து எப்போது வந்து சேர்வாரோ? அதுகாறும் எவ்வாறு ஆற்றியிருப்பேன்' என்று எண்ணினாள்; அச்சம், மீண்டும் அவள் உள்ளத்தை ஆட்சிசெயத் தொடங்கிவிட்டது. "'நாம் செல்லும் வழியின் இயல்பு இது; இதை அவள் அறிவாள்; அவ்வழியில் நாம் சென்றால் அவள் பொறாள்' என்று உணராது சென்றுவிட்டனரே! அவர் உள்ளந் தான் எத்துணைக் கொடுமை உடையது!" என்று வருந் தினாள்; அவள் உள்ளம் நோயின் உருவேயாகி உறுதுயர் பெறுவதாயிற்று; அவள் கண்களும் உறக்கம் ஒழிந்து துன்புறலாயின.

உறக்கம் இன்றி உறுதுயர் உறும் தலைமகளின் நிலை யினை உணருகிறாள் தோழி. "அந்தோ! துயர்க்கொடுமை தாழாது உடல் உருகி மெலியும் இவள் இறுதியில் இறந்து படுவளோ? அந்தோ! இதற்கு என் செய்வேன்? வேற் றார் சென்ற தலைவர் எப்போது வருவார்? எப்போது இவள் துயர் நீங்கும்? அவர் வரும்வரை அழிந்துபோகா வண்ணம் இவளை எவ்வாறு காக்கவல்லேன்?" என்று எண்ணி எண்ணி அவளும் துயர் உறுவாளாயினள். அவள் துயர், தலைமகள் துயரினும் கொடிதாயிற்று.

தோழியின் இத்துயர்நிலையினைத் தலைவி உணர்கிறாள். "பிறர் துயர் காணப் பார்த்து இருத்தல் பண்புடையார்க்கு அழகன்று என்பரே! என் கண்முன்னரே, இதோ, இவள் என் உயிர்த்தோழி துயர் உறுகின்றாள்; அதுவும் அவள் துயர் உறுவதற்குக் காரணமும் யான் அன்றோ? இத்தகையாள் துயர் போக்குவதன்றோ என் கடன்? ஆனால், அந்தோ; யான் என் செய்வேன்? என் துயரையே என்னால் போக்கிக்கொள்ள முடியவில்லையே; இந் நிலை யில், இவள் துயரை எவ்வாறு போக்கவல்லேன்? அவர் சென்ற வழியின்நிலை எண்ணி வருந்தும் என் நோயினும்,

தோழியின் நோயன்றோ பெரிதாக உளது? நான் என் துயரை ஒருவாறு ஆற்றினும் ஆற்றுவன்; ஆனால் தோழியின் துயர்நிலைகண்டு தோன்றிய இந்நோயை எவ்வாறு ஆற்ற வல்லேன்? தோழியின் துயர்நிலைகண்டு உளம் பொறாது அழுவதன்றி அதைத் துடைக்கும் ஆற்றல் இல்லா என்னைப்போல் செயலற்றுத் துயர் உறுவாரும் உலகில் உளரோ?"

நல்ல ஒரு பசு; கிணற்றிலே விழுந்துவிட்டது; அதைக் கண்டான் ஓர் ஆண்மகன்; அவனோ அருள் நிரம்பிய உள்ளம் படைத்த உயர்ந்தோர் தோன்றிய குடியிலே பிறந்தவன்; அதனால் அதைக் காக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு இயல்பாக உண்டாயிற்று; ஆனால், பசுவின் துயரினைத் தன்னால் தனித்துப் போக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தான்; யாரேனும் சிலரைத் துணைக்கு அழைத்தல்வேண்டும்; ஆனால் அதை அவனால் செய்ய முடியவில்லை; அந்த இடத்தில் இருந்தவாறே "அந்தோ! அந்தோ!! பசு ஒன்று கிணற்றில் விழுந்துவிட்டது; அவலம்! அவலம்!! ஓடிவாருங்கள்; ஓடிவாருங்கள்," என்று உரக்கக் குரலிட்டால் எவரேனும் ஓடிவருவர்; அதை அவனால் செய்யமுடியாது; காரணம், அவனோர் ஊமன்; உள்ளக்கருத்தை உரையால் உணர்த்தல் அவனால் இயலாது; இருந்த இடத்தில் இருந்தவாறே எவரையும் கூவி அழைக்க முடியாது என்றால், கண்ணிற் கண்டார் எவரிடத்திலாவது ஓடிச்சென்று, நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளை எழுத்தாலோ அன்றி வேறு வகையாலோ அவர்க்கு அறிவித்து அவரை அழைத்துவந்து பசுவின் துயர் போக்கலாம் என்றால், அதையும் அப்போது செய்தல் இயலாது; காரணம், அது நிகழ்ந்த நேரம், இராக்காலம்; எவரும் வெளியில் வழங்கார்; வழங்குவார் உளராயினும் அவர் வழங்குவதை அறிந்துகொள்ள முடியா இருட்காலம்; ஆகவே, எங்கேனும் ஓடி, எவரையேனும் கண்டு, நடந்த ஏதத்தை அவர்க்கு எவ்வாறாயினும் உணர்த்தி அழைத்து வருவதும் அவனால் இயலாது.

இவ்வாறு, தன்னாலும் போக்க முடியாது; அதைப் போக்கவல்லாரைக் கண்டு உணர்த்தி அவர் துணைபெற்றுப் போக்கவும் இயலாது; அந்நிலையில் "பசு கிணற்றில் வீழ்ந்து துயர் உறுவதைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தானும் துயர் உறுவதல்லது போக்க இயலாது வருந்தும் உயர்திணைப் பிறந்த ஊமனைப்போல், தோழிபடும் துயரைப் பார்த்துத் துன்புறுவதல்லது அதைப் போக்கவல்லேன் அல்லேன்; அந்தோ! என் துயரின் கொடுமைதான் என்னே!" என்று வருந்துவாளாயினள்.

"கவலை யாத்த வவல நீளிடைச்
சென்றோர் கொடுமை எற்றித், துஞ்சா
நோயினும் நோயாகின்றே; கூவல்
குரால்ஆன் படுதுயர் இராவில் கண்ட
உயர்திணை ஊமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் தோழி நோய்க்கே."

(குறுந் : உஉச)

இவ்வாறு தனித்துவாழும் தன் துயர்நிலை எண்ணி வருந்துவதினும், தன் துயர்நிலை கண்டு வருந்தும் தோழியின் துயர்நிலை கண்டே பெரிதும் வருந்தினாள் என்று கூறித் தமிழ்நாட்டு மகளிர்தம், தம் துயர்காணுத் தகைமையினைத் தமிழுலகிற்கு உணர்த்திய புலவர், தோழியின் துயர்நிலை கண்டவழி அதைப் போக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும், போக்கவல்ல ஆற்றலின்றிக் கண்டு வருந்தும் தலைமகளின் நிலைக்கு, பசு ஒன்று கிணற்றில் வீழ்ந்து துன்புற்றக்கால், அதைப் போக்கக் கடமைப்பட்ட உயர்குடிப் பிறப்பும் உள்ளமும் உடையான், தன் உறுப்புநலக் குறைவால், அதைப் போக்கவல்ல ஆற்றலும் வகையும் காணாது, அதன் துயர்நிலையினைக் கண்டு கண்டு வருந்தும் ஊமன் ஒருவன் நிலையினை உவமித்த, உயர் பேரிலக்கியப் பண்புடைமையால் கூவன் மைந்தன் என்ற புகழ்நிறைந்த பெயர் பெற்றுத் திகழ்வாராயினர்.

௧௦. செம்புலப் பெயனீரார்

கோப்பெருஞ் சோழனும், பிசிராந்தையாரும் உயிரொத்த நண்பராவர்; கோப்பெருஞ் சோழன், சோழநாட்டு உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்த ஓர் அரசன்; பிசிராந்தையார், பாண்டிய நாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்திருந்த ஒரு புலவர்; இருவரும் வேறு வேறு நாட்டினர்; ஒருவரையொருவர் கேள்வியளவொன்றாலேயே அறிந்திருந்தனர்; பார்த்துப் பழகி அறியார்; என்றாலும் இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்டுவிட்டன; இருவரும் நெருங்கிய நண்பராயினர்; நண்பராய பின்னரும் ஒருவரையொருவர் கண்டிலர்; வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கவேண்டிய நிலை சோழனுக்கு உண்டாகிவிட்டது; அந் நிலையில், அவனையடுத்திருந்த சிலர், "உயிர் நண்பன் எனப் பெருமை தோன்றப் பேசினையே; அவன் ஒருமுறையும் நின்னைவந்து கண்டிலனே" என்று கூறினர்; அதற்கு அவன், "என் நண்பன் என் செல்வக்காலை என்பால் வந்திலன் எனினும், என் துன்பக்காலை வாராதிரான்:

> "செல்வக்காலை நிற்பினும்
> அல்லற்காலை நில்லலன்" (புறம். ௨௧௬)

அவன் இருக்க என் அருகே இடமொழித்து வைக்க" என்று கூறி இறந்தான்.

தம் நண்பனுக்குற்ற துயர் நிலையினைப் புலவர் எவ்வாறோ அறிந்துகொண்டார்; ஓடோடி வந்தார் உறையூருக்கு; நண்பன் நிலை கண்டார்; வருந்தினார்; அவன் இறந்த பின்னர் வாழும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? என்று எண்ணினார்; அவன் அருகிலேயே அமர்ந்து வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார்; இவ்விருபெரு நண்பர் செயல்களையும், அவர்தம் நட்பின் பெருமையினையும்,

> "வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்
> அதுபழு தின்றி வந்தவன் அறிவும்
> வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே"
> (புறம். ௨௧௭)

என்று புலவர்கள், வியந்து பாராட்டினர். இவ்விருவர் கொண்டநட்பே நட்பாம்; உயரிய நட்பிற்கு ஒருவரை யொருவர் அறிந்து பழக வேண்டுவதில்லை; இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்டால் அதுவேபோதும்.

" புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும் " (திருக்குறள் : எஅரு)

உள்ளம் ஒன்றுபடுவதே உயரிய நட்பாம்;

" நெஞ்சத்து அகம் நக நட்பது நட்பு " (திருக்குறள். எஅரு-சு)

உள்ளம் ஒன்றுபட்டார்க்கு உரையும் செயலும் ஒன்றுபடும்.

" உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்." (பாரதியார்.)

தமிழ்நாட்டுக் கணவனும் மனைவியும் இத்தகைய உள்ள ஒற்றுமை கொண்டு வாழ்ந்தனர்; அக்காலப் புலவர்கள், அவர்கள் அவ்வாறு வாழவேண்டும் என்று விரும்பினர்; அத்தகைய உள்ள ஒற்றுமை உடையார்தம் இருவர்க்கிடையே, புறவேற்றுமை எவ்வளவு இருப்பினும், அவற்றைக்கண்டு கவலையுறார்; அப் புறவேற்றுமைகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி எதிர்ப்பினும், அவர்கள் உள்ளங்கள் ஒன்றுபடுவதைத் தடை செய்தல் இயலாது; அவை ஒன்றுபட்டே தீரும்; ஒன்றுபட்ட உள்ளங்களைப் பிரித்தலும், அப்புறவேற்றுமைகளால் இயலாது. தமிழ்நாட்டுக் காதலர்தம் இவ்வுள்ள இயல்பைக் காதலன் ஒருவன் தானே உணர்த்தும் முறையில், ஒரு புலவர் உணர்த்தியுள்ளார்.

ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லா ஆண்மகன் ஒருவன், ஒருநாள் ஓரிடத்தில் தன்னைப்போன்றே ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாப் பெண்மகள் ஒருத்தியைக் கண்டான்; அவளும், அவனைக் கண்டாள்; அவளை அவன் அதற்குமுன் அறியான்; அவளும் அவனை அதற்குமுன் அறியாள்; அவள் தாய் யார் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது; அவன்

தாய் யார் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது; அவன் அவள் தந்தை யார் என்பதை அறியான்; அவள், அவன் தந்தை யார் என்பதை அறியாள்; அவளூர் அவனுக்குத் தெரியாது; அவனூர் அவளுக்குத் தெரியாது. 'வடகடல் இட்ட ஒருநுகம் ஒருதுளை, தென்கடல் இட்ட ஒரு கழி சென்று கோத்தாற்போல' இருவரும் ஓரிடத்தே எதிர்ப் பட்டனர்; நிலமும் நீரும் கலந்த கலவைபோல் இருவர் உள்ளமும் ஒன்று கலந்துவிட்டன.

இருவரும் சிறிதுபொழுது கலந்து உரையாடி மகிழ்ந் தனர்; தலைவன் பிரிந்து விடுவானோ? நம் மகிழ்ச்சிக்குக் கேடு வந்துறுமோ என்ற அச்சம் அவளுக்கு உண்டா யிற்று; அவள் உள்ளக்குறிப்பினை உணர்ந்துகொண்ட அவன், அவளுக்கு ஆறுதல் உண்டாக "என் தாயும், நின் தாயும் இதற்குமுன் ஒருவரையொருவர் அறிந்தவரா? அல்லர்; என் தந்தைக்கும், நின் தந்தைக்கும் இதற்குமுன் யாதேனும் உறவுண்டா? இல்லை; நாம் இருவருந்தான் இதற்குமுன் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு பழகியதுண்டா? இவ்வாறு நம் புறத்தொடர்பெல்லாம் எத்தகைய உறவும் இன்றிக் கிடக்கவும், நாம் இருவரும் ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்டுள்ள உண்மையான அன்பினைப்பெற்ற நம் உள் ளங்கள் இரண்டும், நல்ல மண்ணும் பெய்த தண்ணீரும் சேர்ந்து உண்டான கலவையே போல் ஒன்றுகலந்துவிட் டன; ஒன்றுபட்ட நம் உள்ளங்கள், இனிப்பிரியா; அவற் றைப் பிரிக்கவும் இயலாது; ஆதலின், 'பிரிந்து விடுவமோ? பிரிவு வந்து நேருமோ?' என்று எண்ணி அஞ்சற்க" என்று கூறினான்.

"யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந் தனவே."

(குறுந். ௪௦.)

உள்ளம் ஒன்றுபடுவதே உயரிய காதலருக்கு உரிய பண்பாம் என்றுணர்த்த வந்த புலவர், அவ்வுள்ளங்கள் எவ்வாறு ஒன்றுபடுதல் வேண்டும் என்பதை உணர்த்த 'செம்புலப்பெயல்நீர்' கலந்த கலவையாம் அழகிய உவமையினை மேற்கொண்டு, அக் காரணத்தினாலேயே "செம்புலப் பெயல்நீரார்" என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளார்; அவர்க்கு அப்பெயர் வாங்கித்தந்த அவ்வுவமையினை நுணுகி நோக்கினாலன்றி, அவர் உணர்த்தும் காதலர்தம் உள்ள ஒற்றுமையின் இயல்பும், அவர்க்கு அப் பெயரிட்டு வழங்கும் பெருமையின் சிறப்பும் விளங்கா ஆதலின், அவ்வுவமையினைச் சிறிது நோக்குவாம்.

இரு பொருள்கள் சேர்ந்து நின்றன என்றால், ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொருள் வந்து சேர்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு சேர்ந்து நின்ற இரு பொருள்களுள் ஒன்று, மற்றொன்றைவிடச் சிறந்ததாயின், அச் சிறந்ததன் இயல்பையே ஏனையது பெறும்; சேர்ந்து நின்ற இரு பொருள்களுள் சேர வரும்பொருள், அது எப்பொருளோடு சேர வருகிறதோ அப்பொருளினும் சிறிது தாழ்வுடையதாகவே இருக்கும்; அதனால், சேரவரும் பொருள், தன் இயல்பு அழிந்து அது சேர்ந்து நிற்கும் பொருளின் இயல்பைப் பெற்றுவிடுமேயன்றி, அப்பொருளின் இயல்பை அழித்து அதற்குத் தன் இயல்பை ஏற்றிவிடும் ஆற்றலுடையதாகாது. "பொன்மலையைச் சேர்ந்த காகமும் பொன் நிறம் பெறும்."

"ஊரங் கணநீர் உரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்கால்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமாம்."

"ஒண்கதிர் வாண்மதியம் சேர்தலால் ஓங்கிய
அங்கண் விசும்பின் முயலும் தொழப்படூஉம்."

(நாலடியார். கஎ௰-கூ.)

எனப் புலவர்கள் கூறுவனவும் காண்க. இவ்வாறு சேர்ந்து நிற்கும் பொருள்களுள், சேரவரும் பொருள்களினும் சேர்த்துக்கொள்ளும் பொருள்களே சிறந்து விளங்குவதி

ணுலேயே, ஒருங்கு சேர்ந்து இயங்கும் பொருள்களிடையே மேற்கொள்ளப்படும் ‘ஒடு’ என்ற உருபினைச் சேரவரும் பொருளின் பின் அமைக்காது, சேர்த்துக் கொள்ளும் பொருளின் பின்னர் அமைப்பதை இலக்கண ஆசிரியர்கள் மேற்கொள்வாராயினர்.

“பாலோடு அளாயநீர் பாலாகும்.” (நாலடியார். கஎஎ)

பால் நீர் இரண்டனுள், பால் சிறப்புடையது; நீர் அத்துணைச் சிறப்பில்லாதது; அது, பாலோடு சேர்ந்தால், அதுவும் பாலாய்ச் சிறப்புடையதாகும். ஆகவே சிறப்புடைய பால் என்பதோடு, ‘ஒடு’ கொடுத்து வழங்கினர்.

“ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.”
(தொல். சொல்: வேற்றுமை மயங்: அ)

என்பது விதி. இந்த நியதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும்.” (திருக்குறள்: சருஉ)

என்ற வள்ளுவர் காட்டிய உவமை, “செம்புலப் பெயல் நீர் போல்” என்ற இந்த உவமையினையும் அந்த முறைமையின் அடிப்படையில் பொருள் காணுதல் கூடாது; இந்த உவமையின் பொருளாய் விளங்கும் உள்ளங்களுக்கு உரியராய அவனும் அவளும் ஒருவரின் ஒருவர் உயர்ந்தவரல்லர்; ஒருவரைச் சார்ந்து ஒருவர் வாழவேண்டிய நிலையினை உடையாரல்லர்; உருவானும் திருவானும் ஒத்த பண்பினராவர்.

“ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப.” (தொல். களவு: உ)

என்பர் தொல்காப்பியனாரும். அத்தகையார் இருவர் உள்ளமும் இணைந்தன; ஒருவர் உள்ளம் நின்றாங்கு நிற்க, ஏனையோர் உள்ளமே உருகி, அவர் உள்ளத்தோடு கலந்தது என்று கூறுதல் பொருந்தாது; அதுதான் உண்மையெனின், அஃது ஒருதலைக் காமமாம் கைக்கிளையாம்;

அன்பின் ஐந்திணையின்பாற் படாது; அவன் உள்ளம் உருகி, அவள் உள்ளத்தே புகுந்தது, அவள் உள்ளம்உருகி அவன் உள்ளத்தே புகுந்தது; அவன் தன் இயல்பு கெட்டு அவள் இயல்பாளுன்; அவளும் தன் இயல்பு கெட்டு அவன் இயல்பாளுள்; முழு ஆண்மைத்தன்மை அவனிடம் குடி கொள்ளவில்லை; முழுப் பெண்மைத்தன்மையும் அவளிடம் இல்லை; ஆண்மையில் சிறிது குறைந்தான் அவன்; பெண் மையிற் சிறிது குறைந்தாள் அவள்; ஆண்மையும் உரனும் அவன்பால் நில்லாது ஓடின; நாணும் மடனும் இவள்பால் நில்லாது மறைந்தன; இவ்வாறு இருவரும் தம்தம் இயல் பிற் குறைந்து, ஏனையோர் இயல்பை ஏற்று, இரண்டறக் கலப்பதே உண்மைக் காதலுக்கு இயல்பாம்; அந்நிலையில் ஒருவரைவிட ஒருவர் உயர்ந்தவர் என்ற நிலை இராது; அவ்வெண்ணம் இருத்தலும் கூடாது.

"இருவருமே ஒருவர் எனில் எவர் பெரியர் சிறியர்?"

எனக் கேட்கும் காதலன் ஒருவன் கூற்றைக் கூர்ந்து உணர்க. ஆண்டவன், ஆண் பெண் வடிவினன் என்ற உண்மை இதையே உறுதி செய்வதும் காண்க.

இயல்பால் ஒருவரின் ஒருவர் உயர்ந்தவரல்லர்; ஒத்த வரே என்று கொள்ளினும், எவர் உள்ளம் முதலில் நெகிழ்ந்து, ஏனையோர் உள்ளத்தில் புகுந்தது என்று கண்டு, அவ்வழியாக உயர்வு தாழ்வு கொள்ளலாம் என்று கருதிளுல் அதுவும் இயலாது; கூடாது.

"அண்ணலும் நோக்கினுன்; அவளும் நோக்கினுள்."

(கம்ப. மிதிலைக்: ௩௫)

என்பதைப் போல இருவரும் ஒரே நேரத்தில் காண்பர்; இருவர் உள்ளமும் ஒரே நேரத்தில் நெகிழும்; ஒருவர் உள் ளத்தில் ஒருவர் உள்ளம் மாறிக் குடிபுகுதலும் ஒரே நேரத்தில் நிகழும்; ஆதலின், 'எவர் முன் அணைந்தார்? எவர் பின் அணைந்தார்?' என்று கூறுதலும் இயலாது.

"சிவகாமி! யான் உனது சிதம்பரனே என்னச்
செப்புமுனம் இருவரும் அற்று ஒருருவமாளுர்

எவர்தாம்முன் அணைந்தனர்என்று இதுகாறும் அறியோம்
இருவரும்ஒன் றாயினரென் றேஅறையும் சுருதி."

என்ற சிவகாமி சரிதச்செய்யுளைக் (௬௮) காண்க.

ஆதலின், காதலர் இருவர் உள்ளம் கலந்த முறையினை விளக்கவந்த 'செம்புலப் பெயல்நீர்' என்ற உவமையில்வரும் புலம், நீர் என்ற இரண்டையும், நிலத்தோடு நீர் வந்து சேர்ந்தது; அதனால், நீர், நிறமும் குணமும் அற்ற தன் இயல்புகெட்டு, நிலத்தின் இயல்பாம் செந்நிறத்தைப் பெற்றது எனப் பொருள்கொள்ளுதல் தவறும்; நிலத்தோடு நீர் வந்துசேரவில்லை; நீரோடும் நிலம்வந்து சேரவில்லை; நிலத்தின் இயல்பை நீர் பெற்றுவிடவில்லை; நீரின் இயல்பை நிலமும் பெற்றுவிடவில்லை; இரண்டுமே ஒன்று கலந்தன; இரண்டுமே தம் இயல்பு இழந்தன; அங்கே தனி நீரும் இல்லை; தனிப்புலமும் இல்லை; நீரின் ஓடுந்தன்மையும் இல்லை; நிலத்தின் திண்மைத்தன்மையும் இல்லை; நீரும் நிலமும் மறைய, சேறு என்ற புதுப்பொருள் தோன்றிற்று; அங்கே நீரின்தன்மையும் உண்டு; நிலத்தின்தன்மையும் உண்டு; இருபொருளும் அவற்றின் இரு இயல்புகளும் இரண்டறக் கலந்து காட்சியளிக்கும்.

இவ்வாறு, நிலமும் நீரும் தத்தமக்குரிய பண்புகளைத் தனித்தனியே பெற்றிராது; அவற்றை ஓர் அளவு இழந்து, தம் பண்புகள் பிரிக்க ஒண்ணாவாறு கலந்து நிற்கப் புதியதோர் உருவினைப் பெற்றாற்போல், தனி ஆண் உள்ளமும், தனிப் பெண் உள்ளமும் வேறுபட்ட இருபொருள் என்ற இயல்பினை இழந்து, பின்னர்ப் பிரித்துக்காண இயலாவாறு இரண்டறக்கலந்த புது உருவினைப் பெற்றுவிட்டன என்று கூறி உண்மைக் காதலர்தம் உள்ளத்தன்மையை உள்ளவாறு உணர்த்தவல்ல பொருள்செறிந்த சிறந்த உவமையினைக் கண்டார்க்கு, அவ்வுவமையால் "செம்புலப் பெயனீரார்" எனப் பெயரிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியது தமிழுலகம். எத்துணைப் பொருத்தம்! எத்துணைச்சிறப்பு!!

௧௦. தனிமகனார்

பழங்காலத் தமிழ்ப் பேரூர்கள், பண்பாட்டிற் சிறந்தன; கோட்டையும் வாயிலும் கோயிலும் கொண்டு குடிவாழ்வார்க்குப் பாதுகாப்பளிப்பன; நெல்லும் பொன்னும் நிறைந்து, நெடுநிலத்துள்ளாரையும் தம்பால் ஈர்க்கும் நீர்மைய; ஆடரங்குகளும் அறங்கூர் அவைகளும் பெற்று, அழகும் அறமும் விளங்குவன; பேரூர்கள் ஒவ்வொன்றையும் சூழ்ந்து, பகைவர் புகுவதற்கும் அஞ்சும் காவற்காடு அமைந்திருக்கும்; அகத்தே நன்செய் நிலங்கள் செந்நெல் விளைந்து செழித்து விளங்கும்; பொய்கைகள், கழுநீர் மலர்ந்து கவின்பெறத் தோன்றும்; வயல்களில் உழவர்கள் ஏர்பல கொண்டு தொழிலாற்றும் காட்சி, கண்கொளாக் காட்சியாகும்; ஊர்ப்புறத்தே பசுக்கள் நிரை நிரையாக மேய்ந்து மகிழ்ந்து வாழும்; உலக மக்கள் எல்லாம் ஒருங்கேபுகினும் இடங்கொடுக்கும் பேரிடம் கொண்ட பெருவாயில்கள் பல, நகரைச்சூழ அமைந்து அணிதரும்.

ஊர்நடுவே அமைந்த மன்றங்களில், மகளிர் பலரும் கூடிக் குரவையும் துணங்கையும் ஆடி மகிழ்வர்; அறங்கூறும் அவைகளில், சான்றோர் பலரும் சேர்ந்திருந்து நகரில் அறனல்லன நிகழாவண்ணம் காத்து நிற்பர்; வேற்றூர்களில் வாழ வழியின்றி வந்து சேர்ந்த சுற்றத்தையும் ஓம்பித் தாமும் இனிதுவாழும் செழுங்குடிச் செல்வர் பலர் வாழ்ந்திருப்பர்; பேரூர்களில் உள்ள வீடுகள் தோறும், நெல்முதலாம் ஒன்பான்வகை உணவும் நிறைந்து கிடக்கும் குதிர்கள், குன்றுகள்போல் தோன்றிக் காட்சி தரும்; நாளங்காடிகளின் நறுமணம், மக்கள் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி தருவதாம்; விழாக்குறித்தும் வெற்றிகுறித்தும் எடுத்த கொடிகள், நகரின் எம்மருங்கும் நின்று அசைந்து அழகு தரும்.

தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்கள், இவ்வாறு வளத்தால் வனப்புடையதாய், ஆடல் பாடல்களால் அழகுடையதாய், காவற்சிறப்பாற் கவினுடையதாய் விளங்குவது கண்ட புல

வர்கள், அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு, பேதைமை, நிறை முதலாம் பெண்மைக்குணங்களால் நிறைந்தும், பேரழகாற் சிறந்தும் விளங்கும் தமிழ்நாட்டு மகளிர் தமக்கு அப்பேரூர்களை உவமைகூறிப் பாராட்டுவதை மரபாகக் கொண்டனர் :

" ஆர்க்காடன்ன இவள் பழிதீர் மாணலம்." (குறுந்: உ௰அ)

" வளங்கெழு தொண்டி அன்ன இவள்நலம்." (அகம்: க0)

" கள்கமழ் பொறையாறு அன்னஎன் நற்றேேள்."
(நற் : க௱க)

" பெரும்பெயர்க் கூடல் அன்னநின் கரும்புடைத்தோள்."
(நற் : ௱௬)

" கூடல் நாளங் காடி நாறும் நறுநுதல்." (அகம் : கூ௱)

" பிண்ட நெல்லின் அள்ளூர் அன்ன என் ஒண்டொடி."
(அகம் : சகூ)

" கழுமலத் தன்ன அம்மா மேனித் தொன்னலம்."
(அகம் : உஎ0)

" வேம்பி அன்ன என் நல்லெழில் இளநலம்."
(அகம் : உசகூ)

" வஞ்சி அன்ன என் நலம்." (அகம் : ௱கூகூ)

" பல்பூங் கானல் பவத்திரி அனஇவள்
நல்லெழில் இளநலம்." (அகம் : ௱ச0)

புலவர்தம் பாராட்டைப் பெறுதற்காம் பெருஞ்சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்த பேரூர்கள், பகையரசர் படையெடுப்பால் பாழுறுவதும் உண்டு; பாழான பேரூர்கள் பார்க்கவும் ஒண்ணாப் பெருங்கேடடையும்.

காவற்காடுகள் அழிவுறும்; வளங்குன்றா வயல்களில் விளைந்த பயிர்வகைகள் நெருப்பிட்டு எரிக்கப்பெறும்; பசுநிரைகள் மேய்ந்த இடங்களிலெல்லாம் காட்டுவிலங்குகளின் கூட்டமே காணப்பெறும்; ஊர்மன்றங்கள் மகளிர்

மகிழ்ந்து ஆடிய குரவையையும் துணங்கையையும் இழந்து பொலிவுகுன்றித் தோன்றும்; ஆன்றோர் இருந்து அற முரைத்த அவைக்களத்தே, பேய்கள் கூடிக் குலாவும்; அகமும் முகமும் மலர வருவாரை எதிர்நோக்கி நின்ற மகளிரெல்லாம், மக்களையும் மனையையும் இழந்ததை எண்ணி எண்ணி வாய்விட்டுப் புலம்புவர்; வந்தார்க்கெல் லாம் விருந்தளித்துப்புரந்த பெருங்குடிச் செல்வர்கள், தம் செல்வம் இழந்து, வறியராய் வாழ்விழந்து, தம்மை வாழ் விப்பாரைத் தேடிப் பிறநாடு நோக்கிச் சென்றுவிடுவர்; நெல்லிருந்த குதிர்கள் முற்றும் எரிந்து பாழாக, பாழான அவ்விடங்களில் கோட்டான்கள்கூடிக் கூவிக் கொண்டிருக் கும்; கழுநீர் மலர்ந்து கண்ணிற்கு மகிழ்ச்சி அளித்த பொய்கைகள், கோரை பல வளர்ந்து பாழ்ங்குளமாம்; ஏர்பல நிறைந்து எழில்பெறவிளங்கிய வயல்களில், பார்க்கு மிடமெங்கும் பன்றிகளின் பெருங்கூட்டமே காணப்படும்; இவ்வாறு நாடு எனும் பேர் மறைந்து காடெனும் பேர் விளங்குமாறு, ஊர் இருந்த இடமெல்லாம் பாழாகும். அவ்வாறு பாழான ஒரு காட்சியைப் படம்பிடித்துக் காட்டி யுள்ளார் ஒரு புலவர் :

" கடிகாவின் நிலை தொலைச்சி,
இழிபு அறியாப் பெருந்தண்பணை
குரூஉக் கொடிய எரிமேய,
நாடு எனும்பேர் காடாக,
ஆ சேந்தவழி மாசேப்ப,
ஊர் இருந்தவழி பாழாக,
இலங்குவளை மடமங்கையர்
துணங்கை அம்சீர்த் தழூஉ மறப்ப,
அவை இருந்த பெரும்பொதியில்
கவையடிக் கடுநோக்கத்துப்
பேய்மகளிர் பெயர்பு ஆட,
அணங்கு வழங்கும் அகலாங்கண்
நிலத்தாற்றும் குழூஉப் புதவின்
அரந்தைப் பெண்டிர் இனைந்தனர் அகவக்,

கொழும்பதிய குடிதேம்பிச்
செழுங்கேளிர் நிழல்சேர,
நெடுநகர் வீழ்ந்த கரிகுதிர்ப் பள்ளிக்
குடுமிக் கூகை குராலொடு முரலக்,
கழுநீர் பொலிந்த கண்ணகன் பொய்கைக்
களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பமன்று ஊர்தர,
நல்லேர் நடந்த நசைசால் விளைவயல்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு கேழல் உகள,
வாஅ முாமையின் வழிதவக் கெட்டுப்
பாழா யினநின் பகைவர் தேஎம்.''

(மதுரைக்காஞ்சி : கடுஙு - எசு)

இவ்வாறு பகைவர் படைகளால் பாழான இடங்களின் கொடுமை, அழிந்துபோன விசயநகரப் பேரரசின் தலை நகராகிய ஹம்பியினையும், இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரில் செர்மானியப்படையால் பெரும்பாழுற்ற இரஷ்யப் பெரு நகராகிய ஸ்டாலின்கிராடு நகரையும் கண்டார்க்கு நன்கு புலனும்.

பொன்னும் பொருளும் நிறைந்து பொலிவு தோன்ற விளங்கிய பேரூர்களைப் பெண்மைநலத்தால் நிறைந்து சிறந்து விளங்கிய மகளிர்க்கு உவமைகொண்ட புலவர்கள், கணவரைப்பிரிந்து கவினிழந்து நிற்கும் மகளிர்க்குப் பாழுற்றுப் பலவளமும் இழந்து, குடிவாழ்வாரை அற்றுத் தம் பண்டைப்பொலிவு இழந்து கிடக்கும் பேரூர்களை உவமையாகக்கொள்வதையும் மரபாகக் கொண்டுள்ளனர்.

புலவர் தனிமகனார், அத்தகைய பாழூர் ஒன்றையும், வாழ்வாரை இழந்து வெற்றிடமாகக் கிடக்கும் அப்பாழ் நிலத்தை இரவு பகலாகத் தனியே காத்துக்கிடக்கும் காவலன் ஒருவனையும் கண்டார்; அவ்விடத்தின் கொடுங் காட்சிகளும், அக்காவலனின் அவலநிலையும் அவர் உள்ளத்தைத் தொட்டன; அழகிய ஒரு பாட்டில், தம் உள்ளத் துயரை உணர்த்துவாராய், அக்காலமகளிர்களின் மாண்புடைய உள்ளத்தின் உயர்வை உணர்த்திச் சென்றுள்ளார்.

வாழ்வாரை இழந்து பாழான இடங்களை அணுகவும் பார்க்கவுமே மக்கள் அஞ்சுவர் ஆதலாலும், ஆங்குப் பேணத் தக்க பொருள் ஒன்றும் இராது ஆதலாலும், அவ்விடங் களைக் காக்கவேண்டிய நிலைமை எவர்க்கும் உண்டாகாது; அவ்விடங்களைக் காவல்புரியக் கருதுவோரும், அக்காவற் றொழிலை ஏற்க முன்வருவோரும் எவரும் இரார்.

ஆனால், அத்தகைய பாழ் இடங்களையும் காத்தல் வேண்டும் என்றுகொண்டு, அக்காவற்றொழிலைத் தனியே ஒருவன்பால் ஒப்படைக்க, அவனும் அவ்விடத்தே சென்று இரவு பகலாகத் தான் ஒருவனாகவே நின்று காத்து நிற் பான் எனில், அவன் நிலை என்னும்? அக்காவற்றொழிலும் ஒருநாளில் ஒழியாது தொடர்ந்து செல்வதாயின் அவன் துயரின் கொடுமைக்கும் ஓர் எல்லை உளதாமோ? அத்த கைய துயராளன் ஒருவனை, புலவர் தனிமகனார் தம்முடைய பாட்டொன்றின் உவமையாக மேற்கொண்டுள்ளார்.

கணவன் பொருளீட்டும் முயற்சிமேற்கொண்டு பிரிந்து சென்றுளான்; சென்றகாலை, 'கார்காலத் தொடக் கத்தே நில்லாது மீண்டுவிடுவேன்; வருந்தற்க' என்று தன் காதலிபால் கூறிச் சென்றிருந்தான்; அவன் மனைவியோ அவன்பாற் கொண்ட பேரன்பினள்; அவனை அன்றுவரை பிரிந்தறியாதவள்; என்றாலும், இல்லறம் நல்லறமாகப் பெரும்பொருள் தேவை என உணர்ந்த கடனறி உள்ளத் தவளாதலின், அவன் கூறிச்சென்ற கார்காலம் வரும்வரை ஒருவாறு ஆற்றியிருந்தாள்.

கார்காலம் தொடங்கிவிட்டது; அவன் வரவில்லை; கீழ்க்கடல் நீரை வாரிக்கொண்ட மேகங்கள், கொண்டல் கொண்டலாக எழத் தொடங்கிவிட்டன; அவன் வந்திலன்; மேகங்கள் மேலைத்திசைநோக்கி எழலாயின; அப்போதும் அவன் வந்திலன்; மேகங்கள் எழுந்து பரந்துவிட்டமை யால், உலகெலாம் இருண்டுவிடுவதையும் கண்டாள்; ஆனால் அவனைக் கண்டிலள்; உலகிருள் எல்லாம் ஒருங்கே ஒழிந்து, அவ்வுலகெலாம் நன்கு தோன்றுமாறு தோன்றிய

மின்னலையும் கண்டாள்; கணவன் வரக்கண்டிலள்; ஓரிடத்தே அன்றி உலகம் முழுதும் பெய்த மழையையும் கண்டாள்; இடித்துப் பெய்த மேகம் நீர் முற்றும் வற்றி வெண்ணிறம் பெற்றுத் தென்திசை நோக்கி ஓடி மறை வதையும் கண்டாள்; அந்நிலையிலும் அவன் வந்திலன்; ஒளிவிடும் மின்னலும், பெய்யும் மழையும், ஒலிக்கும் இடியும் அவர் சென்ற நாட்டிலும் நிகழ்ந்திருக்குமே; அவற்றைக் கண்டும் வந்திலரே என்று வருந்தினாள்; வாடினாள்.

அவள், நாணும் நிறையும் முதலாம் பெண்மைக் குணங்களால் நிறைந்தவள்தான்; ஆனால், தலைவன்பால் கொண்டுள்ள அவள் காதலும், அவள் காட்டிய நெறி பிறழா அவள் கற்பு வாழ்வும், அப் பெண்மைக்குணங்களி னும் சாலச் சிறப்புடையன என உணர்ந்தவள்; உடலிற்கு இன்றியமையாதது உயிர்; ஒருவர்க்கு உயிரினும் சிறந்த ஒரு பொருள் இல்லை என்ப; ஆனால், நாணும் நிறையும் முதலாம் பெண்மைக்குணங்கள் உயிரினும் சிறந்தன வாகும்.

"உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே." (தொல். பொருள்: ககஃ)

என்பர் தொல்காப்பியர். நாணம் உயிர் இரண்டனுள் ஒன்றே பெறலாகும்; ஒன்றை விரும்பின் ஒன்றை இழத்தல் வேண்டும் என்ற நிலை உண்டானால், உயர்ந்தோர் உயிரையே இழப்பர்; நாணை இழக்க எண்ணார்.

> "நாணால் உயிரைத் துறப்பர்; உயிர்ப்பொருட்டால்
> நாண்துறவார் நாணாள் பவர்." (திருக்குறள்: க0கஎ)

நாண்இல்லா வாழ்வு, உயிருடை வாழ்வாகாது; அது, பிறர் இயக்க இயங்கும் பாவைவாழ்வு போலாம்.

> "நாண்அகத் தில்லார் இயக்கம், மரப்பாவை
> நாணால் உயிர்மருட்டி யற்று." (திருக்குறள். க0உ0)

"தாயிற் சிறந்தன்று நாண்." (திருக்கோவையார்: உ0ச)

என்றும்,

"..................என் கண்மணி போன்று
ஒருநாள் பிரியாது, உயிரிற் பழகி, உடன்வளர்ந்த
வருநாண்" (திருக்கோவையார்:)

என்றும் அதன் பெருமை பேசுவர் மணிவாசகப் பெருந் தகையாரும்.

இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த நாண் முதலாம் பெண் மைக்குணங்களை அவள், அவன்பால் கொண்ட காதற் பெருமையால் இழந்துவிட்டாள்; காதல் மிக்கவழி நாண் நில்லாது; காதலும் நாணும் ஒருவழி நில்லா; ஒன்றுள்ள இடத்தில் ஒன்று இராது.

"காமம் விடுஒன்ருே; நாண்விடு நன்னெஞ்சே!
யாஞே பொறேன்இவ் விரண்டு." (திருக்குறள்: கஉ௭௭)

என்று காதல் உள்ளம் கொண்டார் ஒருவர் கூறுவதும் காண்க. காதலுக்கு முன்னே நாண் நில்லாது; காதலை எதிர்க்கும் ஆற்றல் நாணிற்கு இல்லை; உப்பணை கொண்டு பெருகிவரும் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்துதல் இய லாது; அதைப்போலவே உள்ளம் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்கி வரும் காதலைத்தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றல் நாணிற்கும் நிறைக்கும் இல்லை.

"உப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல
நாணுவரை நில்லாக் காமம்." (அகம்: உ0அ)

"சிறையும் உண்டோ செழும்புனல் மிக்குழி?
நிறையும் உண்டோ காமம்காழ்க் கொளின்?"

(மணி, ௫ : கக - உ0)

என்று அறிஞர்கள் காதற்சிறப்புரைத்துள்ளமை காண்க.

காதலின் இயல்புணர்ந்த வள்ளுவர், அதற்குப்

"பெண்மை உடைக்கும் படை." (திருக்குறள்: கஉ௫அ)

எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர்.

நாணம் உயிரினும் சிறந்தது; ஆகவே உயிரைவிட்டாயினும் நாணைக் காத்தல் நல்லோர்க்குக் கடனே எனினும், அந்நாணைக் காட்டினும் நற்குடிப்பிறந்த மகளிர்க்குக் கற்புச் சிறந்ததாகும்; உயிரினும் சிறந்தது நாண் என்றும், தாயினும் சிறந்தது நாண் என்றும் உரைத்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், மணிவாசகப் பெருந்தகையாரும்,

"....................நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று." (தொல். பொருள்: ககரு)

என்றும்,

"தாயிற் சிறந்தன்று நாணதைய லாருக்குஅந் நாண்,தகைசால்
வேயிற் சிறந்தமென் தோளி! திண் கற்பின் விழுமிதன்று."
(திருக்கோவையார் : உ0ச)

என்றும் கூறுவர். ஆகவே, நாணை இழந்தாயினும் கற்பைக் காத்தல் அவர் தலையாய கடமையாகும்; கற்பாவது, காதலர் கற்பித்த நெறிநிற்றலாம்; ஆகவே, "ஆற்றி இருக்க; ஆண்டு நில்லாது அண்மையில் மீள்வேன்" என்று உரைத்துச் சென்ற சொல்லைத் தேறியிருத்தல் இவர் தம் நீங்காக் கடமையாயிற்று. ஆகவே உயிரைத் தாங்கி, நாணை இழந்து வாழலாயினர்; இவ்வாறு நாண் இழந்து வாழும் வாழ்க்கையின் துயர்நிலையினையும், காதல் கற்பு இவற்றின் ஆற்றலையும் சிறப்பையும்,

"....................என்னெடும் வளர்ந்த
பொற்பார் திருநாண், பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்துநுந்தக்
கற்பார் கடுங்கால் கலக்கிப் பறித்து எறியக்கழிக."
(திருக்கோவையார்: உ0அ)

என்று பாராட்டிப் பெண்களின் வாழ்வு உடன் பிறந்த நாணும் அழிய வாழும் கொடுமை மிக்குக் காணப்படுதலின், அவர்கள் பிறந்து பெருந்துயர் உறுவதினும் பிறவாமையே நன்றாம்.

"இற்பாற் பிறவற்க ஏழையர் வாழி எழுமையுமே."
(திருக்கோவையார்: உ0அ)

என்று கூறும் ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தையும் உணர்க.

தலைவன்பால் கொண்ட காதலாலும், கற்பின் சிறப்புணர்ந்த காரணத்தாலும், நாணும் நிறையும் முதலாம் பெண்மைக்குணங்களை எல்லாம் இழந்து நிற்கிறாள் தலைவி; நாண் அகத்தில்லா அவள் உடல், உயிரற்ற பாவை போன்றாகிவிட்டது; சுருங்கக் கூறினால், அவள் நடைப்பிணம் ஆயினாள்; அந்நிலையில் அவளுக்குத் துணையாய் இருந்தது அவள் உள்ளம் ஒன்றே; அதுவும் அவள்பால் நில்லாது அவனிருக்கும் இடம் தேடிச் சென்றுவிட்டது; அஃதாவது, அது, அவன் நினைவாகவே ஆகிவிட்டது.

“கெட்டார்க்கு நட்டார் இல்” என்ப. அதைப் போல, பெண்மைக் குணங்களை எல்லாம் இழந்து நிற்கும் தன்னைத் தன்னெஞ்சும் கைவிட்டுச் சென்றமை கழி பெரும் துன்பத்தைத் தந்தது. எல்லாம் ஒழியத் தனித்து நின்ற உடலை ஓம்பியிருக்கும் நிலையினை எண்ணினாள்; துயர் எல்லை கடந்தது. “நான் ஏனோ உயிர் வாழ்கிறேன்? இந்த நிலையிலும் உயிர் வாழவேண்டியுளதே! இந்த உடலும் அழிந்தால் இந்நிலை எனக்கிராதன்றே? எல்லாம் ஒழிந்த பின்னரும், இந்த உடல் மட்டும் ஏனோ ஒழியாது உளது? அஃது இருப்பதாலன்றோ அதைக் காக்கவேண்டி நான்வாழ வேண்டியுளது? அந்தோ என் உடலே! நீ அழியாயா? எல்லாம் அழியவும் அழியாது கிடக்கும் இப்பாழ் உடலைத் தனியே காத்துநிற்கும் என் உயிரே! நின் நிலைகண்டு வருந்துகின்றேன்,” என்றுகூறி வருந்துகிறாள்.

இவ்வாறு காதற் சிறப்பால், நாணும் நிறையும் முதலாம் பெண்மைக்குணங்களை இழந்து, நெஞ்சத் துணையும் பெறாது தனித்துயருற்றுவாடும் தலைமகள் ஒருத்தியின் நிலைக்கு, வாழ்வோரெல்லாம் ஓடிப்போமாறு முழுதும் பாழுற்ற ஓர் இடத்தைக் காத்து நிற்கும் நளிமகன் ஒருவனை உவமை கூறித் தனிமகனார் என்ற தனிச் சிறப்பைப் பெற்றுவிட்டார் நம்புலவர் பெருந்தகையார்.

“குணகடல் முகந்து, குடக்கேர்பு இருளி,
மண்திணி ஞாலம் விளங்கக், கம்மியர்

செம்பு சொரி பானையின் மின்னி, எவ்வாயும்
தன்தொழில் வாய்த்த இன்குரல் எழிலி,
தென்புல மருங்கில் சென்றற் றாங்கு
நெஞ்சம் அவர்வயின் சென்றனை, ஈண்டுஒழிந்து
உண்டல் அளித்து என்உடம்பே; விறற் போர்
வெஞ்சின வேந்தன் பகையலைக் கலங்கி
வாழ்வோர் போகிய பேரூர்ப்
பாழ்காத் திருந்த தனிமகன் போன்றே." (நற்: கடுரு)

புலவர் தனிமகனார், பழங்கால அரசர், தம் பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்கும் கொடுமை, கற்பே பொற்புடைக் குணமாம்; அதை எத்துணைக் கேடுறினும் காத்தல் தம் கடனும் என உணரும் சங்காலத் தமிழ்மகளிர் உள்ளம், செம்பால் பானை செய்து அதற்கு விளக்கம் தருதற்குக் கடைந்தெடுக்கும் தொழில் நுணுக்கம் தெரிய வாழ்ந்த தமிழர் தம் நாகரிகச் சிறப்பு, கீழ்க்கடலில் படிந்து நீருண்டு மேலைத்திசை நோக்கி எழுந்து பரந்து மின்னி இடித்துப் பெய்து பின்னர் தென்திசை நோக்கிப் பாயும் புயலின் தன்மை ஆகிய இவை எல்லாம், தம் ஒரு பாட்டிலேயே அமையப் பாடிய சிறப்பு பாராட்டி மகிழ்தற் குரியதாம். உவமையாற் பெயர்பெற்ற பெருமையுடைய இப்புலவர், இந்த ஒரு பாட்டிலேயே, மின்னலுக்குக் கம்மியர் செம்புசொரி பானை, தலைவியின் நெஞ்சம் தலைவன்பால் சென்றமைக்குக் கீழ்க்கடலில் எழுந்த மேகம் தென்புலமருங்கிற் சென்று சேர்ந்தமை, பெண்மைக் குணமெல்லாம் இழந்து தனித்துத் துயருறும் தலைவியின் நிலைக்கு வாழ்வோர் போகிய பேரூர்ப்பாழ் காத்திருந்த தனிமகனின் துயர்நிலை ஆகிய அழகிய மூன்று உவமைகளை ஆண்ட அவர் புலமைநலம் புகழ்ந்து போற்றுதற் குரியதாம்.

௧௧. தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினர்

மக்கள் உள்ளம் ஆசை உடையது; ஆசை, மக்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு அதன் உயர்விற்கு உறுதுணை புரிவது; ஆசையற்ற ஒருவன் வாழ்வில் வளர்ச்சியை வளப்பைக் காணல் இயலாது; ஆனால், அவ்வாசை அளவிற்குட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்; "ஆசைக்கோர் அளவில்லை" என்ற நிலையை அடைந்துவிடுதல் ஆகாது; ஆசை அளவுமீறிச் செல்வதை ஒருவாறு ஏற்றுக்கொள்ளினும், அது ஆகாத பொருள்மீது உண்டாதல் சிறிதும் கூடாது; ஆசை நல்லனவற்றின்மீது செல்லும்வரை, அதை, நல்லது; அனைவர்பாலும் இருக்கவேண்டுவது என்று கருதிக்கொள்ளலாம்; ஆனால் அது தீய பொருள்கள்பால் செல்வதாயின், அதை, அந்நிலையிலேயே அடக்கவும், அகற்றவும் வேண்டும்.

ஆனால், உலகத்தில் மிகச்சிலரே போதும் என்ற பொன்னான மனம் படைத்துப் புகழ் பெற்றவராவர்; உலக உயிர்கள் பலவும் அளவிற்குமீறிய ஆசையின் வடிவாகவே காணப்படுகின்றன; அதைப்போலவே, நல்லபொருள்கள்பால் நாட்டம் கொள்வதினும், தீயபொருள்கள்பால் தோன்றிய ஆசைக்கு அடிமையாவதையே உள்ளம் பெரிதும் விரும்புகிறது. நல்ல பொருள்கள்மேற் சென்ற ஆசை உடையார், நாட்டில் அரியர்; தீயபொருள்கள்பால் ஆசை செல்வதையே பெரும்பாலோர் விரும்புவர்; இந்நிலை அத்தகைய உள்ளம் உடையார்க்கும், அவர்கள் வாழும் நாட்டிற்கும் கேடு பல விளைவிக்கும்; ஆதலின், உள்ளத்தை அது சென்றவழிச் செல்லவிடுதல் கூடாது; அதை அடக்கி ஆளுதல் வேண்டும்; உள்ளம், ஆசைக்கு அடிமைப்படுதல் கூடாது; ஆசையை அது அடிமைகொள்ளுதல் வேண்டும்; ஆசைக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ளம், உலக இன்பம் ஒரு சிறிதையும் உண்ணாது; ஆசையை அடிமைகொண்ட உள்ளம், உலக இன்பம் அனைத்தையும் ஒருங்கே துய்க்கும்.

"ஆசைக்கு அடியான் அகிலலோ கத்தினுக்கும்
ஆசற்ற நல்அடியான் ஆவானே—ஆசை
தனை அடிமை கொண்டவனே தப்பாது உலகந்
தனை அடிமை கொண்டவனே தான்" (நீதிவெண்பா : கஉ)

என்ப.

ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு அதன்வழி நின்ற உள்ளம், அவ்வடிமைத் தளையினின்றும் விடுதலைபெற விரும்புவதில்லை; விரும்பினாலும், அடிமைப்பட்டு ஆற்றல் இழந்து போன அதனால் அஃது இயலவும் இயலாது; ஆகவே, அவ்வுள்ளத்தை ஆசைத்தளையினின்றும் மீட்க வேறு ஒரு பொருள் துணைசெயல் வேண்டும்; அவ்வாற்றல் உடையது அறிவு ஒன்றே; உள்ளம் செல்ல விரும்பிய இடங்களிலெல்லாம் சென்று கெட்டொழியவிடாது, தீய பொருள்கள்பால் சென்ற அதன் போக்கைத் தடுத்து நற்பொருள்பால் போகவிடுதலும், நற்பொருள்பாலும், அது விரும்பியாங்கு அளவின்றி ஆசை கொள்ளவிடாது, அளவே செல்லவிடுதலும் அறிவின் கடமையாகும்.

"சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு." (திருக்குறள் : சஉஉ)

இவ்வறிவையே ஆறுவது அறிவு என்ப; மன அறிவு என வழங்கப்பெறுவதும் இதுவே; இவ்வறிவினைப் பெற்றவர் மட்டுமே மக்கள் என மதிக்கப்பெறுவர் என்று கூறுவர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே." (தொல். மரபு : ௩அஅ)

"ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே." (தொல். மரபு: ௩அஉ)

இவ்வறிவு வாய்க்கப் பெறாது, உள்ளம் சென்றவழி ஓடும் இயல்புடையார், செய்யத்தக்க செயல் இவை, செய்யத் தகாச் செயல் இவை என உணரும் ஆற்றல் இல்லாதவராகி விடுவாராதலின், அவர்கள் மக்கள் என மதிக்கப்படார். மாக்கள் எனவே மதிக்கப் பெறுவர்.

"தக்க இன்ன; தகாதன இன்ன என்று
ஒக்க உன்னல ராயின் உயர்ந்துள
மக்களும் விலங்கே." (கம்பராமா. கிட்கிந் : கக௨)

நல்லெண்ணம் கொண்டு நன்னெறிக்கண் நிறுத்த முன்வரும் அறிவின் கட்டளைக்கு உள்ளம் இணங்கிவிடுதல் எளிதில் நிகழ்வதில்லை; உள்ளம் ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு விட்ட காரணத்தால், அறிவின் தொண்டு தன்னை உடையானை உயர்நிலைக்கு உய்விக்கும் என்பதை உணரமாட்டாது, அறிவொடு மாறுபட்டுப் போரிடும்; உள்ளத்திற்கும் அறிவிற்கும் உண்டாகும் இப்போராட்டம், பெரும் போராட்டமாம்; இதில் அறிவு தனித்துநிற்க, உள்ளம் கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, உடல், ஆக இவ்வழியாக வெளிப்பட்டுத்தோன்றும் ஆசைகள் ஐந்தின் துணைபெற்றுப் போரிடுவதால், பெரும்பாலான இடங்களில் அறிவே தோற்றுவிடும்; ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் அது வெல்வதும் உண்டு; மதயானை, உருவால் பெரியதே எனினும் சிறிய அங்குசத்திற்கு அது அடங்கிவிடும் இயல்புடையதாகும்; அதைப்போலவே, ஆசைகள் மதயானை போன்ற ஆற்றல் உடையனவே என்றாலும், உண்மை என்ற உரன் மிக்க அறிவு, அவ்வாசைகளை அடிமைகொள்ளும் ஆற்றலை ஒரோவழிப் பெறுவதும் உண்டு. ஆனால், அவ்வாறு வென்ற அறிவுடையார் உலகத்தில் மிகச் சிலராவர்; அத்தகையாரே போற்றற்கும், புகழ்வதற்கும் உரியவராவர்; அவர் ஒழுக்கமே "பொய்தீர் ஒழுக்கம்" எனப் பாராட்டப்பெறும்.

"பொறிவாயில் ஐந்துஅவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்" (திருக்குறள் : ௬)

என அவர்க்கு வாழ்த்துக் கூறுவர் வள்ளுவப்பெருந் தகையார்.

மக்களை மூவகையினராகப் பிரிக்கலாம்; ஆசைக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ள முடையவர்; ஆசை ஆகாது, அதை அடக்குதல்வேண்டும் என உணர்ந்து போராடிப் போராடி

இறுதிவரை வெற்றி தோல்வி காணமாட்டாமல் மாண்டு மடிந்தவர்; ஆசைக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ளத்தைத் தமக்கு அடிமை கொண்ட அறிவுடையவர். முதல் வகையைச் சேர்ந்தோர், ஆசை தவறு என்று உணரும் உணர்ச்சியே இல்லாதவர்; தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்று உணரமாட்டா மூதன்மையான விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஆதலின், அவர்கள் மக்கள் என மதிக்கும் தகுதி உடையாரல்லர்; மூன்றும் வகையினர் முற்றும் துறந்து முழுமுதற்றன்மை பெற்றவர்; மக்கட்கு மேலாம் நிலையினை யெய்தி மாண்புற்றவர்; ஆக இவ்விருவர்க்கும் உலகவாழ்வோடு உறவு இல்லை; உலகவாழ்வோடு உறவுடையவர், ஆசையும் உடையராய், அதன் இயல்புணர்ந்து அடக்கி ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமும் கொண்டு ஓயாது போர் புரிபவராவர்.

அத்தகையார் நிலை, அந்தோ! மிகமிக வருந்தத்தக்கதாம்; அவர் தம் உள்ளத்திற்கும் அறிவிற்கும் நடைபெறும் போர், அம்மம்ம! கொடிது கொடிது!! அவற்றுள் ஒன்று அழிய, ஏனையது வெல்லும்வரை போர் ஓயாது; இரண்டும் ஈடு இணையில்லா ஆற்றல் உடையவை; ஆதலின், போர் மிகமிகக் கடுமையாகவே இருக்கும்; அது நீண்ட காலப் போராகவும், ஆயுட்காலப் போராகவும் ஆகும்; இரு பெரும் படைகள் நின்று போரிடும் போர்க்களமும், அதைச் சூழ உள்ள இடமும் எத்துணைப் பாழுறும் என்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

அறிவிற்கும், ஆசைக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ளத்திற்கும் நடைபெறும் இப்போராட்டம் நிகழும் இடமாகிய ஒருவன் உடல்நிலை என்னும்! எத்துணைக் கேடுறும்! அவன் உடற்கேட்டை வாயால் உரைக்கவும் படுமோ? இத்தகைப் போராட்டத்தால் அழிந்தார் தாம் எத்தனை எத்தனை கோடி? அதை எண்ணிப் பார்த்தலும் இயலுமோ? இப் போராட்டத்தால் அவர் உடல் அழிவது உறுதி என்றா லும், அவர் உயிர் போற்றப்படும்; புகழப்படும்; வணங்கவும்

படும்; ஆதலின், ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு அழிந்துவிடா வண்ணம் உள்ளத்தை அடக்கி ஒருவழி நிறுத்தவேண்டும் என்ற உணர்வு வரப்பெற்ற உரனுடையோர் உலகத்தில் மிகச் சிலரே எனினும், அம்மிகச் சிலராலேயே இவ்வுலகம் இயங்குகிறது.

"உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான"

என்ப.

உள்ளமும் அறிவும் ஒருவழி நில்லாது, மாறுபட்டுப் பொரும் இப்போராட்டக் கொடுமையினை உணர்ந்த ஒரு புலவர், அதை அழகிய ஓர் உவமையால் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

அண்மையில் மணம் முடித்துக்கொண்ட இளைஞன் ஒருவன்; இல்லிருந்து நல்லறமாற்றி வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் என்ற நல்லுள்ளம் உடையவன்; அறவோர்க்கு அளித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க்கெதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்து எதிர்கோடலும் இல்லறத்தார்க்கு இயல்புடைப் பண்பாம் என உணர்ந்தவன்; 'இசையும், இன்பமும், ஈதலும் மூன்றும் அசையுடன் இருந்தோர்க்கு' ஆகாது என்ற அறிவும் உடையான்; ஆதலின், அழகும் அன்பும் நிறைந்த தன் ஆருயிர் மனைவியைப் பிரிந்து பொருள் சேர்க்க வேண்டி வேற்றூர் நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்; அவளைப் பிரிந்து வந்துவிட்டானே ஒழிய, இடைவழியில் அவள் அழகும் அன்பும் அவன் உள்ளத்தைத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டே இருக்கலாயின.

கண், காது, நாக்கு, மூக்கு, உடல் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றின் வழியாகப் பெறும் இன்பத்திற்கே அடிமையாகி விடும் இயல்புடையது உள்ளம்; பெண்களோ, இவ் ஐவகைப் பொறியானும் பெறும் இன்பம் அனைத்தையும் ஒருங்கே உடையவர் என்ப.

"கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள." (திருக்குறள்: ௧௧0௧)

ஆதலின், மனித உள்ளம் மகளிர்பால் எளிதில் இரங்கிவிடும் இயல்புடையதாகும்; இளைஞன் மனைவியோ பேரழகும், பேரன்பும் உடைய பெண்மணியாவாள்; பின்னிவிடப் பெற்றுப் பின்புறத்தே தாழ்ந்துகிடக்கும் கூந்தல் அழகையும், நெய்தல்மலர்போல் நிறங்கொண்டு அருள் ஒழுகும் கண்களின் அழகையுமே ஆயுட்காலம் முழுதும் கண்டு மகிழலாம் போல் தோன்றும்; ஆதலின், இளைஞன் உள்ளம், அவள்பால் கொண்ட ஆசைக்கு அடிமையாகிவிட்டதில் வியப்பொன்றும் இல்லை; மேலும், அவன் பிரிந்து வருகையில், பொருள்வயிற் பிரிதல் ஆடவர்க்கு இயல்பு என்ற உலகியற்கு அஞ்சிப் பிரிவிற்கு உடன் பட்டாள் எனினும், 'இதற்கு முன் சிறிது காலமும் பிரிந்தறியா இவனைப் பிரிந்து எவ்வாறு இத்துணைக் காலம் ஆற்றி வாழ்வேன்' என்று எண்ணி எண்ணி வருந்தியே வழி அனுப்பினுள்; அவள் அழகிற்கும் அன்பிற்கும் மேலாக, அக் காலை அவள் கொண்ட துயர்நிலை அவன் உள்ளத்தை மிகுதியும் வருத்துவதாயிற்று; அதனுல், அது அவள் ஆசைக்கு முழுதும் அடிமையாகிவிட்டது.

உடனே அது, வழியே சென்று கொண்டிருந்த இளைஞன் கால்களைத் தளைத்துவிட்டது. 'அன்பும் அழகும் உடையாரைப் பிரிந்து வருவதே தவறு; நமக்கு இன்பம் தருவார் வருந்த விட்டுவருவது மேலும் தவறும்; அவர் துயர் போக்கவேண்டிய கடமை கருதியாவது மீண்டு வீடு அடைதல் வேண்டும்' என்றது; இளைஞன் ஏற்கெனவே காதலால் கட்டுண்டவன்; காதலால், தான் பண்டு பெற்றிருந்த நாணையும் நல்லாண்மையையும் இழந்து பெற்றவன்; அத்தகையான், தன்னுல் காதலிக்கப் பெற்றுரின் துயர் நிலையினைப் பிறர் எடுத்துக்காட்டிய பிறகும், அவர்பால் சென்று அவர் துயர் போக்காது, வேறு வினைமேற் செல்லத் தயங்குவானுயினன்; ஆகவே அவன் ஆங்கேயே நின்று விட்டான்.

பொருள் சேர்க்கும் நன்முயற்சியில் முனைந்து முன் வந்த இளைஞன், திடீர் என நின்றுவிட்டதையும், அவனுக்கு அவன் உள்ளம் கூறுவனவற்றையும், அவ்வுரைகேட்டு அவன் மயங்கி நிற்பதையும் அவன் அறிவு உணர்ந்தது; உடனே அது, அவன் உள்ளத்தை நோக்கி, "எவ் வினையும் தொடங்காமல் இருப்பது நன்று; தொடங்கினால், அதைக் குறைவற முடித்துவிடுதல் வேண்டும்; தொடங்கி இடையே மடங்குதல் மாண்புடையார்க்கு அழகன்று: ஆகவே 'எண்ணித் துணிக' என்ப; தொடங்கிவிட்டோம்; இடையே கைவிடுதல் அறியாமை மட்டும் அன்று; நம் செயல் பிறரால் இகழவும்படும்; ஆதலின் மேற்கொண்ட வினையை மறந்து வறிதே மீளுதல் அறிவும் அன்று; ஆண்மையுமாகாது; ஆகவே, உள்ளமே! நீ விரைந்து எதையும் முடிவு செய்துவிடாதே; சிறிது பொறுமையோடிரு; அவன் முயற்சியைத் தடைசெய்யாதே" என்று கூறலாயிற்று.

அறிவின் அறவுரை கேட்ட இளைஞன் கால்கள், உள்ளத்தின் வழியே ஊர்நோக்கிச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டன; உள்ளம் பின்புறம் ஈர்ப்ப, அறிவு முன்னே உந்த, இளைஞன் செய்வதறியாது முன்னோக்கியும் செல்லாது, பின்நோக்கியும் வாராது நின்ற நிலையிலேயே இருப்பானாயினன்; உள்ளம் காட்டிய காதலியின் துயர்நிலை அவனை வீடுநோக்கிச் செல்லத் தூண்டும்: பிறரால் பழிக்கப்படுவாய் என்ற அறிவின் அச்சுறுத்தல், உள்ளம் வழிச் செல்வதைத் தடுக்கும்; இவ்வாறு உள்ளத்திற்கும், அறிவிற்கும் இடையே உண்டான இப் போராட்டத்தில் ஒரு பற்றுணியமாட்டாமல் இளைஞன் வருந்தி வாடலாயினன்; இத்தகைய போராட்டத்தின் விளைவால், தன் உடல் கெட்டு அழிந்துவிடுமோ என்று அஞ்சினான்; அஞ்சினான் கண் முன் வந்து நின்றது ஒரு காட்சி.

இரண்டு பெரிய ஆண் யானைகள் மதங்கொண்டு மாறுபட்டுப் போரிடுகின்றன; அவை இரண்டின் போராட்டத்தின் நடுவிடமாக அமைந்துவிட்டது ஒரு கயிறு; யானைகள்

இரண்டும், அக் கயிற்றின் இரு முனைகளையும் பற்றி ஈர்க்கின்றன; இக்காட்சி பள்ளியில் நடைபெறும் **கயிறீர்த்தல்** (Tug-of-war) விளையாட்டை நினைப்பூட்டுவதாக அமைந்துளது; யானைகள் இரண்டுமே, ஆற்றலாலோ அன்றி எண்ணத்தாலோ ஒன்றற்கொன்று இளைத்தன அல்ல; இந்நிலையில், அவற்றின் இடைப்பட்ட கயிறு, எவ்வளவு புதுமையும் எத்துணைப் பருமையும் உடையதாயினும், அது அறுந்து அழியாது அப் போராட்டத்தின் இறுதி வரை நின்று நிலைக்கும் என்பது அரிதினும் அரிது; ஆனால், அவ் யானைகள் இப்போது பற்றியிருக்கும் கயிறோ, நைந்து தேய்ந்து போன புரிகளைக்கொண்ட ஒரு பழங் கயிறு! அது, அப் போராட்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே அழிந்துபோவது உறுதி; அது சிறிது சிறிதாக அறுந்து அழிந்துகொண்டே வரவும் தொடங்கிவிட்டது.

அக் காட்சியினை மேலும் காண அஞ்சினன் இளைஞன்; அறிவும் உள்ளமும் மாறுபட்டுப் பொரும் நிலைக்களமாம் தன் உடலும், யானைகளால் ஈர்ப்புண்ட கயிறேபோல் அழிய வேண்டியது தானோ என்று எண்ணி இரங்கலாயினன்.

"புறந்தாழ்பு இருண்ட கூந்தல், போதின்
நிறம்பெறும் ஈரிதழ் பொலிந்த உண்கண்,
உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயின் நெஞ்சம்
'செல்லல் தீர்க்கம் செல்வாம்' என்னும்;
'செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யா மையோடு இளிவுதலைத் தரும்' என
உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே
சிறிதுநனி விரையல் என்னும்; ஆயிடை
ஒளிறேந்து மருப்பின் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்' என் வருந்திய உடம்பே."

(நற்றிணை : உ௮௪.)

இவ்வாறு, உள்ளத்திற்கும் அறிவிற்கும் இடையே நடைபெறும் போராட்டம், இருபெரும் யானைகளுக்

கிடையே நடைபெறும் போராட்டத்திற்கு ஒப்பாகும் என்று கூறி, அப்போராட்டத்தின் விளைவால், அவ்வுயரிய உரனும் உள்ளமும் உடையார் தம் உடல், நலம் குன்றிக் கெட்டு அழிவதற்குப் போரிடும் இரு யானைகள்பற்றி ஈர்க்கும் **தேய்புரிப் பழங்கயிறு**, புரி நைந்து அறுந்து அழிவதை உவமையாக்கி அழகிய பாடல் ஒன்று பாடி, உயர்ந்தோர் ஒழுக்கநெறி உணர்த்திய இம் முதுபெரும் புலவர்க்குத் **தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினர்** என்ற பெயரிட்டுப் போற்றினர் தம் புலமையின் சிறப்பே சிறப்பு!

௧௨. மீனெறி தூண்டிலார்

மீனெறி தூண்டிலார் என்ற இப்புலவர் பாடிய பாட்டொன்று குறுந்தொகைக்கண் இடம் பெற்றுளது. ஒரு தலைவனும், ஒரு தலைவியும் காதலித்துக் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டு ஒழுகுகின்றனர்; தலைமகன், கற்பொழுக்கத்தினும் களவொழுக்கமே இன்பம் நிறைந்தது எனவும், கற்பொழுக்கநெறியினை மேற்கொண்ட பின்னர், களவொழுக்க இன்பத்தைப் பெறல் இயலாது எனவும் எண்ணினன்.

அதனல், களவொழுக்கத்தினையே மேலும் சிலநாள் மேற்கொள்ள விரும்பினன்; ஆனல், அது தலைவிக்குத் துயர் தருவதாயிற்று; களவொழுக்க நெறிநின்ற தலைமகன், தலைமகளைக் காண இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல், கடத்தற்கரிய வழிபல கடந்து வருதல் வேண்டும்; அவன் வரும் வழிஏதங்களை எண்ணும் தலைமகளுக்குத் துயர் மிகும்; அவ்வழியில் அவன் வருங்கால், அவனுக்கு ஏதேனும் இடையூறு நேரின் என்னும் என எண்ணி எண்ணி ஏங்குவாளாயினள்; இதனல், அவள் நலன்குன்றத் தொடங்கிவிட்டது; அவள்நிலை கண்ட தோழி, "தலைமகன் தவருது வந்து தலையளி செய்யவும் நீ நலம் குன்றுவது ஏன்? எங்கே ஒழிந்தன நின் நலன் எல்லாம்?" என்று வினவினள்.

அதற்கு அவள், "நான் இங்கு இருக்கின்றேன்; அவர் நலன் என் நலன்; ஆகவே, என் நலன் எல்லாம், அவர்க்குத் துணைபுரிவான் வேண்டி அவரோடு தங்கிவிட்டன; அதைப் பெறல் என்னல் இயலாது; அதை மீண்டும் நான் பெறல் வேண்டுமாயின், அவர் என்னை மணந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்" என்று விடை கூறினள். இக்கருத்து அடங்கியது அப்பாட்டு.

அதில், தலைமகனுடைய காட்டைப்பற்றிக் கூறுங்கால், "அது யானைகள் நிறைந்தது; யானைகளுக்கு உணவான

மூங்கில்களும் அங்கே நிறைய உண்டு; வானுற ஓங்கிவளர்ந் திருக்கும் அம் மூங்கில்களை யானைகள் பற்றி வளைத்து அவற்றின் தழைகளை உண்ணும்; அவை, அவ்வாறு தின்று கொண்டிருக்கும்போது, அக்காட்டிற்கு அணித்தே உள்ள தினைப்புனங்களைக் காவல் புரிவோர், தினைக்கதிர்களை உண்ணவரும் யானை போன்ற கொடுவிலங்குகளை விரட்ட வேண்டிக் கவண் வீசுவர்; அக்கவணொலி, மூங்கில் தழைகளைத் தின்றுகொண்டிருக்கும் யானைகளின் காதிற் பட்டவுடனே, பற்றியிருந்த மூங்கில்களைக் கைவிட்டு யானைகள் மருண்டு ஓடிவிடும். யானைகளால் விடப்பட்ட மூங்கில்கள் விரைந்து விண்ணோக்கிப் பாயும்," என்று பாடியுள்ளார்.

யானையின் பிடியினின்றும் விடுபட்ட மூங்கில்கள், விண்நோக்கி விரைதற்கு, தூண்டில்கொண்டு மீன் பிடிப்போன், தன் தூண்டிலில் மீன் சிக்குண்டுவிட்டது என்பதை அறிந்தவுடனே, அதை விரைந்து மேலே தூக்குவன்; அந்நிலையில் அத்தூண்டிற்கோல் எத்துணை விரைவாக, எத்துணை உயரம் மேல்நோக்கி எழுமோ, அத்துணை விரைவாக, அத்துணை உயரம், அம்மூங்கில்கள் நிமிர்ந்துவிடும் என்று உவமைகூறி, **மீனெறி தூண்டிலார்** என்ற பெயரையும் பெற்றார் என்ப.

"யானே, ஈண்டை யேனே; என் நலனே
ஏனல் காவலர் கவணொலி வெரீஇக்
கான யானை கைவிடு பசுங்கழை
மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்
கானக நாடனொடு ஆண்டொழிந் தன்றே." (குறுந்: டுச)

கபிலர், தாம் பாடிய ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யு ளொன்றில், "மீனெறி தூண்டில்" என்ற இதே உவமை யினை இந்த ஆசிரியர், இந்த உவமையினை எந்தப் பொருளை விளக்க மேற்கொண்டுள்ளாரோ, அதே பொருளை விளக்க மேற்கொண்டுள்ளார்; இவ்வுவமையினையேயன்றி, "மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்" என்ற தொடரையும் மேற்கொண் டுள்ளார்.

" சிலம்பின் வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்
குரங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தென, இலஞ்சி
மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்." (ஐங்குறு : உஎஅ.)

இதனுல் கபிலர் காலத்திற்கு முன்னரே இப்பாட்டும், இப்பாட்டில் ஆளப்பட்டுள்ள யானைகைவிடு பசுங்கழை மீனெறி தூண்டில் என்ற அழகிய உவமையும் அறிஞர்களால் பாராட்டப் பெற்றனபோலும் என எண்ணுதலும் கூடும்.

கங. விட்ட குதிரையார்

தமிழிலக்கியச் செய்யுட்களுள் மக்களுக்குத் திருந்திய பண்பாட்டினை உணர்த்தவல்லன அகத்துறை தழுவிய செய்யுட்களே ஆம்; அவ்வகத்துறையினுள் பெண்களின் பண்பு நலங்கள் பலவும் தோன்றி விளங்கும் இடம் களவொழுக்கமே ஆதலின், புலவர்களெல்லாம் அக்களவொழுக்கக் கைகோள் பற்றியே பெரிதும் பாடுவாராயினர். விட்ட குதிரையார் பாடிய பாடலாக நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரு பாட்டும் இக் களவொழுக்க நெறியினையே உணர்த்துகிறது.

தலைவியின் அன்பைப்பெற்ற தலைமகன் ஒருவன் களவொழுக்க நெறியிலேயே மேலும் சில நாள் செல்ல விரும்பினன்; தலைவியைக் களவிற் காணல் அரிது என்பதையும் அவன் அறிவான்; பலநாள் முயன்றும் அவளைக் காண மாட்டாது வறிதே மீண்டும் உள்ளான்; என்றாலும், அவன் உள்ளம் அக் களவொழுக்க இன்பத்தையே பெரிதும் விரும்புவதாயிற்று.

ஒருநாள் தலைமகள் ஊர் சென்றான்; அவள் தோழியைக் கண்டான்; தன் விருப்பத்தினை ஏற்குமாறு வேண்டினன்; அவளும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு தலைமகளை எவ்வாற்றானும் ஆண்டுக் கொணர்வதாகக் கூறிச்சென்றாள்; சென்று தலைமகளைக் கண்டாள்; தலைமகளோ, அவனைக் காணமாட்டாமையால் கொண்ட துயரம் சினமும் உடையவளாய்க் காணப்பட்டாள்.

தோழி, மக்களின் உள்ளப்பண்பு உணர்ந்தவள்; இந்நிலையில், அவளிடம் தலைவன் விருப்பத்தினைக் கூறினல், நம்நிலை குறித்து வருந்தாது, அவன்நிலை குறித்து வருந்துகின்றனளே எனச் சினப்பள் என அறிவாள்; ஆகவே, "தலைமகன் பெரிதும் அறிவற்றவன்; அவனை எண்ணி எண்ணி வருந்தும் நம் வருத்தத்தினை அறியாது கொன்னே உளனே' என்று தொடக்கத்தில் தலைவனைப் பழித்தாள்

தலைவி சிறிது நெகிழ்ந்து தன் சொற்களுக்குக் காது கொடுத்துள்ளாள் என்பதை அறிந்தபின்னர், "நாம் வருந்துகிறோம் இவ்வாறு ; அவனவது வருத்தமின்றி வாழ்கின்றானா? அவனும் நம்மைப்போன்றே நம் நலன்வேண்டி, அதையே எண்ணி வருந்துகின்றான் ; அவன் வருத்த நிலையினைக் கண்டுவந்த சிலர், கடுங்கோடையால் உண்ணும் உணவையும் குடிக்கும் நீரையும் இழந்ததோடு நில்லாமல், கோடையின் கொடிய வெம்மையால் வாடி வருந்தும் நம் காளை மாடுகளைப்போல், அவனும் நம் நலம்பெற மாட்டாமையால் மெலிந்து வாடுகின்றான் என்ப ; என்னே அவன் அறியாமை!" என்று கூறினாள்.

> "**விட்ட குதிரை விசைப்பின் அன்ன**
> விசும்புதோய் பசுங்கழைக் குன்ற நாடன்
> யாம்தற் படர்ந்தனம் அறியான் ; தானும்
> வேனில் ஆனேறு போலச்
> சாயினன் என்பநம் மாணலம் நயந்தே." (குறுந் : எ௪)

தலைமகள், தன் துயரினும் தலைவன் துயரினை எண்ணியே வருந்தும் இயல்பினள் ஆதலின், அவன் வாடி மெலிகிறான் எனக் கூறக் கேட்டவுடனே தன் துயரையும், தன் துயர் பெருக ஒழுகும் அவன் தவறையும் மறந்து, அவனை எவ்வாற்றானும் கண்டு அவன் துயர் போக்குதல் வேண்டும் என்று எண்ணினாள். அவனைக் காணும் வழி வகைகளைச் செய்யுமாறு தோழியை வேண்டினாள் ; தோழி, தான் முன்னியது எளிதில் முடிந்தமை கண்டு மகிழ்ந்தாள் ; இக்காட்சியைக் காட்டும் புலவர், காட்டு மூங்கில் விசைத்து மேல் எழுவதற்கு அவிழ்த்து விடப்பட்ட போர்க் குதிரைகள் விரைந்து பாய்வதை உவமை காட்டி அதனாலேயே **விட்டகுதிரையார்** எனவும் பெயர்பெற்றார்.

கஅ. வில்லக விரலினார்

"புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு" என்ப. கற்பே பொற்பெனக்கொண்ட தலைவி, அறிவே உருவென வந்த தோழி, அருள் வடிவாம் செவிலி, அன்பின் திருவுருவாம் நற்றாய் போன்ற மகளிர்குல மாணிக்கங்கள் வாழ்ந்த தமிழகத்தில், பரத்தையர் போன்ற பண்பிலா மகளிர் சிலரும் வாழ்ந்திருக்கக் காண்கிறோம். தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி முதலாம் உயர்குலமகளிர் தம் மாண்புகளைப் பாராட்டிப் பரவும் பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள், பரத்தையர் என்ற இப்பழி நிறை மகளிரைப்பற்றியும் பகர்கின்றன. பரத்தையரொழுக்கம் தமிழகத்தில் பண்டுதொட்டே இருந்தது என்பது தமிழர் தம் நாகரிகப் பண்பாட்டிற்கு ஓர் இழுக்கே.

பரத்தையர்ப் பிரிவு பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் இடம் பெற்றமைக்குப் புலவர்கள் பலவாறு அமைதிகாண முயல்வர். தலைவியின் ஊடலுக்குக் காரணம் வேண்டும் என்பதற்காகப் புலவர்கள் படைத்துக்கொண்ட ஒரு துறையே பரத்தையர் பிரிவு என்பர் சிலர். பரத்தையர் உறவு மேற்கொண்டு, தலைமகன் ஒழுக்கத்தின் இழுக்கிய காலத்தும், தலைவி தன்நிலையில் சிறிதும் மாறாமல் அத்தலைவன் மாட்டுக் குறையாத அன்புகொண்டொழுகினாள் எனக் கூறித், தலைமகளின் கற்பின் பொற்பினைக் குன்றிலிட்ட விளக்கெனத் தோன்றச் செய்யவே இப் பரத்தையர்ப் பிரிவொழுக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பர். மற்றும் சிலர், மணிவாசகப்பெருந்தகையாரின் திருச்சிற்றம்பலக் கோவைக்கு உரைகண்ட பேராசிரியர், "பரத்தையிற் பிரிவென்பது தலைமகளை வரைந்தெய்திய பின்னர், வைகலும் பாலே நுகர்வாளொருவன் இடையே புளிங்காடியும் நுகர்ந்து அதன் இனிமையை நுகர்ந்தாற்போல், அவள் நுகர்ச்சியின் இனிமையறிவதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியா நிற்றல்; அல்லதூஉம், பண்ணும் பாடலும் முதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால் தான் எல்லார்க்குந் தலைவனாதலின் அவர்க்கும் இன்பம் செய்யப் பிரியாநிற்றல் என்றுமாம்; அல்லதூஉம் தலை

மகளை ஊடலறிதற்குப் பிரிதல் என்றுமாம்,'' என்று கூறி அமைதிகாண முயல்வர்.

பரத்தையர் ஒழுக்கத்திற்குப் புலவர்கள் எத்தகைய அமைதி காட்டினும், அவ்வொழுக்கம் இழுக்குடையது என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை; வள்ளுவப் பெருந்தகையார் பத்துக் குறட்பாக்களில் அவ்வொழுக்கத்தைப் பழிப்பர். 'அன்பின் விழையார் பொருள் விழையும் ஆய்தொடியார்,' 'பயன்தூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பில் மகளிர்,' 'பொருட் பெண்டிர்,' 'இருமனப்பெண்டிர்' எனப் பரத்தையர்களையும் 'நிறைநெஞ்சம் இல்லவர்,' 'திருநீக்கப் பட்டார்' என அப் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்டாரையும் பழிப்பது காண்க.

இவ்வாறு பலராலும் பழிக்கப்பெறும் பரத்தையருள், பொருளையே பொருளெனக் கருதும் புல்லொழுக்கம் மிக்க சேரிப் பரத்தையரைப்போலன்றி, தலைமகனின் அன்பு ஒன்றையே கருதிக் காதல்கொண்டு அவன் ஒருவனை அன்றிப் பிறர் எவரையும் மனதாலும் தொடா மாண்புடையராய் வாழ்ந்தோரும் உளர். அவர்களுள் சிலர் தலைமகனை முறையாக மணந்து பின்முறை வதுவைப் பெருமனைக் கிழத்தியாம் பெருநிலை பெற்றாரும் உளர்; அத்தகையார்களை இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை என்று பெயர் சூட்டிப் பாராட்டுகின்றன பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள். இத்தகைய பண்புடைப் பரத்தையர் பழந் தமிழகத்தில் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர்; மாதவியின் மாண்பு கண்டவர், பரத்தையர்குலம் முழுவதையுமே பழிக்க எண்ணார் அன்றே? அத்தகைய பண்புடைய பரத்தை பொருத்தியின் உள்ளத்தின் உயர்வைப் புலவர் வில்லக விரலினார் தாம்பாடிய பாட்டொன்றில் விளக்கியுள்ளார்.

தலைவன் பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொண்டான் என்பதறிந்த தலைமகள், தலைவனின் தவறான ஒழுக்கத்திற்குப் பரத்தையே காரணமாம் எனக் கருதிப் பரத்தையைப் பழிக்கலாயினள்.

தலைவியின் பழியுரைகளைப் பரத்தை கேட்டாள்; தலைவியின் செயல் கண்டு வருந்தினாள். "தலைவனை ஆசை காட்டி ஆட்கொண்டேன் என்று கூறுகின்றனர்; நான் அத்தகையாளல்லள்; தலைவர்மாட்டு எனக்கு அன்பு உண்டு என்பது உண்மை; ஆனால், அதற்காகத் தலைமகள் வருந்த அவரை வலிந்து பெறவோ அவர் என் வீட்டிலேயே இருக்கவோ விரும்புவேனல்லன்; ஈண்டு அவரே வந்தார்; வந்தாரை மகிழ்ந்து வரவேற்று வாழ்வதில் தவறு இல்லை என்றே அவரோடு வாழ்வேன்; பிரிந்துசெல்ல அவர் விரும்புவராயின், பிரியவிட்டுத் தனித்திருந்து வருந்தி வாழ்வேனேயன்றிப் போகவிடாது தடை செய்யேன்; இவ்வாறாகவும் தலைவி என்னைப் பழிப்பது ஏனோ?" என்று கூறி வருந்தினாள். அன்பின் விழையாது பொருள் விழையும் பரத்தமை இழந்து, அன்புகொண்டு விழையும் அறிவுடையளாய இப்பரத்தையின் பண்புடைமையினைப் பாராட்டுவோமாக!

"பொய்கை ஆம்பல் அணிநிறைக் கொழுமுகை
வண்டுவாய் திறக்கும் தண்துறை யூரனொடு
இருப்பின் இருமருங் கினமே! கிடப்பின்
வில்லக விரலிற் பொருந்தி அவன்
நல்லகம் சேரின் ஒருமருங் கினமே." (குறுந் : ௩௭0)

பண்புடைப் பரத்தை யொருத்தியின் நலம் பாராட்டும் இப்பாட்டில் தலைவன் தன்மனை வந்தக்கால், அன்பால் அவனோடு இரண்டறக் கலந்துபோம் அவள் நிலைக்கு வில்லைப் பிடித்த கைவிரல்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்க இணைந்து நிற்கும் நிலையினை உவமை காட்டிய காரணத்தால், இப்பாட்டாசிரியர்க்கு வில்லக விரலினார் என்பதே பெயராய் அமைந்தது; பரத்தை யொருத்தியின் பண்புளம் கண்டு பாராட்டும் புலவர், விற்பயிற்சியும் உடையார் என்பது அவ்வுவமையால் அறியப்படுதல்காண்க.

கரு. ஓரிற் பிச்சையார்

'இசையும், இன்பமும், ஈதலும் மூன்றும் அசைவுடன் இருப்போர்க்கு அரும்புணர்வில்' என அறிந்த உள்ளத்தனுய தலைவன், தன் மனைவியை அரிதிற்பிரிந்து பொருள் தேடச் சென்றுவிட்டான்; சென்றக்கால், 'வினையை விரைவில் முடித்துக்கொண்டு கார்காலம் தொடங்க வந்து சேர்வன்; வருந்தற்க' என்று கூறிச் சென்றிருந்தான். அவன் மனைவியும் தன் கடமை உணர்ந்தவள்; 'அறவோர்க் களித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க்கெதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்து எதிர்கோடலும்' மகளிரின் தலையாயகடன்; அக்கடனுற்ற பெரும்பொருள் தேவை; அதைப் பெற்றுவரச் செல்கிறுன் கணவன் எனத் தெளிந்த உள்ளத்தளாய் அவன் செல்ல இசைந்தாள்; செல்ல இசைந்தது அவள் கடமை உள்ளம்; ஆனல் அவள் அன்புள்ளம், அவன் பிரிவைப் பொறுது பெரிதும் வருந்துவதாயிற்று; அவன் பிரிவையே எண்ணி எண்ணித் துயருறுவாளாயினள்.

இவளுக்கு ஒரு தோழி; அவள்வேறு தான்வேறு என வாழ்ந்தறியாதவள்; இவள் துயரைத் தன் துயரெனக் கொண்டாள்; அவள் துயர்போக்க எவ்வளவோ முயன்றுள்; முடியவில்லை; அவன் வந்தாலன்றி அவள் துயர் தீராது என உணர்ந்தாள்; அவன் வரவை எதிர்நோக்கும் தோழி, அவன்வரும் காலத்தை அறியப் பெரிதும் விரைந்தாள்; அவன் கார்காலத்தொடக்கத்தே வருவதாகக் கூறிச் சென்றுன்; ஆகவே, கார்காலம் எப்போது வரும் என்பதை அறிந்தால், அவன்வரும் காலத்தை அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும்; ஆகவே கார்காலம் தொடங்கும் காலத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்பினுள்; ஆனல், அதை அவளால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை; ஒரு பொருளை எதிர்நோக்கி யிருப்பார்க்கு உள்ளம் ஒருவழி நில்லாது; அது எப்போது வரும், எப்போது வரும் என்ற ஏக்கமே பெரிதாம்; அதனல் அதுவரும் காலத்தை ஆராய்ந்து

அறியும் ஆற்றல் அவர்க்கு இல்லாது போகும்; அதுவரும் காலத்தை அறிந்துகொள்வதில் அவர்க்கிருக்கும் ஆர்வம், அஃது எப்போது வரும் என்பதை எதிர்ப்படுவார் எவரையும் கேட்கத் தூண்டும்; இஃது உலகியல். மேலும் நாட்களை அளந்து அறிந்து காட்டவல்ல நாட்காட்டிகள் (Calendar) இல்லாக்காலம் அது; கோளின் நிலை அறிந்தே நாளை அறிந்துவந்தனர் அக்கால மக்கள்; கோள்களின் நிலைமாற்றங்களை அறியவல்லாராலேயே நாட்களை அறிந்து கூறல் இயலும்; அவ்வறிவினை அக்கால மக்கள் அனைவரும் பெற்றிருந்தாரல்லர்; அதை அறிந்து கூறவல்ல அறிவர் சிலர் இருந்தனர்.

அறிவராவார், காம வெகுளி மயக்கமற்று, இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்ற முக்கால நிகழ்ச்சிகளை முற்றும் உணரவல்ல மூதறிவுடையோராவர்; "மறுவில் செய்தி, மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்" (புறத் : உ0), அவர் கூறும் அறவுரைகளைக் கேளாரும், கேட்க மறுப்போரும் அக்காலத்து அரியர் ஆதலின், தலைவனும் தலைவியும் அவர் கூறும் அறநெறி நின்று வாழக் கடமைப்பட்டவராவர். ஆதலின், அவர்க்கு நல்லனகூறி அல்லன கடிதலை அறிவர் தம் கடன் என மேற்கொண்டிருந்தனர்; தலைவனும், தலைவியும் அறநெறியிற் பிறழ்ந்தபோது வன்சொல் பல வழங்கி இடித்துரைத்து நன்னெறிப்படுத்துவதிலும் அவர்கள் நாட்டம் உடையராவர்.

> "கழிவினும், வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள
> நல்லவை உரைத்தலும், அல்லவை கடிதலும்
> செவிலிக் குரிய வாகும் என்ப."
>
> "சொல்லிய கிளவி அறிவர்க்கும் உரிய."
>
> "இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகும்,
> கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நிற்றலின்."
>
> (கற்பு : கஉ, கங, கச)

என்று அக்கால அறிவர்க்கு இலக்கணம் வகுப்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

தலைவன் வரும் கார்காலம் எப்போது வரும் என்பதை அறியத் துடித்த தோழி, அது அறிந்து கூறவல்ல அறிவரை அடைந்தாள்; அவரை வணங்கினாள்; "பெரியீர்! எம் தலைவர் வாடைவீசும் குளிர்காலத்தே வருவேன் எனக் கூறிச் சென்றுள்ளார்; அக்காலம் எப்போது வருமோ என்று ஏங்கி வருந்துகிறாள் எம் தலைவி; அக்காலம் எப்போது வரும்! அருள் கூர்ந்து அறிந்து கூறுங்கள்; கூறுவீராயின் உங்களுக்குப் பெரும் புண்ணியம் உண்டாம்; நீங்கள், உங்கள் உணவிற்காக வேண்டி ஊர் முழுதும் அலைந்து திரியாமல், குற்றம் தீர்ந்து விளங்கும் தெருவில், நாய் உறைதல் அறியா நன்மைமிக்க வீடு ஒன்றிலேயே, செந்நெல் அரிசியாலாய சோற்றையும், தூய வெண்ணிற நெய்யையும் பெற்று வயிறார உண்டு, பனிக்காலத்தே விரும்பிக் குடித்தற்காம் வெப்பம் பொருந்திய நீரையும் செப்புக் கலத்தில் வேண்டும் அளவுபெற்று மகிழ்வீராக," என்று வாழ்த்தி நின்றாள்.

இச்சிறு நிகழ்ச்சியை, ஒரு புலவர் அழகிய ஓவியமாக்கி நமக்கு அளித்துள்ளார்.

"ஆசில் தெருவில், நாய்இல் வியன்கடைச்
செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிழுது
ஓரிற் பிச்சை ஆர மாந்தி
அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பில் பெறீஇயரோ நீயே!
மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவ தென்றி?
அக்கால் வருவர்எம் காத லோரே." (குறுந் : உஎஎ)

அறிவர், தமக்கு வேண்டும் வெண்ணெய் கலந்த செந்நெற் சோற்றினை வீடுதோறும் சென்று இரந்து உண்ணாமல் ஒரு வீட்டிலேயே பெற்று உண்டனர் என்றும், அவர் அவ்வாறு உண்ட உணவை ஒரு வீட்டாரே இட்டனர் என்றும்கூறி, அவ்வுணவை ஓரில் பிச்சை என்ற பெயரிட்டுப் பெருமைப்படுத்திய சிறப்பால், இப்புலவர், **ஓரிற் பிச்சையார்** என்ற பெயர் பெற்றுப் பெருமை உறுவாராயினர்.

குப்பையும், கூளமுமாம் கழிபொருளும், கழிநீரும் கலந்து முடைநாற்றம் வீசும் நகரங்களையும்,

"முகத்தான் அமர்ந்து இனிதுநோக்கி, அகத்தானும்
இன்சொ லினதே அறம்" (திருக் : கூ௩)

என்ற பண்டைத் தமிழ்ப்பண்பை மறந்து, புலிநிகர் பெருநாய்களை வாயிலில் நிறுத்தி, 'நாய்கள் ஜாக்கிரதை' (Beware of dogs) என்ற எழுத்தோவியங்களை எழுதி மாட்டும் நாகரிகம் நனிவிளங்கும் மாடங்களையும், வீடு நோக்கிவரும் பிச்சைக்காரர்களை ஓடஓட விரட்டுவோரும், வாயால் இல்லை என்பதற்கு மாறாக நாமும் இட்டோம் என்று சிறிதே அளித்துக் கையால் இல்லை என்று கூறி வழி அனுப்புவோரும் ஆய பெருங் கொடைவள்ளல்களையுங்கொண்ட இன்றைய தமிழுலகம், ஆகில் பெருந் தெருக்களையும், நாயில்வியன் கடைவீடுகளையும், வீடுநோக்கி வந்த பிச்சைக்காரர், மேலும் ஒரு வீடு சென்று இரக்கவேண்டிய நிலை இன்றி வயிறார உண்ணுமாறு வெண்ணெய் கலந்த செந்நெற் சோறும், வெந்நீரும் விரும்பித்தரும் பேருள்ளம் படைத்த பெருமக்களையும் கொண்ட பண்டைத் தமிழுலகத்தின் பண்பறிந்து அறிவுகொள்ளுமாக.

கக௯. கங்குல் வெள்ளத்தார்

உலக உயிர்கள் அனைத்தும் பிறப்பால் ஒத்த நிலையின என்றாலும், அவை தம்முள் வேறுபடுவது அவை ஒவ்வொன்றும் மேற்கொண்டொழுகும் தொழில் வேற்றுமையான் ஆம் என்று கூறுகின்றார் ஆசிரியர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார் :

" பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்." (திருக் : கஎஉ)

இஃது ஓரளவு உண்மையே எனினும், ஊன்றி நோக்கியவிடத்து, அவ்வேறுபாடு, அவ்வுயிர்கள் மேற்கொள்ளும் தொழில் வேறுபாட்டான் ஆகிறது என்பதினும், அவ்வுயிர்கள்தம் மனவேறுபாட்டான் ஆகிறது எனக் கொள்வதே பொருத்தமாதல் விளங்கும். ஒருவரின் சொல் வேறுபாடு, தொழில்வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாய் நிற்பது அவர்தம் மனவேறுபாடேயாம்.

" உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் "

என்ற பாரதியார் பாட்டும்,

" மனத்துக்கண் மாசிலனாதலே அறமாம் "

என்ற வள்ளுவர் வாக்கும்,

" நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்கும் "

என்ற பரிமேலழகர் உரையும் இக்கருத்தையே அரண் செய்தல் காண்க.

மக்கள், இவ்வாறு ஒத்த உள்ளத்தினராய் இல்லாது இருத்தலின், அவர்களால் காணப்படும் பொருள் ஒன்றே ஆகவும், காணும் அம்மக்கள் உள்ளத்தே பல்வேறு எண்ணங்கள் எழுகின்றன. நிலவொளி வீசி எழும் முழுத்திங்கள், உலகில் உள்ள எல்லாவுயிர்க்கும் ஒத்த காட்சியையே அளிக்கின்றது என்றாலும், அதைக் காணும் அரசன்

உள்ளம் பகைவர் நாடுமீது படையெடுத்துச்செல்ல இக்காலம் எத்துணை நல்லகாலம் என எண்ணுகிறது; உழவன் உள்ளம், பயிர்களுக்கு இளைப்பின்றி நீர்பாய்ச்ச இன்பம் அளிக்குமே இக்காலம் என எண்ணுகிறது; கள்ளர் உள்ளம், தம் தொழிலைத் தடைசெய்கின்றதே இந்நிலவொளி என அத்திங்களைக் காய்கின்றது; இளைஞர் உள்ளம், மணல்வீடு கட்டி மகிழ்ந்து விளையாடத் துள்ளுகிறது. மணமகன் ஒருவனைப்பற்றி எண்ணுங்கால், மணமகள் தந்தை, மணமகனின் கல்வியின் மாண்பை நோக்குகின்றான்; மணமகள் தாய், மணமகனின் செல்வச் செருக்கில் சிந்தனை செலுத்துகிறாள்; மணமகள், மணமகனின் அழகிலும் ஆண்மையிலும் அறிவை இழக்கிறாள்;

"'ஆரணம் காண்'என்பர் அந்தணர்; யோகியர் 'ஆகமத்தின்
காரணம் காண்'என்பர்; காமுகர் 'காமநன் னூலது'என்பர்;
'ஏரணம்காண்'என்பர்; எண்ணர்;'எழுத்து' என்பர் இன்புலவோர்;
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே"

என்ற செய்யுளும் இக்கருத்தே கூறுதல் காண்க. புகார் நகரத்தே இந்திரவிழா சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. ஆனால், கோவலனோடு கூடியுறையும் வாய்ப்பினளாய மாதவி, மகிழ்ச்சியாற் சிறந்து விழாக் காணச் செல்லுகிறாள்; அவனைப் பிரிந்துறையும் பெருந் துன்பினளாய கண்ணகி கருங்கண்ணளாய்க் கலங்கி நிற்கின்றாள் என்ற காட்சிகளைச் சிலப்பதிகாரம் சித்திரித்துக் காட்டுவதையும் காண்க.

இவ்வாறு காணப்படும் ஒரேபொருள் காண்பார்தம் தகுதிக்கேற்ப அவர்தம் உள்ளத்தே பல்வேறு வகைப்பட்ட கருத்துக்களைத் தோற்றுவிப்பதே அன்றி, காணுகின்ற ஒருவர் உள்ளத்திலேயே காலவேறுபாட்டான், வேறுபட்ட கருத்துக்களைத் தோற்றுவிப்பதும் உண்டு. ஞாயிற்றின் தோற்றம் என்றும் ஒன்றாகவே இருப்பினும், அதை இளமையில் கண்டக்கால் எழுந்த உள்ளக்கிளர்ச்சி, அவர்க்கு முதுமையில் அதைக் காணுங்கால் உண்டாகுதல் இல்லை.

மாலைக்காலம் மனக்கினிய காட்சிகளையுடையது; அணிபெறத் தோன்றும் ஆறும், சோலையும்; மகளிர் சூடிக்கொள்ளுதற்காம் மணமிக்க மலர்களை மனம் உவக்கும்வகை தொடுத்து விலைகூறிவரும் மலர்மகள்; வீடு நோக்கிவரும் ஆக்களைத் தொடர்ந்துவரும் ஆனேறுகள்; ஆணும் பெண்ணுமாய் அணி அணியாய்ப் பறந்துவரும் பறவைகள்; ஆயன்குழல்; கோயில்முழவு ஆகிய இவை அக்கால அணிகளாம். மாலைக்காலத்தின் இம் மாண்புகளில் மாறுதல் நிகழ்தல் எப்போதும் இல்லை; ஆனால், கணவனொடு கலந்துறையும் மகளிர்க்கே இத்தகைய மாலைக்காலம் மனம் நிறை மகிழ்ச்சியினை அளிக்கவல்லதாம். கணவனைப் பிரிந்து தனித்துறையும் தலைமகள் ஒருத்திக்கு, அம்மாலைக்காலமும், அக்காலக் காட்சிகளும், அவள் தன் கணவனோடு கூடியிருந்தகாலத்து இன்ப நிகழ்ச்சிகளை நினைவூட்டிப் பெருந் துயரையே தரும். 'காதலர் இல்லாதவிடத்துக் காணும் மாலைக்காலம், கொலைக்களத்தே கொல்லவரும் கொலையாளிகளைப்போல் தோன்றிக் கொடுமை செய்கிறதே!' என்றும், 'இம்மாலை இத்துணைக் கொடியது என்பதைக் காதலரொடு கலந்துறை காலத்தே அறியேனே!' என்றும் கூறி வருந்துகிறாள் ஒரு தலைவி.

"காதலர் இல்வழி, மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலர் போல வரும்." (திருக் : கஉஉச)

"மாலை நோய்செய்தல் மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்தது இலேன்." (திருக் : கஉஉசு)

மாலையின் மாண்பு என்றும் ஒன்றேயாகவும், மகளிர், தம் சூழ்நிலைக்கேற்ப, அதை இன்பஊற்றாகவும், துன்பச் சூழலாகவும் மாற்றி மாற்றிக் கொள்வதைப்போன்றே, இரவுக்காலத்தையும் மதிப்பர். தலைவனோடுறையும் பெருவாழ்வு பெற்றாளொருத்திக்கு இரவு பேரின்பம் தருவதாய்த் தோன்றும். அத்தகையாள், இது காலை; இது பகல்; இது மாலை; இது நள்ளிருள்; இது விடியல் எனப் பொழுதைப் பிரித்தறியும் ஆற்றலையும் இழப்பள்; அந்த அறிவு நல்லோர் காதலுக்குச் சான்றாகாது என்ப.

" காலையும், பகலும், கையறு மாலையும்
ஊர் துஞ்சி யாமமும், விடியலும் என்றிப்
பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்."

(குறுந் : ௩௨)

அப்பேறு பெற்றாள் பொழுது கழிவதையும் அறியாள் ;

" செங்கதிர்ச் செல்வன் எழுச்சியும், பாடும்
திங்களும் நாளும் தெளிதல் செய்யார் "

என்று அவர் நிலையினை விளக்குவர் பெருங்கதையாசிரியர். அத்தகைய இனிய இரவையும், அதில் இன்துயிலையும் பெற்றாள் ஒருமகள், விடிந்ததுபொழுது என அறிவிக்கத் தன் குரலை எழுப்பித் தன் துயிலிற்குக் கேடுவிளைத்த சேவலைச் சினந்து சபிக்கும் குறுந்தொகைச் செய்யுள், மகளிர் தம் மனஇயல்பை நன்கு விளக்குவது காண்க.

இவ்வாறு, கணவரோடு உடனுறை மகளிர்க்குப் பேரின்பம் தந்து அளவால் குறுகியதுபோல் தோன்றும் இரவு, தம் கணவர் கல்வி, பொருள் முதலாயின குறித்துப் பிரிந்து சென்றாராகத் தனித்துறை மகளிர்க்கு நிறைதுயர் தந்து பெருகித்தோன்றும் ; ஊரெல்லாம் துஞ்சியவிடத்தும் அம்மகளிர்க்கு உறக்கம் வராது ; சென்ற கணவரையே எண்ணி இருக்கும் அவர் உறக்கம் கொள்ளார் ; தாம்மட்டும் உறங்காது இருக்கவும், கவலையற்று உறங்கும் ஊரார் மாட்டுப் பெருங்கோபம் உண்டாம் ; கணவரோடு இருந்த காலத்தில் கணத்தில்கழிந்த இரவு, பிரிந்து தனித்துறையும் காலத்தில் ஓர்இரவு ஒரு யுகம்போல் நீண்டுதோன்றும். "ஒருநாள் எழுநாள்போல் தோன்றும்." அத்தகைய இரவை,

" கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய, இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா " (திருக் : ௧௧௬௯)

எனச் சினந்து கூறுகிறாள் ஒரு தலைமகள்.

மகளிர் மாலைக்காலத்தையும், நள்ளிருள் யாமத்தையும் மதிக்கும் மதிப்பீடு இது. மாலைகண்டு மருண்டு, இரவு

கண்டு அரற்றும் தலைமகள் ஒருத்தியின் நிலையினை ஈண்டுக் காண்க. கணவன் யாதோ ஒரு காரணம்பற்றி வெளிநாடு சென்றுளான். தலைவி தனித்துவாழ்கிருள்; ஒருநாள் மாலை; மாலைக்காட்சிகள் தன் மனத்துயரைத் தூண்டி விட்டதாக வருந்தி நிற்பாளாயினள்; அவள் அருகே அவள் ஆருயிர்த்தோழி நிற்கிருள்; ஆற்றியிருப்பதே மக ளிர்க்கு அறமாம் என அறிந்த அறிவுடையாளவள்; தான் அறிந்த இவ்வறவுரையினைத் தலைவிக்கு உணர்த்தி ஆற்றக் கடமைப்பட்டவள் தான் என உணர்ந்தாள்; 'இம் மாலைக் காட்சிகளால் மதிமருண்டு மனத்துயர்கொண்டு வருந்து வது அழகன்று; ஆற்றியிருத்தலே அறநெறிபொழுகும் அன்புடை மகளிர்க்கு அறமாம்' என்று கூறினுள்; அது கேட்ட தலைமகள், "தோழி! ஆற்றியிரு; ஆற்றியிரு; என் கின்றனை; ஆற்றியிருக்கவே யானும் விரும்புகின்றேன்; ஆனால், அந்தோ! யான் என்செய்வேன்? பகலோ கழிந்து விட்டது; முல்லையும் மலர்ந்து மணங்கமழத் தொடங்கி விட்டது; ஞாயிறு வெப்பம் குறைந்து குளிர்ந்துவிட்டது; இந்த இன்பச்சூழல், அந்தோ! என்னைச் செயலறும்படி செய்துவிடுகிறதே! என்செய்வேன்? எவ்வாறு ஆற்று வேன்? நின் அறிவின் துணைகொண்டு, இரவு தொடங்கும் வரை உளதாகிய சிறுபொழுதாம் இம் மாலைக்காலத்தை ஒருவாறு கழித்துவிடுதலும் கூடும்; ஆனால், அதனால் யாது பயன்? இம் மாலையைத் தொடர்ந்து வருகிறதே இரவு! அவ்விரவிற்கு எல்லை காண்பதே அரிதாயிற்றே! கடலிற்குக் கரை காணினும் காணலாம், இவ்விரவிற்கு எல்லைகாணல் இயலாதே! அத்துணை நெடியஇரவை யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேன்? என் ஆற்றல் இத்தகையதாகவும், அதனை அறிந்துகொள்ளாது 'ஆற்றியிரு; ஆற்றியிரு' என ஓயாது உரைக்கின்றனையே; நின் செயலின் அறியாமை தான் என்னே?" என்றுகூறி, தலைவனைப்பிரிந்து தனித்து வாழ்தலறியாத் தன் உள்ளத்தினை உணர்த்தினுள்:

"எல்லை கழிய, முல்லை மலரக்,
கதிர்சினம் தணிந்த கையறு மாலையும்
இரவரம் பாக நீந்தினம் ஆயின்,

எவன்கொல்? வாழி தோழி!
கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதே." (குறுந்: ௩அ௭)

தமிழில் மிகப்பெரும் எண்களைக் குறிக்கவரும் எண்ணுப் பெயர்களுள், தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பன சிறப்புடையனவாம்; இப்பெயர்களை,

"ஐ, அம், பல் எனவரூஉம் இறுதி
அல் பெயர் எண்" (தொல். எழுத்து: ௩௯௩)

என வழங்குவர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். அளவிடற்கரியது என்ற காரணத்தினாலேயே மழை பெய்தவிடத்துப் பெருகிவரும் பெருநீரை வெள்ளம் என்று பெயரிட்டு அழைப்பாராயினர்; தமிழ்நாட்டுப் பேச்சுவழக்கில், தேவைக்கு மேற்பட்டது என்ற பொருளில் வெள்ளம் என்றசொல் இன்றும் வழங்கக் காண்கிறோம். இச் செய்யுளுள், தனித்துநிற்கும் மகளிர்க்கு மிகநீண்டு தோன்றும் இரவினைக் குறிப்பிடக் கங்குல் வெள்ளம் என்ற தொடரை மேற்கொண்ட இப் பெருமையினால் இச் செய்யுளைப் பாடிய புலவர், தம் இயற்பெயர் மறைய, கங்குல் வெள்ளத்தார் என்ற சிறப்புப் பெயரினைப் பெறுவாராயினர்.

கஎ. குறியிறையார்

தலைவியோடிருந்து அவளுக்கு அறிவுரை கூறியும், அவள் துயர் போக்கியும் துணை புரிதல் தோழியின் கடமை. அது நன்கு நடைபெற அவள் விரும்புவாள்; அதற்கு அவள் பலப்பல வழிகளை மேற்கொள்வாள்; தோழியின் தொண்டு நிறைவேற அவள்பால் வன்கண் சூழ்ச்சிகள் பல வேண்டியிருக்கும். தலைவனைப் பிரிந்து தனித்துறையும் தலைவியின் துயர்போக்கி ஆற்றும்செயல் அத்துணை எளிய தன்று; தலைவி, பிரிவுத்துயரை எளிதில்மறந்து மன மகிழ்ச்சி கொள்வாளல்லள்; ஆதலின் அவள் துயர் போக்கத் தோழி பலவழிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிவரும். உலகியலும், அறநெறியும் பயன்படாது போயவிடத்து, 'இவளை நம்மால் ஆற்றுதல் அரிது; அவளே அழுது ஓயட்டும்' எனவிட்டுத் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வா ளல்லள்; அவளை ஆற்றி வெற்றிபெறவே விரும்புவாள்; எல்லா முறையும் தோல்வியுற்றவிடத்து அவள் மேற்கொள் ளும் முறை யொன்றுண்டு.

தலைவி, தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான்; தனித்து விட்டுச்சென்ற அவன் செயல் அறக்கொடிது என்றெல்லாம் எண்ணும் இயல்பினளாயினும், தலைவனைத் தன்முன் பிறர் பழிகூறுவதைப் பொறாள்; 'தகைசான்ற சொற்காத்த'லன்றோ தலையாய தமிழ்ப்பெண்ணின் கடமை? இந்த உண்மையினை உணர்வாள் தோழி; தலைவியின் துயர்போக்கத் தான் மேற்கொண்ட முயற்சியெல்லாம் தோற்றுவிட்டபின்னர், தோழி தலைவியின் காதில்படுமாறு, "என்ன தலைவன் இவன்? அறநெறி யுள்ளத்தளாய எம் தலைவி எதையும் மறந்து அழுதுநிற்குமாறு தனித்திருக்க விட்டுப் பிரிந்துவிட்டானே; அறநெறி யுணர்ந்தவனா அவன்? அன்புடையான் என்று அன்று எண்ணியது தவறு; ஆற்றவும் கொடியான் அவன்; அத்தகைய கொடி யவனை நினைந்துகொண்டு இவள் அழுகிறாள்; இவள் பேதைமைதான் என்னே?" என்று கூறுவாள். கேட்ட

வுடனே தலைவிக்குச் சினம் பிறக்கும்; 'நம் தலைவரை நம் கண்முன் பிறர் பழித்துரைக்கின்றனரே; அவரைப் பழித் துரைக்க இந்தத்தோழி யார்?' என வெகுள்வாள்; ஆனால் அவளோ குணமென்னும் குன்றேறி நின்றவள்; ஆதலின் உடனே சினம் மறையும்; தன் தவறு தன்முன் வந்துநிற் கும்; தலைவன் தவறு செய்துவிட்டான் என்று எண்ணிய தாலன்றோ யான் அவன்பிரிவை ஆற்றாது அரற்றினேன்? யானே அவன்மீது குறைகண்டேன் எனின், அவன் உண்மை இயல்பை—உள்ள அன்பை உள்ளவாறு உணராத பிறர், அவன்பால் குறை காண்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லையன்றே? ஆகவே, தோழி தலைவனைப் பழித்துரைத்த தற்கு யானே காரணம்; தவறியவள் யான்; தோழி அல்லள் என்று உணர்வாள்; உடனே அழுகை ஓயும்; அழுகையைக் கைவிடுவதோடு நில்லாள்; "தோழி! தலை வன் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டான் என்று கூறுகின் றனையே! அவரை நீ அறிவாயா? உலகமே நிலைமாறினு னும் அவர்மாட்டுக் குறை நிகழாது; தெரியுமா? அவரை அறியாத நீ அவரைப் பழிகூறுவதை இனியும் மேற்கொள் ளாதே" என்று கூறவும் தலைப்படுவள். தலைவியின் செயல் கண்ட தோழி தன் கடன்முடித்த வெற்றிக்களிப்பால் உள்ளூர நகைகொள்வள்; இது தோழியின் தொண்டு களுள் ஒன்று; அத்தகைய தோழி ஒருத்தியின் தொண் டினைக் கூறுவதே இச் செய்யுள்.

தலைவியொருத்தி பிரிந்துசென்ற தன் கணவனையே நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள்; அவள் தோழி அவள் துயர் போக்கத் தன்னாலானதெலாம் செய்து பார்த்துவிட்டாள்; பயனில்லை; இறுதியில் தலைவியிடம் சென்றாள்; அவளை நோக்கி, "தலைவி! யானைகள் குட்டி யாய் இருக்கும்போது பார்த்திருக்கிறாய் அல்லவா?" என்றாள்; தோழி ஏதோ புதிய நிகழ்ச்சி யொன்றைக் கூறப்போகிறாள் என எண்ணிய தலைவி "ஆம்" என்றாள்; உடனே தோழி, "அந்த யானைக் கன்றுகள் காட்டில் வாழும் குறுகிய முன்கைகளையுடைய குறவர்களின்

குழந்தைகளோடு ஆடி மகிழும் காட்சியைக் கண்டதுண்டா?'' என்றாள்; தலைவி, "ஆம்'' என்றாள். "சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின்னர், அந்தக் குறச்சிறுவர்கள் காத்து நிற்கும் புனத்துத் தினையை அன்று அவரோடு ஆடி மகிழ்ந்த அதே யானைகள் புகுந்து அழிப்பதையும், தம் புனத்துட்புகுந்து கேடுசெய்யும் அந்த யானைகளைக் குறச் சிறுவர்கள் அடித்து விரட்டுவதையும் கண்டதுண்டா?'' என்றாள்; தலைவி அதற்கும் ஆம் என்றாள். "விளையாடும் சிறு பருவத்தில், இந்த யானைக்கன்றுகள் பிறிதொரு காலத்தில் தாம் காக்கும் தினைப்புனத்துட் புகுந்து பாழ் செய்யும் எனக் குறச் சிறுவர்கள் அறிந்திருப்பார்களானால், அந்த யானைக்கன்றுகளோடு ஆடி, அவற்றிற்கு மகிழ்ச்சி அளித்திருப்பார்களா? அன்று அந்த அறிவு அவர்களுக்கு இல்லை; ஆகவே அவற்றோடு ஆடி மகிழ்ந்தார்கள்; இன்று அழிக்கின்றன அவை; இந்த நிலையில், "அன்று நம்மோடு ஆடிய யானைகள் இவை; இவற்றை அடித்து ஓட்டுவதா? கூடாது; இப்போதும் அவற்றோடு ஆடி மகிழ அழைப்போம்'' என்று எண்ணாது, கவண்வீசித் துரத்த அன்றோ தொடங்குகின்றனர்; குறச் சிறுவர் உணர்ந்த இச் சிறு உண்மையினையும் நீ உணர்ந்தாயல்லை; என்னே நின் பேதைமை? தலைவர் அன்று நம்மோடு கூடி ஆடி மகிழ்ந்தார்; குறச் சிறுவர்களோடு யானைகள் ஆடி மகிழ்ந்ததைப் போல; இன்று பிரிந்து சென்று நமக்குத் துயர் தருகிறார், யானைகள் புனத்தை அழிப்பதுபோல்; அவர் இயல்பு அது; நின் அறிவு என்னாயிற்று? கேடு செய்யும் யானைகளைக் குறவர்கள் அடித்து விரட்டுவதுபோல், துயர் விளைக்கும் தலைவரை மறந்து ஒதுக்குவதைவிட்டு அவரையே நினைந்து வருந்துகின்றனையே; இஃது அறிவுடைமையா?'' என்று பொருள்தோன்றக் கூறி நிறுத்தினாள்.

"முழந்தாள் இரும்பிடிக் கயந்தலைக் குழவி
நறவுமலி பாக்கத்துக் குறமகள் ஈன்ற
குறியிறைப் புதல்வரொடு மறுவந் தோடி
முன்னாள் இனிய தாகிப், பின்னாள்

அவர் தினை மேய்தந் தாங்குப்
பகையா கின்றவர் நகைவிளை யாட்டே.''

(குறுந் : ௩௯௪)

தலைவனைத் தோழி பழிக்கத் தன் ஆற்றாமை எந்த அளவு துணைபுரிந்து விட்டது என்பது அறிந்து அஞ்சிய தலைவி உள்ளம் தெளிந்து உறுதி கொள்வாள்; தோழி, தன் கடன் குறைவற முடிந்தது கண்டு மகிழ்வாள்.

தலைமகளைத் தேற்ற வன்சொல் சிறிதாவது வழங்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தினாலேயே, தோழி குறவர் செயலைக் குறிப்பிட்டாள் எனினும், அதனால் தலைவனை வெறுத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தினள் அல்லள்; அவள் அவ்வாறு கூறுவது அறமுமாகாது; தோழிக்கு அது கருத்தன்று என்பதை அறிவிக்கவே குறச் சிறுவர் களைக் **குறுகிய முன்கையினர்—குறியிறைப் புதல்வர்**—என்றார்; குறுங்கையர்பால் பேரறிவு காணல் அரிது; பேரறிவினர் நீண்ட கையினராதல் இயல்பு. குறவர் செயல் அறச் செயலற்றது; அவர் செயல் நமக்குப் பொருந்தாதென்பதைக் **குறியிறை** என்ற ஒரு சொல்லினாலேயே விளங்கவைத்தமையால் இச் செய்யுளைப் பாடிய புலவர் **குறியிறையார்** என வழங்கப்பட்டார்.

௧௮. கூகைக்கோழியார்

செல்வம் எங்கும் ஓர் அளவினதாகாது ஒருவரிடத்தே பெருகியும், மற்றொருவரிடத்தே குறைந்தும் நிற்பதே உலகப் போராட்டங்களுக்கு அடிப்படையாம். இந்த உண்மையினை மக்கள் இன்றேபோல் அன்றும் உணர்ந்திருந்தனர்; அதனால், அச்செல்வம் அவ்வாறு நெறியின்றிக் குவிவதை நிறுத்தி நிறைசெய்யவேண்டும் என்று அவர்களும் எண்ணினர்; ஆனால், அதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்டமுறை இக்கால முறையினும் முற்றிலும் வேறுபட்டது; ஆனால் முழுப்பயன் அளிக்கவல்லது; அம்முறைகளுள் ஒன்றே,

"பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை" (திருக்: ௩௨௨)

என்ற திருக்குறள் போன்ற அறவுரை கூறல். பெரும்பொருள் பெற்றார்போல் தேங்கிக்கிடக்கும் பொருள், அது பெறாத ஏழைகள்பால் சென்று சேரவேண்டும் எனின், அதைச் செல்வர்களினின்றும் வலிதிற் கவர்ந்து அளிப்பது கூடாது; அதனால் நாட்டில் அமைதிக்குப்பதில் ஆத்திரமே நிலவும். ஆகவே அந்தச் செயலைச் செல்வர்கள் தாமே விரும்பிச் செய்தல்வேண்டும் என விரும்பினர் அக்கால மக்கள்; அதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட வழிகளில் ஒன்றே நிலையாமையினை எடுத்துக் கூறுவது. உடலும், பொருளும் அழிவற்றன என்ற எண்ணம் பெரும்பொருள் சேர்க்கத் தூண்டும். அவை நிலையற்றன; ஒருநாள் அழியக் கூடியன என்ற எண்ணம் அவற்றின்பால் பற்றறச் செய்யத் துணைபுரியும்; அந்த எண்ணம் உண்டாயவர் அவற்றின்பால் உள்ளத்தைச் செலுத்தார்; இஃது இயற்கை நியதி; இந்த உண்மையை உணர்ந்த புலவர்கள், செல்வர்கள் உள்ளத்தில் இவ்வுண்மை குடிபுகும் வகையில் நிலையாமையினை விளக்கிப் பல பாக்களைப் பாடிச்சென்றனர்; அந்த எண்ணம் இடம்பெற்ற உள்ளத்தினராய காரணத்தால் அக்காலச் செல்வர்கள், தாம் சேர்த்த பொருளைத் தமக்

கெனவே கொள்ளாது, அஃது ஏழைமக்களுக்கும் பயன் படுமாறு பல்வேறு அறத்துறைகளை மேற்கொண்டனர்; இதனால் அக்கால மக்களிடையே அழிவுதரும் பொருளாதாரப்பூசல் இடம்பெறாது போயிற்று.

இத்தகைய அரும்பணி ஆற்றிய புலவர்களுள் கூகைக் கோழிடரும் ஒருவர். அரசன் ஒருவனைக் கண்டார்; அவன் மறத்தைப் பாடினார்; அவன் பெருமையைப் பாடினார்; பின்னர்ச் சுடுகாட்டின் இயல்பினைச் சுட்டிக் காட்டினார்; நிலம் பிளவுபடுமாறு படர்ந்துசெல்லும் பெரு வேர்களையுடைய பழைய மரங்கள், அம்மரப் பொந்துகளில் இருந்துகொண்டு கேட்போர்க்கு அச்சம் வருமாறு கூவிக் கொண்டிருக்கும் பேராந்தைகள், இறந்து வீழ்ந்தோர் உடல்களைக் கவிழ்த்துவைக்கும் எண்ணத் தொலையாத் தாழிகள் முதலாயின இருப்பதை எடுத்துக் கூறினார். தாழிகளின் நினைவு, நாமும் ஒரு நாள் அழியவேண்டியவர் களே என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் உண்டாக் கியதை உணர்ந்தார்; அவ்வாறு இறந்து சுடுகாடு அடைந்த பின்னர்ப் பெறமுடியாத பேரின்பம் ஒன்று உண்டு; அதை இன்றே அடைவோம் என்றார்; அரசன் உள்ளமும் அவர் வழிச்சென்றது; உடனே புலவர் "அந்த இன்பம் ஈத்துவக்கும் இன்பம்; நின்னைப் பாடிவரும் பாண்மகளுக் குப் பொன்மாலையும், பாணனுக்குப் பொற்றாமரைப் பூவும் தந்து பெருமைசெய்து, ஆட்டுக்கிடாவைக் கொன்றுபெற்ற ஊனைத் தீயிலிட்டுச் சுட்டுக் காயம் முதலாயின இட்டுச் சமைத்த நல்ல உணவினை நாமும் உண்டு, நம்பால் வந்து இரப்போர்க்கும் ஈந்து அவர் இன்முகம் கண்டு மகிழ்ந்து வாழும் வாழ்வு பின்னர்க் கிடைக்காது; அதை இன்றே பெறுவோமாக" என்று கூறி அமைந்தார்.

"வாடா மாலை பாடினி அணியப்,
பாணன் சென்னிக் கேணி பூவா
எரிமருள் தாமரைப் பெருமலர் தயங்க,
மைவிடை இரும்போத்துச் செந்தீச் சேர்த்திக்
காயம் கனிந்த கண்ணகன் கொழுங்குறை

நறவுண் செவ்வாய் நாத்திறம் பெயர்ப்ப
உண்டும், தின்றும், இரப்போர்க்கு ஈந்தும்,
மகிழ்கம் வம்மோ மறப்போ ரோயே!
அரிய ஆகலும் உரிய; பெரும!
நிலம்பக வீழ்ந்த அலங்கல் பல்வேர்
முதுமரப் பொத்திற் கதுமென இயம்பும்
கூகைக் கோழி ஆனாத்
தாழிய பெருங்காடு எய்திய ஞான்றே." (புறம்: ௩௬௪)

இந்தப் பாட்டைப் பாடிய புலவர் கூகைக் கோழியார். கயமனார், ஐயாதிச் சிறுவெண்டேரையார் முதலாய புலவர்கள் வாழ்ந்தகாலத்தே வாழ்ந்தவர். அவர்கள் பாராட்டிய தலைவனையே இவரும் பாடியுள்ளார்; இவர் பாடிய பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்துளது பெருங் காஞ்சித்துறை தழுவிய இப்பாடல் ஒன்றே. இதில் முதுகாட்டின் இயல்பை விளக்கிக்கூறும் பகுதியில், அது முதிர்ந்து பருத்த பெருமரங்களையுடையது; அம்மரப் பொந்துகளில் பேராந்தைகள் இருந்துகொண்டு கேட்பார்க்கு அச்சம் வருமாறு கூவும் என்று கூறிவருங்கால், அப்பேராந்தையினைக் கூகைக்கோழி என்று பெயரிட்டு அழைத்துள்ளமையால் இவர் பெயர் **கூகைக்கோழியார்** என வழங்கப்பட்டது.

௧௧௯. தும்பி சொகினனார்

இவர் இயற்பெயர் யாது என்பதில் புலவர்களிடையே ஒருமைப்பாடு உண்டாகவில்லை. நற்றிணை உரையாசிரியர், “இவர் பெயர் தும்பிசேகீரன்: கீரன் என்பது இயற்பெயர்; சே—அடைமொழி. இதன் பொருள் விளங்காமையால் இவர் பெயரைச் சேர்கீரனாரென்று பதிப்பிக்கலாயிற்று; தமது பாடலிலே தும்பியை......பாராட்டிக் கூறலின், இவர் தும்பி சேகீரனா ரெனப்பட்டார்” என்று எழுதியுள்ளார். டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள், “தும்பியை விளித்துக் கூறியதாக அமைத்தமையின் இச் செய்யுளைப் பாடிய புலவர் தும்பிசேர் கீரனாரென்னும் பெயர்பெற்றார் போலும்; இதனைத் தும்பிசொகினனென்று படித்தற்கும் இடமுண்டு” எனக் குறுந்தொகையிலும், “தும்பி: ஒருவகை வண்டு; சொகினம்: நிமித்தம். தும்பியை நோக்கிச் செய்திகூறிய சிறப்பால் இவர் தும்பி சொகினனார் எனப் பெயர் பெற்றார்போலும்; தும்பிசேர்கீரனார் என்றும் பிரதிபேதமுண்டு” எனப் புறநானூற்றிலும் கூறியுள்ளார். திருவாளர் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் “சொகினன் என்பது காரணம்பற்றி வந்தபெயர்; அவர் தொழில், நிமித்தங்கூறுதல். நிமித்தம் கூறுவார்க்கு அரசர் ஊர்பல அளித்துச் சிறப்புச்செய்தல் உண்டு; அவ்வாறே இவரும் அரசரால் சிறப்புச் செய்யப்பெற்றுளார்; அவ்வாறு அவர் பெற்ற ஊர் வேங்கடத்துக் கண்மையில் உள்ள திருச்சானூர்; அது பண்டைக்காலத்தில் திருச்சொகினனூர் என வழங்கியுளது என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள; ஆகவே இவர் தொண்டை நாட்டினராவர்” என்றும், “அவர் பெயர்க்கு முன்வரும் தும்பி என்ற சிறப்புப்பெயர், தும்பியைப் பாடிய காரணத்தால் வந்ததன்று; அது காரணமாயின், பாலைபாடிய என்பதேபோல், தும்பி பாடிய சொகினனார் என வந்திருக்கும்; சில ஏடுகளில் தும்பி என்பது தும்பை எனக் காணப்படுகிறது; தொண்டைநாட்டில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துப் பொன்னேரிக்கு வடக்கே ‘தும்மூரு’

என்ற ஓர் ஊர் உளது; அவ்வூர்க் கோயிலில் காணப்படும் சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்கள், அவ்வூரைத் தும்பையூர் என்று குறிப்பிடுகின்றன; சொகினனார் இத் தும்பை யூரைச் சேர்ந்தவராவர்; ஆகவே அவர் பெயர் தும்பைச் சொகினனார் என்றே வழங்குதல்வேண்டும்" என்றும் கூறுவர்.

தும்பியைப் பாடியவர் பெயர், தும்பியைப் பாடிய என்றே அடையடுத்தல்வேண்டும் எனல் பொருந்தாது; ஓரேர் உழவு, தனிமகன், தொடித்தலை விழுத்தண்டு முதலாயவற்றைப் பாடிய புலவர் பெயர்கள் ஓரேர் உழவு பாடிய, தனிமகன் பாடிய, தொடித்தலை விழுத்தண்டு பாடிய என அடையடுத்து வராமல், ஓரேர் உழவனார், தனி மகனார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்றே வழங்குதல் காண்க. பல நூல்களைப்பற்றிய பல ஏடுகளில் பயில வழங்கும் தும்பி என்ற பாடத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, புறநானூறு ஏடு ஒன்றில்மட்டும் கண்ட தும்பை என்ற பாடத்தைமட்டும் மேற்கொள்வதும், அதையே உண்மை யெனக்கொண்டு, அந்தச் சொல், தொண்டைநாட்டில் உள்ள ஓர் ஊரின் பெயரோடு ஒற்றுமை உடையதாக உளது என்ற ஒரே காரணம் காட்டி, வேறு நல்ல சான்று எதுவும் காட்டாமலே, அவர் அவ்வூரினர் எனக் கூறுவதும் பொருந்தாது.

நமக்குக் கிடைத்த இவர் பாடல்கள் ஆறு; புறத்தில் ஒன்று; நற்றிணையில் ஒன்று; குறுந்தொகையில் நான்கு; இவர் பாடல்கள் அனைத்தும் எவர் பெயரையும் குறிப் பிடாமல் பொதுவாகவே அமைந்துவிட்டமையால், இவர் வரலாறு எதையும் அறிந்துகொள்வதற்கு இயலாது போயிற்று.

கணவனை இழந்தமகளிர் அவன் நடுகல் முன்இடத்தை மெழுகித் தூய்மைசெய்து வழிபடும் வழக்காற்றினை அடிப் படையாகக்கொண்டு பாடிய புறநானூற்றுப் பாட்டில், தன் கண்ணீரையே நீராகக்கொண்டு மெழுகுவாள்,

"மெழுகும் ஆப்பிதன் கண்கலுழ் நீரான்"

என்று கூறும் பகுதி, கணவனை இழந்த மகளிர்தம் கடுந் துயர்க்காட்சியினை நம் கண்முன்கொண்டு நிறுத்துவ தாகும்.

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் ஒருத்தி, தும்பி யொன்றை நோக்கி, "மலர்தோறும்சென்று மதுவைத் தேடி அலையும் ஏ மணிச்சிறைத் தும்பி! இங்கே இவ்வாறு அலைவதைவிடுத்து எம் தலைவர் நாட்டிற்குச் செல்; அவர் நாடு வளத்திற் சிறந்தது; அந்நாட்டு மலைகளில் வரிசை வரிசையாகத் தேனடைகள் தொங்கும்; ஆகவே ஆங்குச் சென்றால் கவலையின்றி வாழ்வை; ஆங்குச் சென்றபின்னர், இத்துணையும் கூறிய எனக்காக ஒன்றுசெய்ய வேண்டு கிறேன்; நீ செய்யப்போவது கெடுதி யுடையதன்று; நல்லதொன்றையே செய்யச் சொல்கிறேன்; நல்லதுசெய்ய நீ அஞ்சவேண்டியதில்லை; ஆண்டுச்சென்றால், அவரைக் கண்டு, "நும் காதலி இன்னும் இற்செறிக்கப்பட்டுளாள்; அவள் சுற்றத்தார் உழைத்துப்பெற்ற பொருளும் வலியும் உடைய உயர்ந்தோராவர்; ஆதலின் அவர்களறியாது அவளை அடைதல் அரிது; முறைப்படி சேரின், வரவேற்று விரும்புவ அளிக்கும் அருள்உள்ளம் உடையராவர் என்று கூறுக," என்று பாடிய பாடற்பொருளும்,

தான் அவ்வாறு வேண்டவும் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், வேலியிற் படர்ந்திருக்கும் கொடிகளில் மலர்ந்து மணக்கும் பீர்க்கம்பூவில் உள்ள தேனைத் தேடிச் சென்றும், தன் இனிய பெடையுள்ள இடம் நோக்கிச் சென்று கூடி மகிழ்ந்தும் காலம் கடத்தும் தும்பியைச் சினந்துநோக்கி, "ஏ தும்பி! நின் உடல்தான் கரிது என்று எண்ணினேன்; நின் அறிவும் கரிது என்பதை அறியாதுபோயினேன்; கொடுமை உள்ளம் படைத்த நின்னிடத்தில் என் குறையினைக் கூறிய காரணத்தினா லேயே இந்நோய் முன்னினும்பெருகித் துயர் செய்வ தாயிற்று" என்று கூறும் நற்றிணைப் பகுதியும்,

பரத்தையர் ஒழுக்கம்பூண்டு தவறிய தலைமகனுக்காகத் தலைவியால் தூது வந்தவர்களை நோக்கி, "பெரியவர்கள் நெடிய பெரிய தேர்செய்து அதில் ஏறி அமர்ந்து ஊர்ந்து மகிழ்வார்கள் என்றால், இளஞ்சிறுவர்கள், சிறிய தேர் செய்து அதை ஈர்த்தே இன்புறுவர்; அதைப்போன்றே, தலைவனைப் பெற்றுப் பேரின்பம் அடையும் பேற்றினை எவ ராயினும் பெறட்டும்; நாங்கள் அவன் அன்று அளித்த நட்புரிமை ஒன்றை உள்ளத்தில்கொண்டே மகிழ்ந்து வாழ் வோம்; ஆகவே அவர்பொருட்டுத் தூதுவர வேண்டிய தில்லை" எனத் தோழிகூறும் பகுதியும் நயம்செறிந்து தோன்றுதல் காண்க.

> "தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
> ஊர்ந்து இன்புறாஅர் ஆயினும் கையின்
> ஈர்த்து இன்புறூஉம் இளையோர் போல,
> உற்று இன்புறேஎம் ஆயினும், நற்றேர்ப்
> பொய்கை யூரன் கேண்மை
> செய்தின் புற்றனெம்; செறிந்தன வளையே."
>
> (குறுந் : சுக.)

௨௦. தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்

"சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறம் அறிது"

என்றார் பெரியாரொருவர்; உள்ளம் ஒருவழி நில்லாது ஏதேனும் ஒன்றை எண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும் இயல்புடையது; ஒலி, ஒளிகளினும் விரைந்து செல்லக்கூடிய வன்மை உடையது; உலகனைத்தையும் ஒரு நொடியில் சுற்றிவந்துவிடும்; உள்ளத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஓயவைத்து உறங்கவைத்தல் இயலாது; ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத் தொடர்ந்து எண்ணிக்கொண்டே யிருக்கும்; தொடர்பில்லாத பல பொருள்களைத் தொடர்ந்து எண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும்; உள்ளத்தின் இவ் வியல்பை யுணர்ந்தே அதை மனக்குரங்கு என அழைப்பர். உள்ளம் நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே வரிசையாக எண்ணிப் பார்க்கும் என்று கொள்ளுதல் கூடாது; எதிர்கால நிகழ்ச்சிகள் எவ்வெவ்வாறு இருத்தல்வேண்டும் என்று எண்ணி ஏங்குவதும் உண்டு; எதிர்காலத்தை எண்ணி ஏங்கும் உள்ளம் இறந்தகால நிகழ்ச்சிகளையும் நினைவூட்டிக் காண்பதும் உண்டு.

வாழ்நாள் முழுதும் ஒரேநிலையில், அதாவது என்றும் வறியராகவோ, அல்லது என்றும் செல்வராகவோ வாழ்ந்தவர் உலகத்து அரியர்; தொடக்கத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து இறுதியில் வறியரானவரும், தொடக்கத்தில் நிறைந்த வறுமை வாழ்வினராய்ப் பின்னர்ப் பெருவாழ்வு பெற்றவருமே உலகத்தில் இடம் பெற்றிருக்கக் காண்கிறோம். வறுமையில் தொடங்கி வளத்தில் வாழ்வு நடாத்துவோர் சிறிது அறிவுடையராயின் தம்பழங்காலவாழ்வை மறவாது, அது கற்றுத்தந்த பாடத்தை மனதில் இருத்திப் பண்புடைவாழ்வை மேற்கொள்வர்; அவர்பால் அவ்வறிவு இல்லாதுபோயின், அன்னார் தம் பண்டைய நிலையினை மறந்து செல்வச்செருக்கால் செய்வதறியாது கேடு பல செய்து வீழ்வர்; பெருவாழ்வில் வாழ்ந்து கெட்டவர் நல்லவராயின், அவர் தம் பண்டைய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம்

எண்ணிப்பார்த்து அவை இப்போது இல்லையே என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதோடு, அவ்வாறு கெடுதற்கு அன்று தாம்செய்த பிழையினையும் உணர்ந்து, அந்தப் பிழை மீண்டும் தம்பால் நிகழாவண்ணம் விழிப்பாயிருப்பர்; இந்நெறியால் மக்கள் தம் இறந்தகால நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப்பார்த்தல் எத்துணை நன்று என்பது புலனும்.

மக்கள் வாழ்நாளில் இளமைக்காலத்தைப்போன்ற இன்பம் நிறைந்த காலத்தை வேறு எப்போதும் காணல் அரிது; இளமைக்காலந்தான் இன்பம் துய்ப்பதற்கு ஏற்ற காலமாகும்; இளமை கழிந்தகாலத்தில் இன்பம் துய்ப்பதும் கூடாது; அஃது இயலவும் இயலாது.

> "இளமையிற் சிறந்த வளமையும இல்லை;
> இளமை கழிந்த பின்றை வளமை
> காமம் தருதலும் இன்றே" (நற்: கஉசு)

என்று அறிஞர் ஒருவரும் கூறுவர். முதுமை எய்தியவர், தம் இளமைக்கால இன்பநிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப்பார்த்து அவற்றை இப்போது பெறமுடியவில்லையே என்று ஏங்கி நிற்பது உலகியல். அத்தகைய முதியோர் ஒருவரைத் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று நமக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கிறது.

ஆற்றுப் படுகையிலும், கடற்கரையிலும் பரந்துகிடக்கும் மணலில் பாவைசெய்து, அதற்குப் பலநிற மலர்களைப் பறித்துச் சூட்டி ஆடும் இளைஞன் ஒருவன்; அருகே உள்ள குளிர்ந்த நீர்நிலைகளில் குதித்து ஆடும் மகளிரையும் கூட்டிக்கொண்டு, அவர் கைகளோடு தன் கைகளைக் கோத்து உலாவி, அவர்கள் ஆடியபடியெல்லாம் ஆடித் தீர்த்துப் பின்னர்த் தன்னைப்போன்றே உள்ளத்தே எத்துணையும் வஞ்சனை நஞ்சினைப்பெறாத சிறுவர்களோடு சென்று, ஒரு நீர்நிலையினை அடைந்து, அந் நீர்நிலைக்கு அணித்தே வளர்ந்துள்ள உயரிய மரத்தின்கிளைகளுள், நீர்வழிச் சாய்ந்துநிற்கும் கிளையில் ஏறிநின்று, கரையில் நிற்பார் எல்லாம் அச்சத்தால் கண்இமையாது கலங்கிப்

பார்த்துக்கொண்டிருக்க, நீர்மேலோங்கி எழுந்து சிதறு மாறு துடும் எனக்குதித்து நீர்நிலையின் அடிவரை மூழ்கிச் சென்று மண்கொணர்ந்து காட்டி மகிழ்வான்; அத்தகைய இளமைவாழ்வையுடைய அவன் இப்போது ஆண்டு முதிர்ந்து கிழவனாகிவிட்டான்; நடை தளர்ந்துவிட்டது; ஆகவே கையில் ஊன்றுகோல் ஏந்திக்கொண்டான்; கோல் கொண்ட பின்னரும் நடுக்கம் தீர்ந்திலது; சில சொற் களைக் கூறியவுடனே பெருமூச்சுவாங்கத் தொடங்கிவிடும்; இருமல் வேறு இடையிடையே தோன்றித் துயர்செய்யும்; இந்த அளவிற்கு மூத்துவிட்டான்; அந்த நிலையில் அவ னுக்குத் தன் இளமைக்கால இனிய காட்சிகள் கண்முன்பு நிற்கலாயின. அவற்றைக் கண்ட அவன் கண்கள் நீர் மல்கின; அவனும் 'அந்தநாள் வாழ்வு எங்கோ சென்று மறைந்துவிட்டதே! அதை மீண்டும்பெற எங்கேசென்று தேடுவேன்?' என்று கூறிக் கலங்குவானாயினன்.

"இனி நினைந்து இரக்க மாகின்று; திணிமணல்
செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்,
தண்கயம் ஆடும் மகளிரொடு கைபிணைந்து,
தழுவுவழித் தழீஇத், தூங்குவழித் தூங்கி,
மறையெனல் அறியா மாயமில் ஆயமொடு
உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து
நீர்நணிப் படிகோடு ஏறிச் சீர்மிகக்
கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து,
குளித்துமணல் கொண்ட கல்லா இளமை
அளிதோ தானே? யாண்டுண்டு கொல்லோ?
தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி, நடுக்குற்று
இரும்இடைமிடைந்த, சிலசொல்
பெருமூ தாளரேம் ஆகிய எமக்கே." (புறம்: உசங.)

இந்தப் பாட்டில், கிழவர் ஏந்திய கைத்தடியினைப் பற்றிக் கூறுங்கால், அது தலையில் பூண் உடையது; மிக வும் பருமை உடையது என்று கூறியது, அந்த முதிர்ந்த நிலையில் அவர்க்குப் பொருளாய் நிற்பது அத்தடி ஒன்று

மட்டுமே என்பதை அறிவித்தற்காம்; ஆண்டு முதிர்ந்தோர்க்கு அரியபொருளாக விளங்கும் தடியினைத் **தொடித்தலை விழுத்தண்டு** எனச் சிறப்பித்துக் கூறினமையால், இப் பாட்டாசிரியர் பெயர் **தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்** என வழங்கலாயிற்று.

இந்தப் பாட்டைப் பாடிய புலவர், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்பதல்லது, அவர் இயற்பெயரோ, அவர் காலப் புலவர்கள் யாவர் என்பதோ, அவர் பாடல்கேட்டுப் பாராட்டிப் பரிசில் அளித்த பெருங் கொடைவள்ளல் யாவன் என்பதோ எதுவும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திருவாளர் ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள், இந்தச் செய்யுள் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாராட்டிய பாடல்களுள் ஒன்றெனக் கூறி, இப் பாட்டுப் பாடுதற்குக் காரணமாய் இருந்த சூழ்நிலை ஒன்றையும் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாட்டிற்கும், ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனுக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதை டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்களின் புறநானூற்றுப் பதிப்பில் வரும் கொளு உணர்த்தவில்லை; ஆனால், பாடினோர், பாடப்பட்டோர் வரலாற்றில் ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாராட்டிய புலவர்களுள் ஒருவராக இவரையும் கூறியுள்ளார். ஆனால், தாம் கொள்ளும் பாட பேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் காட்டிச்செல்லும் பண்பினராய டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள், ஈண்டு அவ்வாறு கொண்டதற்கு ஆதாரமாய சான்று இது என எதையும் கூறினாரல்லர்; பிள்ளையவர்கள் ஐயர் அவர்களினும் ஒருபடி முன்சென்று, "ஒல்லையூர் கிழான் மகனான பெருஞ்சாத்தன் பேரிளையனாய் இருந்தகாலத்தில் ஒருகால் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் என்னும் சான்றோர் அவனைக் காணச்சென்றார்; சாத்தனும் அவரை மிக்க அன்புடன் வரவேற்று இனிமை மிகப் பேசி அளவளாவினன்; வேறுபல சான்றோரும் அங்கே கூடியிருந்தனர்; அக் கூட்டத்தில் இளமையின் வளமை பற்றிப் பேச்சுண்டாயிற்று;......நம் தொடித்தலை விழுத்

தண்டினார், இளமைச் செய்கைகளை ஒருவகையால் தொகுத்துரைப்பாராய் இப்பாட்டைப் பாடினார்'' என இப் பாட்டுப் பாடுவதற்குக் காரணமாய சூழ்நிலையினையும் வரைந்து காட்டுவர்; ஆனால், தாம் அவ்வாறு கூறுதற்குப், புறநானூற்றில் பாடினோர், பாடப்பட்டோர் வரலாற்றுப் பகுதியில் டாக்டர். உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பிடும் ஆதாரமற்ற சான்றுதானா? அல்லது தமக்குக் கிடைத்ததாகக்கூறும் அரித்துவார மங்கலம் வா. கோபாலசாமி ரகுநாத ராசாளியார் ஏட்டுப் பிரதியில் அவ்வாறு கூறப்பட்டுளதா என எதையும் கூறினாரல்லர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட ஒரு பாட்டைக்குறித்து யார் எதை வேண்டுமானாலும் கூறிவிடலாம் என்ற நிலையினை உண்டாக்கிவிடாமல், கூறும் எதற்கும் பொருந்தும் ஆதாரம் உண்டு என்பதை உணரும்வகையில் உணர்த்துவதைத் தமிழறிஞர்கள் ஒழுக்கமாகக் கொள்வார்களாக.

உக. நெடுவெண் நிலவினர்

தலைவன் ஒருவன் தலைமகள் ஒருத்தியைக் கண்டு அன்புகொண்டான்; அவ் விருவர்க்கும் இடையில்வளர்ந்த காதலைத் தலைமகள் தமர் அறியார்; ஆகவே தலைவன் தன் காதலியைக் காண இரவுக்காலத்தே வரலாயினன்; தலைவி அவன்பால் பேரன்பினள்; அவனைச் சிறிதுபோது பிரிந்திருப்பதையும் பொறாள்; ஆகவே அவன் களவில் வந்து செல்வதைத் தலைமகளின் உயிர்த்தோழி கண்டித்து நிறுத்த அஞ்சினள்; ஆனல் மற்றோர் அச்சம் அவள் உள்ளத்தில் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது; தலைவன் வரும் வழி கொடுவிலங்குகள் வாழும் காட்டுவழியாம்; புலிகள் நிறைந்தது; மேலும் வேங்கைமலர் உதிர்ந்த பாறைகள் புலிகளைப்போலவே தோன்றும்; இரவில் வரும் தலைவன், அத்தகைய பாறைகளைக் கண்டு பழகியவன், ஒருநாள் உண்மையான புலியையும் இரவு மயக்கத்தால் வேங்கை மலர் உதிர்ந்த பாறைஎனக் கருதிவிடுதலுங் கூடும்; அதனல் அவனுக்குக் கேடுண்டாகவும் கூடும்; அப்படிப் பட்ட நிலை யாதேனும் உண்டாகிவிடின் தலைவியின் நிலை என்னும் என்று அஞ்சினள்; ஆகவே அவன் காட்டுவழி வருவதை நிறுத்தி விரைவில் மணந்துகொள்ளுமாறு செய்தல்வேண்டும் எனத் துணிந்தாள்; ஆனல் இதை எவ்வாறு அவனிடம் கூறுவது என எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்; ஒருநாள் இரவு, தலைமகன் வந்து வீட்டின் பின்புறம் நின்று கொண்டிருக்கிறன்; நிலவு நன்றாகக் காய்கிறது; காதலர் தம் களவொழுக்கத்திற்கு நிலவொளி இடையூறும்; இந்த நிலையினைத் தோழி நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டாள்; தாங்கள் தலைவனைக் காணப் பெரிதும் துடித்துக்கொண் டிருப்பதைப்போலவும், அதற்குத் தடையாய் நிலவு வந்து விட்டது கண்டு வருந்துவதுபோலவும் தலைவன் எண்ணு மாறு நிலவை நோக்கி, "நிலவே, தலைவர், தலைவியைக் காண, அரிய காட்டைக் கடந்து வந்துளார்; வந்த அவர் தலைவியை அடைந்து இன்புறுவாறு இடையில் தடை யாய் நின்று காய்கிறாய்; நிலவு வீசத்தொடங்கிய நீ விரை

யில் மறைந்தாவது போவாய் என்றால், நீண்டுகொண்டே போகிறது நின்னொளி ; ஆகவே, தலைவர்க்கு நீ நல்லது செய்கின்றாயல்லை" எனத் தலைவன் காதில் படுமாறு கூறினாள்.

> கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்
> இரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றும் காட்டிடை
> எல்லி வருநர், களவிற்கு
> நல்லை யல்லை, நெடுவெண் நிலவே. (குறுந் : சஎ.)

இவ்வாறு தோழி கூறக்கேட்ட தலைமகன், தன் வரும் வழி ஏதம் கண்டு தலைவி வருந்துகிறாள் என்றும், தன்னைக் கூடப் பெறாமல் தடைசெய்யும் நிலவு ஒளிகண்டும் வருந்துகிறாள் என்றும், இவ்வாறு அருஞ்சுரம் கடந்துவந்தும் தலைவிக்கு இன்பம் அளிக்காமல் துன்பமே அளிக்கும் இக் களவொழுக்கைக் கைவிட்டுக் கடிதில் மணம்புரிந்துகொள்வதே நலம் என்றும் எண்ணிச்செல்வன் ; இவ்வாறு தான் கருதியது முடிக்கும் கருத்தினளாய தோழியின் செயலைக் கூறும் இப்பாட்டில், ஆசிரியர் நிலவை, நெடுவெண் நிலவு என்று கூறியுள்ளார் ; உண்மையில் தலைவனுக்கு இடையூறாய் இருந்தது என்றாலும், தங்கள் தலைவன், காட்டில், புலி எது, பாறை எது என எளிதில் அறிந்துகொள்ளத் துணைபுரிகிறது இந்நிலவு ; தலைவன் களவொழுக்கத்திற்குத் தடைவிதித்து மணம்கொள் முயற்சியில் தலைமகனை உந்தவேண்டும் என்ற தம் எண்ணத்திற்கு உறுதுணை புரிந்தது இந்நிலவு என்ற கருத்தினள் தோழியாதலின் அவள் நிலவை நெடுவெண் நிலவு எனப் பாராட்டினாள் என்ற கருத்து வெளிப்படப் பாடியுள்ளமையால், இப் பாட்டாசிரியரும். அத் தொடரின் பெயரையே பெற்று நெடுவெண் நிலவினார் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார்.

உஉ. பதடிவைகலார்

போலிப் பொருள்கள் புகுந்துவிட்ட காலம் இது; உண்மையான பொருள் ஒன்று இருந்தால், அதன் உண்மையான இயல்பினைப் பெறுமல், அதன் உருவத்தைமட்டும் பெற்றிருக்கும் பொருள் ஒன்று இருக்கும். நெல் உண்டு; நெல்லைப்போன்ற பதடி உண்டு; அதன் உள்ளே அரிசி இராது; அதைக் கருக்காய் என்பர்; மக்களிலும் பதடி உண்டு என்பர் வள்ளுவர்;

“பயனில்சொல் பாராட்டு வானை மகனெனல்
மக்கட் பதடி எனல்” (திருக்: ககஅ)

என்ற அவர் குறள் காண்க; மக்கட் பண்பில்லாக் கயவர்களைக் கூறுங்கால்,

“மக்களே போல்வர் கயவர்” (திருக்: க0எக)

என்று கூறுவதையும் காண்க. இவ்வாறு உலகப் பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் போலிகளாகிய பதடிகள் இருப்பதைப்போன்றே, நாட்களிலும் பதடிகள் உண்டு; நாட்களில் பதடியாவது, நாள் பயன்படாமல் கழிவது; வீரனுக்கு ஒருநாள் பயன்படாத நாளாகக்கழிதல், அன்று அவன் போர்க்களம் புகுந்து பகைவர்களை அழித்து வெற்றிகொண்டு, அம்முயற்சியில் புண்பெறுது கழிதலாம்;

“விழுப்புண் படாத நாள்எல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து” (திருக்: எஎசு)

என வள்ளுவர் பேசும் வீரத்தின் சிறப்பை நோக்குக.

நாள் அளிக்கும் பயன் இது என்பது அவரவர்கள் மனநிலைக்கேற்ப மாறுபடும்; குறுந்தொகையில் வரும் தலைமகன் ஒருவன், பயனின்றிக் கழிந்த பதடிநாள் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றுன்; மணந்துகொண்ட மனைவியோடு மனையில் இருந்து அவளோடு உறங்கி எழுந்த நாட்களே பயனுடைய நாட்கள்; அவைதாம் உண்மையில் வாழ்ந்த

நாட்கள்; அவளைவிட்டுப் பிரிந்துசென்று தனித்துறைந்த நாட்கள் எல்லாம் பயனின்றிக் கழிந்த நாட்களேயாம்; ஆதலின் அவையெல்லாம் பதடிநாட்கள் என்று கூறும் அவன் உள்ளத்தை உணர்க;

“எல்லாம் எவனோ பதடி வைகல்!
பாணர் படுமலை பண்ணிய எழாலின்
வானகத் தெழுஞ்சுவர் நல்லிசை வீழப்
பெய்த புலத்துப் பூத்த முல்லைப்
பசுமுகைத் தாது நாறும் நறுநுதல்
அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக்
கழிந்த நாள்இவண் வாழும் நாளே.” (குறுந்: ௩௨௩)

இவ்வாறு தலைவியோடு இன்புறாத நாட்களைப் பதடி வைகல் என்று கூறுகிறான் தலைமகன் என்று பாடிய சிறப்பால் இச்செய்யுளைப் பாடிய ஆசிரியர் **பதடிவைகலார்** எனப்பட்டார். இவர் கூறிய கருத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு நம் வாழ்நாட்களில் நல்லன செய்தொழுகுதல் கடமையெனக் கொண்டு சிறப்புற வாழ்வோமாக.

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை

(க முதல் கூ வரை)

ஆசிரியர் : திரு. புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

கபிலர் :

இது சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் முதன் முதல் வெளிவந்தது. கபிலர் தம் செய்ந்நன்றி மறவாச் சீர்மையையும் இயற்கைநெறியில் வாழ்ந்த அவர்தம் இயற்பண்பையும் அவர் பாவின் உட்கிடக்கையைக் கொண்டே விளக்கிக் காட்டும் சிறந்த நூல்.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

பரணர் :

இவர் நடுநிலைதவறு நெஞ்சப்பாங்கினர். வரலாற்று ஆசிரியர் ; இவர் காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை உவமை வாயிலாக அமைத்துத் திறம்படக் காட்டும் திட்பமதி மிக்கவர். இதனை இவர் வரலாறு கூறும் இந்நூலிற் பரக்கக் காணலாம்.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

நக்கீரர் :

இவர் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த ஆண்மையாளர். இவர் வரலாறு சுவைமிக்கது ; தமிழர்தம் வீரத்துக்கு இலக்காக இலகுவோர். இவர் வரலாற்றை நெடுநுகத்துப் பகல்போல் ஆய்ந்து உண்மை தெளிக்கும் உயரிய நூல் ; தமிழர்தம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

சு. ஔவையார் :

இவரை அறியாத தமிழ்மாந்தர் யாருமிலர். அதற்கு இவர்தம் புலமைச் சிறப்பே ஏதுவாகும். இவர் பெண்மையுலகின் மணியாகத் திகழ்வோர். இவர்தம் தமிழ்த் தொண்டு; தன்னலங் கருதாமாண்பு; நெஞ்சத் திண்மை; கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடு முதலியன இவர்தம் பாக்களிலிருந்தே தெளித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. கருத்தோவியம் மிக்க கவின்தரு நூல்.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

ரு. பெண்பாற் புலவர்கள் :

உலகம் இருவேறாகத் திகழ்கின்றது. அவை ஆண்மை பெண்மை என்பன. பெண்ணுலகு தாய்மைப் பேறு. அவர் கல்வி கேள்வியிற் சிறந்தால் நாடு உயரும்; நாடுயர எல்லா நலமும் உயரும். இந்நிலை பழங்காலத் தமிழகம் பெற்றிருந்ததற்குச் சான்றுதரும் விளக்கக் கண்ணுடியே இந்நூல். இதனைத் தமிழுலகம் கண்டு தெளிய வடித்தெடுத்த மாபெரும் நூல்.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

சூ. உவமையாற் பெயர்பெற்றோர் :

காணு ஒன்றை மனக்கண்ணுற் காண வைப்பது உவமம். அவ்வுமங்கொண்டு கருத்தைத் தெளிவிக்கும் ஆற்றல் நம் பழங்கால அறிஞரிடையே திகழ்ந்தது. அவர் பெயரும் அறியாவண்ணம் மறைந்தனர். அவர் பெயரை நிலைநாட்டியன அவர் பாக்கள் ; அப்பாக்களிடை ஊறிய கருத்தாற்றே அவர் பெயராகக் காணக் கிடக்கின்றன. இவைகளைத் தெற்றென விளக்குவது இந்நூல் ; படித்தறிக.

இருவண்ண மேலட்டையுடன் விலை ரூ. 1 75

கழக வெளியீடு — ௬௫௦

Published by:

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, :: MADRAS - 1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, :: THIRUNELVELI

விலை ரூ. 1

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.